

Nguyễn Đình Phùng

Ngọn Lửa Hồng Hoang

Chương 1

Lệ dừng xe trước khách sạn Excelsior và vòng lối bên hông ra bãi đậu xe phía sau. Nàng nhìn trong kính chiếu hậu. Không có xe nào theo sau và không bóng một người Á Châu nào lảng vảng gần đó. Nàng ngồi một lúc, sửa lại mái tóc và bôi thêm chút son môi. Để Hoán đợi thêm một chút càng làm anh chàng háo hức thêm. Và thêm muốn nàng nhiều hơn.

Lệ có thể hình dung thấy rõ bộ mặt Hoán, những bước chân dài của chàng đi lại trong căn phòng nhỏ của khách sạn, bồn chồn nhìn đồng hồ tay. Hoán sẽ tự hỏi tại sao nàng đến muộn? Có gì ngăn trở nàng không đến được. Nhưng vẫn hy vọng nàng đến vì nàng chưa gọi chàng bằng điện thoại cầm tay. Lệ đã dặn nếu nàng không đến sẽ gọi báo bằng điện thoại trên xe. Nàng cười thầm. Người tình nhân trẻ hơn nàng 14 tuổi không hề ngờ nàng sẽ không bao giờ gọi nếu quả thực nàng bị kẹt chuyện và không đến. Để cho anh chàng tức tối và khổ sở nhưng vẫn không dám trách móc sẽ càng làm Hoán mê mết hơn! Lệ lắc đầu, đàn ông quả thật đàn độn. Lệ tự nghĩ và rắc thêm chút nước hoa Obsession vào sau gáy, nàng mở cửa xe đi theo ngã sau vào khách sạn.

Hoán làm việc tại một văn phòng bảo hiểm cách chỗ nàng làm một góc đường. Nàng gặp chàng trong tiệm bánh cuốn trên đường Bolsa và để ý đến Hoán ngay. Khuôn mặt dài và trắng trẻo, còn vẻ học trò của Hoán, cùng với thân mình nở nang và dáng cao của chàng đã bắt mắt Lệ khi Hoán và mấy người bạn trai vào ngồi sát bàn bên cạnh của nàng. Lệ đã lắng nghe những câu nói chuyện của họ và giọng nói mạnh mẽ, tiếng cười vui của Hoán đã làm nàng không rời mắt. Nàng ước chừng Hoán mới 24, 25, lứa tuổi mới bắt đầu trưởng thành nhưng chưa biết mùi đời nhiều.

Nàng mỉm cười. Lứa tuổi này của người đàn ông như một trái táo vừa chín tới. Và Lệ có quyết định ngay. Nàng muốn cắn vào trái táo ngon ngọt trước mặt, ngẫu nhiên lấy những đòn tan của cuộc đời, những mát lịm của tuổi trẻ, tận hưởng cho hết những thanh xuân của nỗi sống, không để rơi rụng một chút phí phạm nào để sau này phải tiếc nuối. Tại sao nàng còn phải đắn đo dè dặt? Ước muốn có người tình trẻ tuổi, để thay thế người chồng đã bắt đầu luống tuổi và thân thể đã bắt đầu bạc nhược bao lâu nay chọt nở bùng và bao trùm lấy nàng như cơn sóng thần đổ ập xuống. Lệ thấy ghen trong họng như sặc sụa với ngum

nước mới uống và nàng đứng dậy đi ngang bàn Hoán để ra quỳ trả tiền.

Chiếc ví Lệ đang cầm bỗng rụng khỏi tay nàng và rơi đúng vào chân Hoán. Nàng đứng yên mỉm cười chờ đợi. Hoán cúi xuống nhặt chiếc ví và đứng lên trao cho nàng. Lệ nhìn thẳng vào mắt Hoán và nàng khoan khoái ghi nhận tất cả những bối rối và sững sờ của Hoán. Chàng chắc hẳn chưa bao giờ được đứng sát một người đàn bà với thân hình nóng bỏng và gợi cảm như của nàng. Lệ cười và chớp mắt cảm ơn. Nụ cười và ánh mắt nàng chỉ dành để dùng vào những trường hợp đặc biệt nhất, cần thiết nhất và chưa bao giờ thất bại cho bất cứ một người đàn ông nào nàng đã để tâm đến. Hoán lắp bắp vài câu vô nghĩa ngăn người nhìn theo Lệ. Những người bạn trai khác cũng im bật. Lệ ra khỏi tiệm ăn không nhìn lại nhưng nàng biết mọi sự sẽ theo đúng ý nàng muốn.

Ba ngày sau, Lệ ghé văn phòng bảo hiểm của Hoán. Nàng đã ngồi trong xe đợi khi Hoán và các người bạn chàng ra khỏi tiệm ăn và để ý đến chiếc xe có đề tên hãng bảo hiểm và số điện thoại ngay trên xe của chàng. Chỗ Hoán làm gần văn phòng về đầu tư của nàng. Còn gì tiện bằng! Lệ đến để đổi bảo hiểm cho chiếc xe và Hoán hớn hờ như người bắt được vàng. Nàng ngồi yên mặc cho Hoán nói và chỉ mỉm cười để khuyến khích. Và tất cả đã diễn tiến như nàng tiên liệu khi Hoán sau cùng thu hết can đảm mời nàng đi ăn trưa.

o o o

Lệ vào thang máy và bấm lên lầu thứ tám. Phòng 826. Hoán đã gọi báo cho nàng biết số phòng chàng đã mượn. Trong tiệm ăn Hoán mời nàng buổi trưa hôm đó, Lệ đã không cần phải nói nhiều. Ánh mắt Hoán dán chặt vào chỗ hở ở ngực của chiếc áo nàng mặc đã làm những câu chuyện vô thường vô phạt về trời mưa trời nắng trở thành vô nghĩa. Những thềm muốn không được dấu diếm, những cọ xát của đôi chân dưới bàn đã làm nàng nóng hừng hực. Nhưng Lệ không muốn đi những bước quá nhanh. Nàng muốn Hoán trở thành người tình nhân không phải lâu dài nhưng cũng ít nhất được một khoảng thời gian nào đó, không phải chỉ một lần qua đường. Và Lệ đã hẹn lại với Hoán một ngày khác. Chàng thanh niên thua nàng 14 tuổi này đã bị nàng mê hoặc, như một chú ngựa non bị xổ mũi, nhưng cũng cần vỗ về và dẫn dắt, chỉ bảo đường đi nước bước.

Lệ đã dặn dò về khách sạn Hoán cần đặt phòng trước cho buổi trưa tuần lễ sau đó, về chỗ đậu xe, về việc tránh những người Á Châu, hãy cứ coi tất cả những người da vàng trong vùng quận Cam này đều có thể

là người Việt Nam lăm chuyện và bép xép, để ý đến, về việc đòi phòng ở góc cuối của hành lang, tránh xa thang máy và ít nhất từ lầu thứ năm trở lên. Nàng dặn chàng gọi room service mang đồ ăn, nước uống lên phòng trước, đừng để đến lúc gay cần lại bị bồi gõ cửa phá đám. Những chi tiết nhỏ nhặt nhưng cần thiết để buổi trưa hôm đó trở thành hoàn hảo. Không thể để mọi việc theo tình cờ được. Mọi sự cần phải sắp đặt theo chương trình, giờ giấc và sửa soạn kỹ lưỡng để diễn tiến trôi chảy, tránh những bất ngờ, nếu không phải là tai hại, cũng làm giảm đi nhiều những hoan lạc nàng muốn tận hưởng.

Lệ cảm thấy một niềm kích thích lạ thường và một tò mò đến cực điểm, như một háo hức của khai phá mới, một tìm thấy không ngờ của đời sống, tưng bừng, tươi mát và ngộ nghĩnh như một trò chơi lạ, hấp dẫn và sung sướng như có người cho một con búp bê trưng bày sau cửa kính quày hàng, thêm muốn từ biết bao ngày trước, đi qua lại hàng bao lần nhưng không có tiền mua. Vì nàng đã có nhiều người tình nhưng chưa bao giờ với một chàng thanh niên nhỏ hơn nàng 14 tuổi, một người mới lớn nhưng có lẽ cũng chưa trưởng thành đủ, như người chập chững vào cuộc đời, cần đến bàn tay nâng đỡ của một người chị, một người mẹ. Lệ bật cười thành tiếng. Như một người mẹ! Nàng tự rửa thầm mình. Nhưng ý nghĩ so sánh càng làm nàng kích động thêm, cảm giác này lạ quá, nàng muốn từ từ gặm nhấm để ý thức về cuộc tình mới thấm từng làn da thớ thịt, phủ vây và bao trùm lấy nàng, trong từng bước dài của nàng, tiến về phía cuối hành lang và đếm từng số một để sau cùng ngừng lại trước cửa phòng 826.

Lệ gõ nhẹ ba tiếng vào cánh cửa, như dấu hiệu nàng đã dặn trước cho Hoán. Cánh cửa mở toang và Hoán hiện ra trước mặt nàng, mắt mở lớn, hơi thở nhanh và gấp rút. Lệ mỉm cười. Nàng quay người treo tấm bảng dừng quấy rầy gài vào cửa đám phòng bên ngoài và khoá chặt cửa. Hoán vẫn đứng đó, chôn chân và ngây người như không biết phải nói gì, phải làm gì. Lệ nheo mắt nhìn Hoán và tiếp tục không nói tiếng nào, nàng ôm lấy cổ Hoán, hôn nụ hôn nóng bỏng nhất để thấy người Hoán như mềm đi. Nhưng phản ứng của Hoán sau đó thay đổi ngay, như nàng đã tiên liệu và mong ước.

Vì Hoán chợt biến thành con mãnh hổ dữ dội, gầm gừ và cào cào, hung hãn như đói khát đã bao ngày. Chàng bế thốc nàng lên, ném nàng xuống chiếc giường dày cộm sát bên. Lệ mở mắt chờ đợi và mỉm cười để thấy Hoán phủ chụp cả thân hình chàng xuống nàng như cơn giông bão đổ ập đến, ào ạt tiến vào đất liền trong một ngày biển động, chiếm đoạt hoàn toàn những cảm xúc, như không còn chút nào nuối tiếc, thương hại, để chỉ còn tất cả là những bản năng, đơn thuần và giản dị.

Như người ngựa cổ dài để uống trọn lấy cuộc đời, không suy tính và không bao giờ hối hận.

o o o

Tuyến bước vào văn phòng của vợ và chàng hát hàm hỏi cô thư ký ngồi phía ngoài:

- Nhà tôi đâu em?

- Bà đi ra ngoài ăn trưa rồi ạ!

Tuyến lắc đầu chán nản. Chàng có việc phải lái xe suốt từ trên Los Angeles xuống Westminster. Tưởng ghé ngang văn phòng Lệ để rủ nàng đi ăn nhưng lại hụt. Chỉ vì tội quên không charge lại chiếc điện thoại cầm tay. Tuyến ngấm nhìn cô thư ký. Con bé có chiếc răng khểnh xinh tề! Chẳng lẽ lại rủ nó ra ăn trưa!

Chàng vuốt lại mấy sợi tóc lơ thơ trên chiếc đầu đã hói vào gần nửa đỉnh. Lệ chắc cả tiếng nữa mới về. Chàng vất tập hồ sơ trên bàn:

- Em đưa lại khi nào bà về. Tôi muốn bà xem lại rồi gọi cho tôi ngay.

Chương 2

Tuyến nhắc điện thoại để trên bàn người thư ký và bấm số. Văn phòng Quang cũng gần đây, rủ hẳn đi ăn trưa để bàn chuyện công việc luôn cho tiện:

- Cho tôi gặp luật sư Quang!

Đầu dây bên kia người receptionist của Quang trả lời bằng tiếng Anh yêu cầu chàng chờ máy. Tuyến chửi thề trong bụng. Làm ăn với Việt Nam không mà cũng bày đặt! Cứ làm như văn phòng luật sư Mỹ trên Beverly Hills! Tiếng Quang cấm cản nhắc máy:

- Ai đó?

- Bố mày đây chứ còn ai! Ra tiệm phở Tây Sơn ăn trưa với tao. Có chuyện làm ăn lớn cần bàn với mày!

Tuyển rời khỏi văn phòng Lệ và lái xe xuống thêm 2 blocks đường phía dưới tới tiệm phở Tây Sơn. Con đường Bolsa này mọc thêm bao nhiêu tiệm phở, bao nhiêu tiệm ăn Việt Nam chàng không thể nhớ xuể. Nhưng tiệm phở này cả Quang và chàng thường hay ăn. Nhắc nhở lại mùi phở gánh ngày xưa tại Hà Nội, ngày cả hai còn nhỏ xíu thêm thường từng cọng phở, từng húp nước dùng béo ngậy.

Tiệm phở buổi trưa dù ngày thường cũng đầy người. Bên ngoài lại còn cả chục các ông thầy bàn ngồi trên những băng ghế dài ồn ào bàn chuyện thời sự. Hai ông già tóc đã bạc gần hết đang mặt đỏ tía tai đứng dậy hoa chân múa tay cãi âm ỉ. Tuyển mỉm cười. Chàng tránh xa hai người thầy bàn hăng máu và mở cửa vào tiệm phở ngồi chờ Quang. Cảnh tượng những người ăn không ngồi rồi tụ tập trước tiệm phở để bàn cãi mọi chuyện đã làm chàng quen mắt dần và không còn khó chịu như trước. Nhưng sự ngộ nghĩnh của danh từ "thầy bàn" luôn luôn làm chàng phải chú ý đến họ và bắt đầu thấy vui vui mỗi lần đến đây.

Đôi khi Tuyển gặp được những người quen biết hàng 30 năm trước tại Sài Gòn. Những người đàn ông lớn tuổi, một thời năm xưa hét ra lửa hay ít nhất cũng có chức vụ lớn của miền Nam sang đây sống nhờ con cái hay ăn welfare của chính phủ, chỉ còn thú vui duy nhất là tụ tập trước các tiệm phở đông người hay trong các shopping mall trên đường Bolsa để bàn chuyện thế sự. Họ được gọi là những ông "thầy bàn" vì mỗi người cạp kè một tờ báo Việt hay Mỹ mỗi sáng mở ra đọc và bắt đầu bàn chuyện. Những cảnh cãi vã xảy ra thường xuyên, đôi khi lại còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh nhau chảy máu vỡ đầu phải gọi ambulance đưa vào nhà thương! Tuyển thấy cảnh các ông thầy bàn mỗi tuần đủ 7 ngày ra đây tụ họp khôi hài một cách đáng thương nhưng chàng hiểu được tâm trạng họ. Cuộc đời còn gì nữa! Chàng lắc đầu tự nghĩ. Mình ở hoàn cảnh họ có thể cũng thế mà thôi!

Nhưng Tuyển biết chắc trong thâm tâm chàng sẽ không bao giờ như vậy. Đời còn quá nhiều thú vui chưa tận hưởng, còn bao nhiêu cơ hội để làm giàu thêm. Chàng đã kiếm đủ tiền để gọi là người giàu có chưa nhỉ? Ở trong xã hội của Hoa Kỳ này, có bao nhiêu tài sản mới gọi là giàu đủ? Chàng nghĩ đến Quang, người bạn coi hưởng thụ là lẽ sống trên đời. Quang đã định nghĩa về danh từ triệu phú cho chàng. Triệu phú không phải là người kiếm ra được một triệu. Cũng không phải là người để dành được một triệu. Triệu phú là người tiêu ra một triệu! Quang cười lớn khi nói với chàng câu đó. Như tao đây! Tao chưa bao giờ kiếm

được bạc triệu, càng không thể để dành được số tiền như vậy. Nhưng tao đã tiêu ra bạc triệu và tiếp tục tiêu tiền triệu!

Dĩ nhiên! Tuyền trả lời bạn. Vì mày tiêu tiền của người khác! Có lẽ không ai hưởng thụ cuộc đời một cách dễ dàng, vui vẻ và không chút thắc mắc như Quang. Chàng đã thán phục và thèm thường nếp sống của Quang từ bao nhiêu năm trước ở Việt Nam. Là con của một ông giám đốc ngân hàng tại Sài Gòn, ngay khi còn là sinh viên trường Luật, Quang đã lợi dụng chức vụ của người cha để làm áp-phe và kiếm tiền như nước. Thực sự Tuyền nghĩ, cả hai bố con đã toa rập để làm giàu với những vụ làm ăn mờ ám. Một cách kiếm tiền dễ dàng nhất của Quang lúc đó là ăn tiền của những công ty xây cất đấu thầu với quân đội Hoa Kỳ, cấp cho họ những letter of credit chứng thực các công ty này có vốn liếng đủ để đấu thầu cho những dự án xây cất của Hoa Kỳ lúc đó đang đổ tiền như nước vào miền Nam trong những năm của thập niên 60's.

Quang liên lạc với các công ty đấu thầu, thu tiền và bố Quang với chức vụ giám đốc ngân hàng ký những giấy tờ ma chứng nhận cho các công ty này vay những số tiền khổng lồ để làm ăn. Ngoài ra Quang còn đứng tên để nhập cảng xe gắn máy vào Việt Nam. Bố Quang với những liên lạc rộng lớn trong chính quyền miền Nam đã chạy chọt, đút lót để Quang lấy được môn bài nhập cảng. Có môn bài nhập cảng xe gắn máy Honda, Suzuki, Yamaha...lúc đó như có nhà máy in ra tiền vì dân chúng đổ xô mua xe gắn máy Nhật Bản bán không xuể. Quang kiếm tiền như nước và chỉ là một sinh viên Luật, hắn đã lái những chiếc Peugeot 404 bóng lộn hay chiếc Mustang mui trần đậu trên con đường Duy Tân của trường Luật để mọi người lác mắt.

Tuyền chỉ là một sinh viên Luật khoa nghèo lúc đó nhưng là bạn từ thuở nhỏ với Quang, chàng đã đi theo để ăn chơi ké. Và những ăn chơi của Quang đã làm Tuyền thèm thường và thán phục sát đất. Quang có một căn gác ngay trên đường Lê Lợi làm garconnière. Căn phòng gắn máy lạnh chạy rì rì ngày đêm, trang hoàng lộng lẫy với chiếc giường vĩ đại tân kỳ cần đồ đồng bóng loáng mua từ Hồng Kông mang sang. Chiếc giường bấm nút điện ngả lên ngả xuống, nệm dày như lút xuống với các gương bao quanh, gương gắn trên trần là niềm hãnh diện của Quang. Và Tuyền đã nhiều lần được hưởng đời khi cùng Quang đi ăn chơi tại các vũ trường, đưa vũ nữ về ngủ đêm tại garconnière, hôm sau lái xe ra Cáp tẩm biển ở bãi Dứa và tiếp tục party mấy ngày liền tại căn nhà trên núi nhìn ra biển của bố Quang mua để nghỉ mát cuối tuần. Những ăn chơi của Quang không vì thế làm suy giảm sự học hành. Quang năm nào cũng đậu ở trường Luật và ra tập sự luật sư tại văn phòng của một

luật sư nổi tiếng bạn của ông bố. Chạy được giấy miễn dịch vĩnh viễn, Quang không hề phải lo sợ về chuyện phải nhập ngũ và tiếp tục ăn chơi cho đến ngày miền Nam sụp đổ. Sang Hoa Kỳ từ tháng 4 năm 75, Quang học lại về Luật và trở thành một trong những luật sư Việt Nam hành nghề đầu tiên tại Cali.

Tuyển nhìn ra cửa. Quang bước vào tay xách chiếc cặp da. Chàng nhìn bạn thán phục. Quang trông phải trẻ hơn chàng cả mười tuổi dù hai người bằng tuổi nhau. Da mặt Quang không vết nhăn nhờ đi căng da mặt hai lần. Tóc không một sợi bạc và nhuộm màu hơi hung. Và lần đầu tiên chàng để ý đến trái tai bên phải của Quang. Tuyển bật cười thành tiếng. Thằng quý! Một hạt kim cương nhỏ được xỏ dính trên trái tai Quang như kiểu trang sức thời thượng của đàn ông Mỹ bây giờ! Ở xứ nào theo xứ đó, thời nào theo thời đó, Quang đã từng tuyên bố với bạn. Tao ăn chơi bây giờ phải theo kiểu bọn triệu phú Mỹ, đâu thể cứ như Mít Việt mình mãi được!

Quang bắt tay bạn và gọi đồ ăn. Chàng hỏi ngay:

- Có chuyện gì làm ăn lớn hả mày?
- Ăn đi! Chút nữa nói chuyện!
- Lệ đâu? Mấy tuần nay tao không thấy bà ấy đâu cả.

Tuyển khò lấp:

- Ờ! Lệ dạo này cũng bận nhiều. Vợ chồng tao nhiều khi tối mịt mới thấy mặt nhau. Cả hai văn phòng trên Los và dưới này đều nhiều việc cả!

Quang nhìn bạn ngần ngừ:

- Mày coi chừng! Làm việc nhiều quá không tốt! Bất chước tao này! Tao có bị stress bao giờ đâu!

Tuyển không nói. Chàng cúi xuống ăn hết tô phở. Quang ăn cũng đã gần xong. Tuyển nhìn quanh. Các bàn bên cạnh đã ra về và tiệm phở bắt đầu vắng người. Chàng nhỏ giọng:

- Tao có mối đầu tư này rất lớn. Cần một luật sư để lo chuyện giấy tờ. Dĩ nhiên phải kín đáo và mày là thằng luật sư duy nhất ở đây tao tin được.

Quang ngừng đầu nhìn bạn. Chàng chỉ hỏi giản dị:

- Chuyện gì?

Tuyển ngập ngừng:

- Tao không thể cho mày biết hết bây giờ được. Chỉ những điểm chính thôi. Mày OK tao mới nói thêm. Dĩ nhiên dù làm hay không, chuyện này chỉ mày với tao biết.

Quang gật đầu. Tuyển nói tiếp:

- Những người này cần đầu tư từ 100 đến 120 triệu Mỹ Kim. Họ muốn thiết lập một hệ thống công ty ở Hoa Kỳ, công ty này trực thuộc công ty khác, công ty đứng đầu sau cùng phải ở ngoại quốc, vùng Caribbean như Cayman Islands hay Bahamas chẳng hạn.

- Để không ai biết họ là ai?

- Đúng! Công ty mặt tiền là công ty đầu tư ở Westminster này, trực thuộc một công ty khác ở San José. Công ty ở San José là subsidiary trực thuộc một công ty ở New York. Và sau cùng là công ty ở Cayman Islands! Chuyện giấy tờ dĩ nhiên mất công nên cần mày lo!

Quang ngẫm nghĩ một lúc. Chàng hỏi:

- Bao nhiêu?

- Tiền retainer của mày là một trăm ngàn một năm. Tiền billing theo giờ tính riêng!

Tuyển nhìn bạn. Làm sao Quang từ chối được món béo bở như vậy!
Quang chỉ hỏi một câu:

- Tao nhận với điều kiện không dính líu gì đến ma túy!

Tuyển trả lời:

- Mày yên chí! Không có gì liên quan đến ma túy cả! Tất cả đều là chuyện làm ăn hợp pháp. Vấn đề chỉ là thành lập các công ty theo kiểu pyramid để không ai biết được những người đầu tư này là ai thôi.

Quang nhìn bạn:

- Tao muốn biết thêm một điều. Mày có thể từ chối nếu chưa phải lúc!
Những người đầu tư này là dân gì?

Tuyển cười:

- Họ là người Việt! Như mày với tao vậy!

Chương 3

Quang không nói gì. Tuyển nhìn bạn. Chàng hiểu Quang không tin một nhóm người Việt nào đó có số tiền lớn quá lớn hàng trăm triệu Mỹ Kim để đầu tư. Và nếu không phải là chuyện ám muội, tại sao phải tìm cách che dấu bằng cách lập một hệ thống công ty kiểu kim tự tháp với công ty đứng đầu sau cùng ở hòn đảo ngoài khơi vùng Caribbean. Tuyển trả lời cho những nghi ngờ không nói ra của Quang:

- Chính tao cũng không biết những người này là ai. Nhưng họ muốn đầu tư vào những việc làm ăn chính đáng và hợp pháp. Chỉ là vấn đề không biết được ai hay những ai là người đứng đầu thực sự thôi. Tao có danh sách 6 người đứng tên làm chủ công ty. Họ ở trên các tiểu bang nước Mỹ này, Cali, Texas, New York, Florida, những người Việt bình thường làm ăn vô thưởng vô phạt, không dính líu gì đến ai. Tao chắc họ cũng chỉ là những người bù nhìn đứng tên! Tao không được cho biết hơn và cũng không muốn biết. Miễn là họ muốn đầu tư hợp pháp, không dính đến ma túy, tội ác là được rồi. Mày đồng ý không?

Quang ngẫm nghĩ một lúc. Chàng đánh hơi thấy vài điều không ổn. Nhưng số tiền trả cho văn phòng luật sư quá lớn. Và chàng đang cần tiền để mua chiếc Lamborghini. Cả Cali này đã có người Việt nào lái Lamborghini đâu! Quang gật đầu:

- Cũng được! Mình chỉ đi làm mướn thôi! Tao chỉ biết những người đứng tên để lo giấy tờ. Nếu như mày nói họ là những người vô danh tiểu tốt, không dính líu đến ai hay tổ chức nào, mình cũng chỉ cần biết đến thế!

Tuyển đứng lên bắt tay bạn:

- Tốt! Tao sẽ đưa tất cả giấy tờ cho mày sau. Nếu có trục trặc gì mày gọi cho tao ngay. Ba ngày nữa mày sẽ có tám check đầu tiên!

Quang về trước. Tuyển đặt tiền trên bàn và ra khỏi tiệm phở Tây Sơn. Những ông thầy bàn vẫn hăng hái bàn luận chuyện thế sự ngoài cửa. Tuyển lắc đầu. Thời giờ với chàng là tiền bạc, như chuyện làm ăn này của chàng và Quang, mỗi người có thể kiếm ra bạc triệu nếu mọi sự trôi chảy. Tại sao nhiều người có thể rảnh rỗi, phung phí thời gian đến thế! Trong khi chàng không có phút nào để nghỉ ngơi, đừng nói đến đi nghỉ hè như chàng đã hứa với Lệ ba năm trước!

o o o

Hoán trở về văn phòng làm việc, mệt mỏi như người ốm mới dậy. Lệ sôi nổi và đòi hỏi nhiều hơn mức chàng tưởng, chàng đã phải viện cớ công việc văn phòng quá bận để thoát khỏi vòng tay Lệ và vội vã mặc quần áo ra về. Hoán đã đọc ở đâu đó lứa tuổi Lệ là lứa tuổi sung mãn nhất về tình dục của người đàn bà và buổi trưa tại khách sạn Excelsior đã chứng minh cho chàng thấy rõ điều đó. Hoán đã học thêm nhiều điều mới lạ chàng chưa từng biết đến, Lệ đã dẫn dắt chàng, chỉ bảo từng đường đi nước bước cho những khoái cảm không bao giờ ngưng nghỉ, cho mọi sự trở thành tuyệt vời và hoàn hảo, như chưa bao giờ Hoán có thể ngờ những rung động về xác thịt có thể mạnh mẽ và chiếm ngự tuyệt đối đến mức đó.

Nhưng cùng một lúc, sự sợ hãi cũng bủa vây lấy chàng. Như cảm giác của kẻ phạm phải điều gì ghê gớm, làm chìm đắm tâm hồn xuống đáy của một vực thẳm kinh hoàng, ở đó ký ức với hình ảnh chập chờn của người mẹ đã mất đột nhiên lẫn lộn với những vòng tay trơn tuột như loài trăn quấn chặt đến nghẹn thở, bùng bùng những ngọn lửa đốt thiêu rụi hòa lẫn với những tiếng rú thất thanh và rên rỉ của loài yêu quái. Những ảo giác hiện ra với Hoán trong những giây phút của tuyệt đỉnh đã làm Hoán rũ rượi, xô đẩy chàng xuống nhận thức của một tuyệt vọng không ngờ. Chàng đã hoảng hốt như người không biết điều gì đã xảy đến với mình và mặc kệ những van nài của Lệ, Hoán cho nàng biết chàng phải về ngay!

Hoán chưa thể làm việc trong lúc này được. Những giấy tờ hồ sơ bảo hiểm của khách hàng để cao trước mặt nhưng chàng không muốn đụng đến. Những cảm xúc quá mạnh như vẫn còn vẩn vúi không chịu rời khỏi trí tưởng. Hoán đã biết nhiều người đàn bà, nhưng chưa ai để lại ấn tượng mạnh cho chàng như Lệ. Những đứa con gái da trắng học cùng trường ở high school và sau này trên college đã cho Hoán một số kinh nghiệm, nhưng có lẽ chàng chưa bao giờ gặp một người đàn bà thực sự. Và Hoán bàng hoàng như người chợt khám phá còn rất nhiều điều chàng không biết, chưa biết đến. Tình dục trước giờ là một thứ nhu cầu

và Hoán đã tách biệt những đòi hỏi đó ra khỏi tình yêu của chàng dành cho Vân. Chàng muốn giữ gìn không hoà lẫn những gì chàng coi là thấp kém đó, vẫn đục những ý nghĩ và tình cảm của chàng khi bên cạnh Vân. Nàng cũng hoàn toàn tin tưởng nơi chàng và đợi đến ngày nàng học xong Được để làm đám cưới với Hoán. Tình yêu như những tia nắng vàng, trong sáng và tinh khiết. Hoán đã nghĩ thế. Tình dục đối với chàng hoàn toàn khác biệt, không chút dính líu gì đến tình yêu của chàng và Hoán không chút mặc cảm tội lỗi khi chàng cần giải quyết cho những đòi hỏi sinh lý đối với những người con gái Mễ hay da trắng chàng gặp trong bar rượu.

Cho đến hôm nay! Hoán thù người nhớ lại buổi trưa trong khách sạn với Lệ. Điều gì đã xảy ra? Tình dục trong thuần túy của nó có thể nào ở một mức độ và tầng lớp khác với những điều chàng đã xác định từ trước đến nay? Và tình yêu của chàng với Vân? Chàng đã ngấm ngấm thấy một biến thể làm Hoán lo lắng. Chuyện gì đã xảy đến cho chàng? Có phải cuộc đời luôn luôn có những ngã rẽ, và phần lớn, nếu không phải hầu hết, những ngã rẽ này là dấu hiệu cho những thâm trầm, đau khổ và thất vọng, hơn là những gì tốt đẹp cho cuộc đời của mỗi người.

o o o

Bách thò đầu vào văn phòng của Hoán:

- Hồi nãy Vân có ghé đây hỏi cậu. Tôi nói cậu đi ăn trưa. Vân dặn cậu gọi lại cho cô ấy khi nào cậu về.

Hoán cảm ơn và bấm số gọi Vân. Bách nhìn Hoán kỹ hơn. Thằng nhỏ này có chuyện gì mặt mũi sao bơ phờ quá vậy. Chàng tự nhủ phải để ý đến người nhân viên này kỹ hơn. Trong số gần 30 người đi bán bảo hiểm cho Bách tại vùng Quận Cam, Hoán là một trong những người được việc nhất, nhưng Bách vẫn chưa hài lòng. Vì Hoán quá lương thiện và thật thà với khách hàng!

Công ty Bách Việt Insurance Agency là cơ sở bán đủ loại dịch vụ bảo hiểm cho người Việt lớn nhất tại Quận Cam và đông nhân viên nhất nhưng Bách vẫn cần thêm người vì chàng muốn khuếch trương lớn tại các thành phố nhiều người Việt khác. Chàng muốn huấn luyện Hoán để lên San José mở chi nhánh cho công ty trên đó. Nhưng trước hết phải dạy cho Hoán lưu manh thêm chút nữa! Bách cười thầm. Thằng nhỏ phải học được 3 phần của mình trước khi cho nó đi xa. Cuộc đời này hiền lành như nó làm sao sống được!

Bách hồi tưởng lại thời gian trước và cảm thấy tự mãn. Thành công ở xứ Cali, quận Cam này không khôn ngoan mà được à! Khôn ngoan với lưu manh có khác gì nhau. Thà tự nhận mình lưu manh để khỏi thắc mắc vớ vẩn và tự lừa gạt chính mình. Có thể mới lừa người khác được chứ! Và mới sống tại vùng Quận Cam này được! Điều Bách để ý và nhận thức đầu tiên là người Việt đổ xô về sống tại đây đã nâng cao đòi hỏi về sự khôn ngoan hay lưu manh như định nghĩa của Bách lên nhiều lắm để thành công. Có lẽ những người Việt tỵ nạn lưu manh nhất đã tỵ đủ cả về đây, từ khắp các tiểu bang trên đất Mỹ, từ Paris, Montréal, Bruxelles, từ Đức, từ Úc và các xứ khác trên khắp trái đất này, những kẻ lưu manh, nhưng khoác cái vỏ che dấu là những người "khôn ngoan", đã kéo cả về Quận Cam như bị thu hút bằng một thỏi nam châm cực mạnh, để sinh sống, để lườm gạt lẫn nhau, để làm giàu và để hưởng thụ cuộc đời!

Bách cũng là một trong những người này. Chàng bắt đầu cuộc đời tỵ nạn tại Houston nắng cháy và đã chán với cái nóng và ẩm của xứ cao bồi. Bách muốn dọn về Cali ở nhưng trước hết chàng phải có đủ số vốn để làm ăn. Điều khó khăn nhất vẫn là những bước khởi đầu và không đủ một vốn liếng nhỏ để tạo một cơ sở khả dĩ, làm sao có thể phát lớn và tạo sự nghiệp huy hoàng được. Bách loay hoay hàng hai ba năm trời và vẫn chưa tìm được cơ hội. Nhưng dịp may đã đến khi chàng sang Pháp chơi thăm người bạn. Bách đã được giới thiệu để gặp Huyền, một người đàn bà đảm đang, giỏi nghề làm nhà hàng. Huyền mới ly dị chồng và ao ước được sang Mỹ sống. Nàng muốn đi khỏi Paris để quên và tránh thằng chồng khốn nạn, nhõn nhợ đi dạo phố Champs-Élysées mỗi ngày bằng tiền của nàng với mấy con đằm non. Huyền được bạn kể về Bách như người Việt đầu tiên trở thành ông vua dầu hỏa của vùng Houston. Nàng đã nghe nhiều về xứ này như thủ đô của dầu hoả của Hoa Kỳ và những năm đó giá dầu lên vùn vụt, khan hiếm dầu hoả xảy ra khắp nơi, xe cộ nối đuôi nhau đợi cả giờ để đổ xăng, làm sao nàng không chú ý đến Bách, người Việt vua dầu hoả đến từ Houston sang Paris chơi cho được!

Bách đến nhà hàng của nàng tại Saint Germain de Prés mỗi ngày. Chàng kể cho nàng nghe về đất Mỹ, về vùng Houston nắng ấm, dĩ nhiên nơi chàng ở khí hậu ấm áp ôn hoà, được ưu ái gọi là vùng nắng ấm, làm gì có những ngày nóng lên đến 105 độ và ẩm ướt như rít rịt lấy da thịt như một vài kẻ xấu miệng đã diễn tả! Chàng khen ngợi Houston không tiếc lời, nơi dân tứ xứ đang đổ về và giá nhà tăng gấp đôi gấp ba trong một hai năm ngắn ngủi vì giá dầu sắp tăng đến 100 đô la một thùng. Chàng tự hào với nàng về đầu tư đúng lúc của chàng vào ngành dầu hỏa. Chàng đã mua được năm cây xăng và làm chủ một

công ty đào dầu tại thành phố Beaumont, cách Houston mấy chục dặm đường. Chàng cho nàng xem những tấm hình của những cây xăng chàng làm chủ ở các góc đường của thành phố, vừa bán xăng vừa bán đồ tạp hoá. Hình những hàng dài xe đứng xếp hàng để đổ xăng tại các cây xăng của chàng với chàng mặc đồ lớn đang chỉ trở cho nhân viên làm việc. Hình mỏ dầu của chàng tại Beaumont, với chiếc tháp cao giống hình ảnh tháp Eiffel nhỏ và cái mỏ gục lên gục xuống như mỏ chim khổng lồ kéo dầu từ đáy lòng đất lên. Bách đứng dưới chân máy đào dầu đầu đội mũ hard hat, mặc jean giản dị nhưng vẫn đáng bảnh chọe của ông chủ đang sai khiến đám thợ Mỹ đứng quanh.

Huyền nhìn các tấm hình Bách khoe một cách say mê và ngưỡng mộ. Nàng suýt soa khen ngợi Bách, chỉ vượt biên hơn 5 năm đã tạo được sự nghiệp vĩ đại đến thế. Và trở thành người Việt vua dầu hoả tại ngay thủ đô dầu hoả của Hoa Kỳ và thế giới. Người tài ba như chàng còn tiến đến đâu nữa! Và nàng cũng hãnh diện ngầm vì Bách đã để ý đến nàng và chắc hẳn đã muốn mê nàng vì chàng đến tiệm ăn mỗi ngày, lại còn hoãn chuyến máy bay để ở lại Paris một tuần dù bao nhiêu công việc bề bộn cần chàng giải quyết tại Houston. Huyền đã không ngần ngại nhận lời đi chơi với Bách, đi xem Moulin Rouge tối hôm trước, tối sau đi Lido de Paris, ngày kế nàng giao lại nhà hàng cho cô em để đi với Bách ra vùng quê, vào những auberge nhỏ, xinh xắn, ăn cơm Tây, uống rượu vang và ngủ lại đêm đó với Bách để ràng buộc lấy chàng. Cơ hội đã đến với Huyền. Nàng muốn đi khỏi xứ của những tên Tây bần tiện và kỳ thị, xứ của Vị, người chồng khốn nạn đã chọn Paris làm quê hương, xứ đốn mạt như sự đốn mạt của người chồng vừa ly dị của nàng. Và Bách đã đến đúng lúc trong cuộc đời nàng, để đưa nàng đến xứ thủ đô của dầu hoả, nơi chàng đã tạo được sự nghiệp huy hoàng và còn tiếp tục sáng ngời hơn nữa.

Nàng làm giấy kết hôn với Bách ngay tuần lễ sau đó. Bách đã hoãn máy bay lần thứ nhì để ở lại thêm 2 tuần. Chàng khẳng khái tuyên bố công việc dù có bận đến mấy, thiệt hại có hàng bạc triệu Mỹ Kim vì chàng không về để giải quyết công việc tại Houston chàng cũng không cần. Vì chàng đã gặp được người đàn bà lý tưởng cho cuộc đời chàng. Vì cơ hội để gặp người yêu như Huyền chỉ đến một lần trong đời, chàng không thể để thoát, dù với bất cứ giá nào! Nhưng Huyền hiểu chàng, mỗi ngày ở lại Bách có thể mất hàng trăm ngàn Mỹ Kim vì những deals chàng đang làm với các hãng dầu lớn như Mobil, Penzoil, nếu không có mặt chàng, họ có thể đi với những người khác và chàng sẽ mất mối. Huyền là người làm ăn nên nàng hiểu rõ lắm. Vì thế khi Bách ngỏ lời cầu hôn và muốn làm đám cưới ngay nàng đã ưng thuận nhanh chóng. Còn gì hơn nữa! Nàng đâu cần ngần ngại suy tính gì thêm! Có chỗ

nương tựa vững chãi như Bách, lại trở thành bà chủ của công ty dầu hỏa, nàng sẵn lòng để bán nhà hàng và mang vốn sang Hoa Kỳ cùng Bách làm giàu thêm. Cuộc đời đẹp như mơ và mọi sự như đã có định mệnh sắp đặt. Tên thầy bói mù người Việt tại Montmartre đã chẳng bảo nàng sắp gặp quý nhân phò trợ và rồng mây gặp hội tương vân hay sao?

Huyền bán nhà hàng cho người quen được hơn một triệu francs và nàng gói ghém tất cả kim cương hột xoàn và hơn năm chục lạng vàng để cùng Bách sang Houston lập cuộc đời mới bên cạnh người chồng tài ba, vua dầu hỏa đầu tiên trong số những người Việt tỵ nạn tại Hoa Kỳ.

Chương 4

Huyền thấy hơi e ngại khi máy bay đáp xuống phi trường Intercontinental ở Houston và Bách đưa nàng về khách sạn thay vì về nhà chàng. Nhưng niềm vui trong nàng quá lớn, cuộc đời mới đầy hào hứng và sôi động bên người chồng tài ba mới cưới đã đánh tan mọi thắc mắc khi Bách nói nhà đang sửa sang phải mất vài ngày nữa mới xong hẳn để đưa nàng về tổ ấm. Trong khi chờ đợi, chàng đưa nàng ra ngân hàng để mở trương mục chung tên hai người và tất cả tiền bạc Huyền mang từ Pháp sang đã được bỏ vào trương mục này.

Ba ngày sau, Bách đưa nàng về một ngôi nhà sang trọng tại khu Memorial, khu của những người nhà giàu tại thành phố Houston. Nhưng căn nhà của Bách không có dấu hiệu của một sự sửa chữa nào gần đây. Huyền cũng bắt gặp khung hình của một cặp vợ chồng nào đó nhét trong ngăn kéo của chiếc bàn phấn trong phòng ngủ. Huyền hỏi và Bách chỉ lững lờ nói hình của vợ chồng người bạn mấy tháng trước ghé chơi ở nhà.

Hai tuần sau khi đến Houston, Huyền khám phá ra mọi chuyện! Vì Bách đột nhiên biến mất. Không một dấu hiệu báo trước, không một lời giải thích, Bách buổi sáng hôm đó ra khỏi nhà đi làm việc và tối đó không thấy về. Ngày hôm sau và kế tiếp, Huyền trông ngóng cũng không một cú điện thoại của chàng gọi. Nàng ra cây xăng Bách nói là một trong

năm cây xăng chàng làm chủ tại thành phố này. Không ai biết Bách là ai! Huyền đi đến đủ các cây xăng còn lại cũng không ai hiểu nàng nói gì về Bách. Cho đến cây xăng cuối cùng, Huyền mới được một người làm việc tại đây nhận diện ra tấm hình của Bách. Nói anh này trước đây có làm manager tại cây xăng và đã nghỉ việc từ ba tháng nay!

Huyền về nhà và sự thật hiển hiện rõ ràng. Vì cặp vợ chồng nàng thấy hình trong ngăn kéo của bàn phấn, có mặt trong căn nhà nàng tưởng là của Bách và cho nàng biết họ mới chính là chủ nhà, đi nghỉ hè hai tuần vừa về và đã giao nhà cho Bách coi hộ vì là chỗ quen biết! Huyền ngã ngửa người, nàng chạy vội ra nhà băng để biết tất cả trương mục với số tiền hơn một trăm ngàn Mỹ Kim vốn liếng nàng mang sang từ Pháp đã bị Bách ký lấy ra hết!

Cặp vợ chồng chủ căn nhà tại Memorial không giúp gì cho Huyền được hơn. Bách chỉ là sơ giao, họ cũng không biết chàng đi đâu. Họ ái ngại về tình cảnh của Huyền nhưng cũng không biết làm gì hơn vì họ cũng bị Bách gạt. Huyền từ chối lời mời ở lại ít bữa trong nhà họ và nàng thu dọn để trở về Pháp ngay. Nàng cũng thề sẽ không bao giờ trở lại xứ Mỹ. Bài học quá đắt giá, nhưng Huyền chỉ biết tự trách mình đã quá ngây thơ và đổ mọi sự cho vận mệnh của nàng. Có lẽ số nàng chỉ gặp toàn những tên đàn ông khốn nạn. Hay đàn ông nào cũng đều bỉ ổi và lừa bịp như vậy!

o o o

Bách sang lập nghiệp tại Quận Cam, California với số vốn của Huyền. Chàng thử một vài dịch vụ và sau cùng chọn nghề bán bảo hiểm. Với chiếc miệng dẻo như kẹo và kiên nhẫn thuyết phục người nghe cho bằng được, Bách đã thành công với ngành bảo hiểm. Chàng mở văn phòng ngay tại khu Bolsa và chỉ hai năm sau, Bách Việt Insurance Agency của chàng đã trở thành công ty bảo hiểm lớn nhất cho người Việt tại Quận Cam.

Nhưng Bách chưa vừa ý. Chàng muốn khuếch trương công ty ra khắp các thành phố đông người Việt cư ngụ như San José, Houston, Washington, Chicago, Atlanta... Còn bao nhiêu địa điểm để công ty Bách Việt của chàng bành trướng khắp xứ Hoa Kỳ này. Bách bắt đầu tuyển mộ thêm nhiều nhân viên để huấn luyện và gửi đi mở văn phòng các nơi. Hoán là một trong những nhân viên đặc lực của chàng và Bách chờ đợi trước khi cất nhắc, để Hoán học hỏi thêm ít mánh khéo nữa!

Bách chợt nhớ ra một điều và quay trở lại văn phòng Hoán. Chàng muốn hỏi Hoán về người thân chủ mấy hôm trước đến đổi bảo hiểm xe.

Người đàn bà Bách đã chú ý ngay khi nàng mới bước chân vào và nhờ chàng chỉ chỗ bàn làm việc của Hoán. Chàng đã nghe nói về nàng từ khi văn phòng đầu tư của Lệ mở cách địa điểm bán bảo hiểm của Bách ba góc đường từ mấy năm trước nhưng bây giờ mới được gặp.

Và những điều Bách được nghe đã làm chàng háo hức. Người đàn bà với thân hình gợi cảm, với cặp môi mọng sẵn sàng để được ngấu ngiến và mùi nước hoa nhẹ thoảng nhưng kích thích gợi dục đó đã đứng sát vào chàng để hỏi về Hoán! Bách đã nghe Tài kể lể về Lệ nhiều lần. Rằng Tài đã được ngủ với Lệ một lần duy nhất nhưng sau nàng, sẽ không còn người đàn bà nào có thể sánh được. Hắn đã liếm môi và nuốt nước bọt khi nói câu đó!

Và Bách thực sự ngạc nhiên vì Tài là một trong những tay ăn chơi khét tiếng ở đây. Hắn thèm thường nàng đến mực đó, như một kẻ được ăn món ngon độc nhất vô nhị trên đời nhưng sẽ không bao giờ được hưởng lại lần thứ nhì, càng làm cho Bách chú ý đến Lệ nhiều hơn. Chàng đã nghe những lời đồn về ông chồng bất lực của nàng, về cách chọn nhân tình của nàng. Bách cũng đã nghe một vài người khác nữa ngoài Tài, huênh hoang tự đắc đã được làm người tình một đêm của Lệ, như một thứ huy chương chiến thắng và một vinh dự tuyệt đỉnh cho những tay chơi của Quận Cam. Như nếu không được Lệ chọn, đến chết sẽ không thể nào nhắm mắt được!

Bách đã biết hưởng đời với tiền bạc đem lại do công ty bảo hiểm khởi nghiệp từ vốn liếng của Huyền. Chàng đã tung tiền không tiếc để hưởng thụ những người đàn bà da trắng đẹp nhất của miền Nam Cali, những cô gái Mỹ đa tình nóng bỏng, những người đẹp Trung Hoa được đem từ lục địa sang. Nhưng Bách không thỏa mãn với những thú vui nhục dục của tiền trao cháo múc. Chàng muốn có một người tình, quyến rũ, sang trọng, quý phái nữa càng tốt, để đi ăn, đi chơi, trình diễn với mọi người. Và để cho những thằng khốn nạn đang hưởng thụ cuộc đời chen chúc sống tại Quận Cam này phải phập phồng cánh mũi và thô lỗ mắt nhìn, phải thèm nhỏ rãi, nuốt nước bọt yết hầu lên xuống như tên Tài thô bỉ!

Bách quyết định phải chinh phục Lệ cho bằng được. Chàng đoán biết Lệ đến gặp Hoán về chuyện gì. Nhưng Hoán còn quá trẻ, kinh nghiệm quá ít. Làm sao Hoán có thể thỏa mãn một người đàn bà đòi hỏi nhiều như Lệ. Cuộc tình giữa Lệ và người nhân viên trẻ tuổi của chàng kéo dài được mấy chốc. Nhiều lắm là hơn được một đêm như những tên đàn ông khác đã đi qua cuộc đời nàng, Hoán không chạy thoát khỏi vòng tay Lệ, cũng sẽ đến lúc nàng chán Hoán, như nàng đã chán bao người khác. Và Bách sẽ sẵn sàng để xuất hiện, như một người hùng giải cứu

vào phút chót, cho những đục tình bùng bùng lửa cháy không ai dập tắt được của nàng.

Chàng tin tưởng vào tài năng của mình. Sự giàu có đã đến, chàng vẫn tiếp tục làm giàu hơn nữa, nhưng chàng muốn chứng tỏ thành công của mình trên phương diện khác. Và Lệ chẳng phải là vòng hoa chiến thắng cho bất cứ người đàn ông nào đã đặt nặng những ám ảnh về đục tình ngang hàng với những đeo đuổi khác của cuộc đời, như tiền bạc và danh vọng chẳng hạn, hay sao?

o o o

Vũ trường Thiên Thanh ngày thứ bảy không còn một chỗ trống. Sàn nhảy rộng chứa hàng trăm cặp nhưng bản nào cũng đầy người ra nhảy, phần lớn nhảy hết bản này đến bản khác, đứng nguyên tại chỗ để khỏi mất công trở lại bàn rồi chen nhau ra nhảy tiếp bản khác. Vân đứng trên bục hát và nhìn xuống đám khách nhảy. Nàng không bao giờ tưởng tượng được mình trong đám người mê nhảy đầm đó. Hoán cũng thế, chàng không biết nhảy và tuyên bố sẽ không bao giờ học nhảy! Và chàng chỉ đến vũ trường để nghe Vân hát và đưa nàng về. Nàng đi hát không phải vì thích hát đến độ phải đến vũ trường này để hát. Nhưng nàng cần tiền để học xong chương trình về Dục. Và để dành tiền đợi ngày làm đám cưới với Hoán.

Giọng hát của Vân là giọng thiên phú. Nàng có tiếng hát cao vút nhưng vẫn ngọt ngào, say đắm. Nàng chọn lọc bài hát, chỉ hát những bài nào hợp với nàng, với giọng nàng. Những bài hát của ca ngợi tình yêu, của âm thanh giàu có và trữ tình, của lời hát sang cả, không phải những bài hát của anh anh em em ngớ ngẩn và nhịp điệu, âm giai nghèo nàn, tầm thường, nhạt nhẽo. Nàng chỉ hát vài bài rồi ra về nhưng Vân đã được thính giả yêu mến và ưa chuộng tiếng hát của nàng. Nhiều người đã đến vũ trường Thiên Thanh chỉ để nghe nàng hát và bà chủ vũ trường đã khẩn cầu nàng đến hát cả ba tối thứ sáu, bảy và chủ nhật, những đêm vũ trường mở cửa. Nhưng Vân chỉ nhận lời hát vào thứ bảy. Nàng phải đi học vào tối thứ sáu. Và Chủ Nhật nàng đã dành trọn cho Hoán.

Chương 5

Vân ngân dài chấm dứt bài hát. Nàng cúi đầu cảm tạ tiếng vỗ tay và đưa ánh mắt tìm chỗ Hoán đứng đợi. Hoán gật đầu ra dấu cho nàng và Vân cáo lỗi cùng khán thính giả không thể trình bày tiếp một số bản nhạc đã được yêu cầu, xin hẹn đến tuần tới. Nàng xuống khỏi sân khấu và tiến về phía Hoán. Chàng khen:

- Bản Dạ Khúc em hát hay quá, lâu lắm anh mới được nghe lại bài này. Em đói bụng không? Mình đi ăn nhé!

Vân gật đầu. Nàng hơi mệt, muốn về nhà ngay nhưng lúc nào nàng chẳng chiều ý Hoán. Tất cả những ước muốn của Vân là làm vui lòng Hoán. Chỉ cần Hoán đáp lại tình yêu của nàng. Đối với nàng thế đã là quá đủ.

Hoán đưa Vân vào tiệm ăn. Đã hai giờ sáng nhưng tiệm Phở Nghi vẫn mở cửa cho khách đi ăn muộn, những người khách ăn chơi của ban đêm, của vũ trường, của những quán Karaoke, của billards đánh độ. Quán nổi tiếng với món cháo gà và những tên bồi Tầu hỗn xược nhưng khách ăn không thèm để ý, chỉ cần hàng ăn mở cửa lúc đêm về sáng cho nhu cầu của những kẻ ăn chơi.

Hoán gọi bồi lấy món ăn cho hai người và đảo mắt nhìn quanh. Tiệm đông người, ồn ào, toàn những khuôn mặt quen thuộc của những kẻ sống dưới ánh đèn, nhợt nhạt, rạc rai như những con vạc đi ăn đêm. Chàng nhìn về một phía góc tiệm ăn và Hoán thấy tim chàng đập sai nhịp hai ba lần. Người đàn bà cúi xuống ăn nhưng chỉ nhìn mái tóc và dáng nghiêng của khuôn mặt chàng cũng biết là Lệ. Nàng đi với người đàn ông Hoán đoán là chồng nàng. Người đàn ông hói đầu, mặt choắt với những nét giao hoạt của kẻ làm ăn, tính toán, chỉ biết ăn người và sẽ không bao giờ để người ăn lại. Người thành công trên nhiều phương diện, chỉ trừ một yếu điểm duy nhất và phải chịu thiệt thòi, thua kém là vấn đề người vợ của mình!

Hoán đã nghe nói nhiều về Tuyền nhưng chàng chưa có cơ hội gặp mặt. Hoán tò mò muốn biết người chàng đã cảm sùng lên đầu như thế nào. Chàng không hề có cảm giác phạm tội hay ân hận với người chồng, vì chàng biết nếu không phải chàng, cũng sẽ là một người khác. Nhưng Hoán vẫn muốn biết nhiều hơn về Tuyền, người nổi tiếng trong thương trường của Quận Cam, với công ty đầu tư lớn nhiều chi nhánh và thế lực trong giới người Việt làm ăn tại khu Tiểu Sài Gòn.

Hoán chưa gặp lại Lệ sau buổi trưa hôm đó trong khách sạn Excelsior. Nàng gọi chàng nhiều lần nhưng Hoán lấy cớ đi xa không trả lời lại. Lệ nhắn lại trong voice mail để chàng gọi lại nàng, chuyện khẩn cấp.

Nhưng Hoán chưa muốn gọi lại ngay. Chàng thèm muốn nàng, nhưng nhu cầu tình dục không mạnh đủ để trấn áp niềm e ngại của Hoán với nàng, như một thứ linh cảm Lệ sẽ đem lại nhiều tai họa, sẽ cuốn hút đời chàng. Và trói chặt, chìm đắm chàng mãi mãi trong vòng tay yêu quái của nàng.

Hoán giật nảy mình và cúi xuống ăn tô cháo gà người bồi vừa mang xuống. Vì Lệ ngẩng đầu lên và đã thấy chàng. Và Hoán thấy nàng đứng dậy để ra quầy trả tiền với bàn của chàng sát ngay đó. Chàng sẽ không thể tránh Lệ được. Với Vân ngồi ngay cạnh!

Chương 6

Lệ ra quầy trả tiền xong và tiến thẳng về phía bàn Hoán. Chàng đứng lên, giới thiệu:

- Bà Lệ, thân chủ hãng bảo hiểm của anh!

Lệ không cần Hoán giới thiệu Vân:

- Ca sĩ Hoàng Vân! Tôi thích tiếng hát của cô lắm. Vũ trường Thiên Thanh có cô hát là nhất rồi. Bao giờ cô ra CD đây?

Vân nói vài câu khách sáo cảm ơn cho qua chuyện. Nàng không có cảm tình với người đàn bà đẹp, đầy dục tình đứng trước mặt nàng. Và ánh mắt của Lệ nhìn Hoán làm nàng nhột nhạt và nghi ngại. Có gì giữa Lệ và người chồng sắp cưới của nàng?

Lệ hỏi Hoán:

- Tôi cần đổi lại bảo hiểm về sức khỏe. Ngày mai tôi ghé chỗ Hoán được không?

Vân nghe thấy chói tai. Tại sao người đàn bà này gọi Hoán bằng tên, giọng ngọt sớt và đầy vẻ âu yếm như vậy. Linh tính cho nàng biết người

đàn bà trước mặt sẽ mang tai họa cho nàng. Và cho Hoán. Vân chột quay sang Hoán:

- Anh! Ngày mai mình có hẹn đi Yosemite Park với Hà và Tường. Anh có nói với sở xin nghỉ mấy ngày chưa?

Hoán ngẩn mặt. Nhưng chàng hiểu ngay. Vân bày ra chuyện đi chơi để Lệ khỏi đến gặp chàng. Hoán gật đầu:

- Anh xin nghỉ rồi!

Chàng quay sang Lệ:

- Bà cứ đến để làm giấy tờ. Tôi sẽ nhờ người khác giúp để lo cho bà!

Lệ liếc mắt nhìn Vân. Cô bé này cũng đáo để lắm. Nhưng sẽ giữ Hoán được bao lâu? Một khi nàng đã muốn Hoán cho nàng. Lệ nói qua loa vài câu và trở lại bàn nàng. Tuyến đã đứng dậy và đưa nàng ra cửa. Chàng hỏi Lệ về hai người trẻ tuổi Lệ vừa nói chuyện khi nãy nhưng nàng đánh trống lảng. Sự tức giận đã chiếm ngự tâm trí nàng. Tại sao Hoán không còn đếm xỉa gì đến nàng nữa? Chưa bao giờ Lệ cảm thấy bị chạm tự ái như vậy.

o o o

Lệ không phải là người dễ nổi giận. Tuyến đã từng khen nàng điềm đạm và tinh trí, không bao giờ thấy nàng bị lỡ vì tức giận, hành xử không còn suy nghĩ. Chàng đã nghĩ nàng có máu lạnh, vì chàng chưa bao giờ thấy nàng có những bông bột sôi nổi, kể cả lúc ăn nằm với nhau.

Lệ cười thầm khi nghe Tuyến khen nàng. Vì chàng chưa bao giờ biết nàng khi Lệ nổi giận, mặc dù đã ở với nhau hàng mười mấy năm. Mỗi người là một ốc đảo, Lệ nghĩ thế, dù là vợ chồng, dù ăn đờ ở kiếp, sống bên nhau từng phút từng giây. Những điều sâu kín của nàng, sẽ không ai được biết, dù là người thân cận nhất.

Năm hơn 10 tuổi, Lệ đã nổi giận lần đầu tiên. Câu chuyện cãi nhau giữa nàng và người em trai nhỏ lý do tại sao nàng không còn nhớ rõ. Lệ chỉ biết nàng giận ghê gớm.

Nhưng Long không hề biết, cả nhà không ai được biết. Lệ không khóc, nàng chỉ ngồi thừ trong căn phòng nhỏ gậm nhấm cơn giận bùng bùng. Và nàng quyết định phải làm một điều gì, để nguôi cơn giận. Để em trai

nàng biết nàng giận. Lệ vào phòng Long, lôi ra hộp đựng dế của em nàng, hai con dế lửa to lớn với càng đen dương hung hãn.

Hai con dế Long đã hãnh diện đặt tên là dế hổ, bách chiến bách thắng trong những trận đấu dế với trẻ con trong xóm. Nàng lấy kim may dài hành hạ hai con dế cứng của em trai nàng, chọc những nhát kim xuống mình hai con dế tội nghiệp để trút mối tức giận. Và nàng vặt đầu một con dế để nhử con dế kia đánh nhau với đầu dế cắm lên chiếc kim.

Cơn tức giận đã hạ dần và sau cùng nàng vặt đầu con dế còn lại để cắm lên trên chiếc gối ngủ của Long. Chỉ có thế nàng mới hết giận được người em trai. Và từ đó không bao giờ Long dám chọc giận chị của mình lần thứ nhì trong suốt cuộc đời, cho đến khi chàng chết trong cuộc hành quân tại vùng Quảng Trị.

Cơn giận lần thứ nhì đến khi nàng 15 tuổi. Lệ đi xi nê với mấy người bạn gái cùng lớp về muộn. Nàng xin phép bố đi và hứa về sớm. Nhưng đám bạn xi nê xong kéo nhau ra chợ Bến Thành ăn bún ốc bà Ba Búng, rồi còn bò khô và nước mía Viễn Đông.

Rồi la cà trên đường lê Lợi đứng trước các cửa tiệm ngắm nhìn đồ trang sức nhập cảng. Làm sao Lệ về ngay đúng giờ như lời hứa với ông bố được. Và kết quả là mấy cái bọp tai và những lời chửi thậm tệ. Bố nàng đã gọi nàng là con đĩ!

Lệ không khóc, mắt ráo hoảnh, nhưng trong nàng là một trời lửa giận. Nàng đi thẳng vào phòng, nằm một lúc và quyết định sẽ làm đúng lời bố nàng đã gọi nàng. Con đĩ! Lệ không thể tưởng tượng được bố nàng có thể gọi nàng bằng từ ngữ như vậy.

Bố nàng đã coi nàng là loại người không ra gì, chỉ xứng đáng trở thành một thành phần hạ tiện nhất của xã hội, tại sao nàng không làm đúng như lời nguyện của bố nàng. Để bố nàng trở thành người cha của một con đĩ! Còn hình phạt nào xứng đáng hơn cho câu chửi rửa của bố!

Lệ nghĩ đến Tuyết, người bạn lớn hơn nàng hai tuổi mới mười bảy, nhưng trông như hơn hai mươi. Tuyết lúc nào cũng son phấn và ăn bận đúng mốt, với những đồ sang nhất và ăn tiêu như nước. Tiền bạc ở đâu Tuyết có thể xài sang như vậy, trong khi gia đình Tuyết sống trong ngõ hẻm chật hẹp.

Lệ đã hỏi thẳng bạn và sau nhiều lần đánh trống lảng không được, Tuyết thố lộ cho nàng biết, nàng đi "nhảy dù" ở một động sang trên đường Lê Quý Đôn.

Những khách làng chơi đến biệt thự sang trọng trên con đường Lê Quý Đôn sẵn sàng trả tiền thật nhiều cho những cô gái trẻ, mới lớn, xinh đẹp như Tuyết. Nàng chỉ cần đi khách một tháng một lần cũng đã đủ tiền để may vài chiếc áo dài Thiết Lập và son phấn Max Factor nhập cảng, chưa kể ăn uống hoang đàng, tiêu không cần biết giá!

Lệ nghe Tuyết nói và không khởi tò mò. Nàng hỏi bạn cận kề về chuyện nhảy dù của Tuyết, nàng phải làm những gì, khách chơi thuộc loại người nào. Những câu hỏi sống sượng làm Tuyết cũng phải thắc mắc và nghi ngờ cô bạn gái của mình. Nhìn thân hình nảy nở của Lệ, Tuyết đùa: "Mày muốn không, tao giới thiệu với chị Mười cho!".

Lệ lắc đầu, đấm vào lưng cô bạn nhưng nàng không khởi động lòng. Lệ chưa bao giờ xin được tiền để may một chiếc áo dài đúng mốt, đừng nói đến phấn son mắc tiền. Với lương thư ký chết đói của bố nàng, bao giờ Lệ mới có thể xin bố cho tiền để đua đòi theo bạn được!

Lệ nằm trong phòng một lúc đợi bố nàng đi ra khỏi nhà và lên ra. Nàng đạp xe đạp đến nhà Tuyết. Những tưởng tượng không bao giờ thành hình khi nghe Tuyết kể chuyện đã hiển hiện trong đầu nàng. Lệ sẽ làm đúng lời nói của bố. Và để mọi sự đến đâu thì đến!

Chương 7

Tuyết mở cửa cho Lệ vào. Nàng nhìn mặt Lệ, đôi hàng lông mày nhíu lại, mắt bưng bưng lửa giận và nàng biết ngay Lệ muốn gì. Tuyết hỏi:

- Mày muốn xuống chị Mười?

Lệ gật đầu. Môi nàng mím lại, cương quyết, mức thù hận bố nàng càng lúc càng tăng. Tuyết đảo mắt nhìn Lệ từ trên xuống dưới. Nàng hỏi:

- Mày vẫn còn trinh?

Lệ không nói gì nhưng Tuyết nhận biết sự không trả lời như câu nói có. Tuyết bảo Lệ:

- Mày sẽ có nhiều tiền lắm! Không sao đâu!

Nàng đưa Lệ đến căn biệt thự hai tầng trên đường Lê Quý Đôn. Căn nhà cổ kính, có hai cây lớn trước sân, tàng lá phủ xum xuê che kín. Trông ngoài không ai có thể ngờ đây là một động sang. Những chiếc xe bóng lộn đậu trước sân, có xe còn có tài xế ngồi đợi chủ, vặn radio nghe cho qua giờ. Tuyệt giới thiệu Lệ với chị Mười, người đàn bà béo mập bề ngoài có vẻ phúc hậu nhưng cặp mắt ti hí, lạnh lùng nhìn nàng làm Lệ như nổi gai.

Tuyệt nói nhỏ vào tai chị Mười và người đàn bà sáng hẳn mắt. Những khách làng chơi thương gia sẵn sàng trả những món tiền lớn nhất cho những cô gái còn trinh như Lệ để lấy hên. Những cô gái quê mùa ở tỉnh lên còn được giá cao huống gì đẹp và nầy nở như Lệ. Mối lợi trước mắt làm chị Mười như thay đổi thành một người khác. Miệng tươi cười, chị vồn vã hỏi chuyện Lệ như đã quen từ lâu lắm và lấy nước cho nàng uống, mở hộp bánh nhập cảng để nàng ăn, nói huyền thuyên cho Lệ đỡ khớp và nhất là không đòi ý đòi về.

o o o

Lệ không bao giờ gặp lại Tuyệt sau ngày hôm đó. Số tiền chị Mười trao cho nàng Lệ cũng cất đi không đụng đến. Nàng đã đánh mất sự trong trắng chỉ vì cơn giận dữ đến do lời nguyên rủa của ông bố. Và đã tự mình chìm đắm xuống bùn như ở một nơi chốn kinh khủng nhất. Lệ cũng không hiểu tại sao nàng có thể làm như vậy và như một kinh nghiệm để nhét sâu trong tận cùng của ký ức, nàng hy vọng sẽ không một ai có thể biết được sự bí mật của nàng, cho đến cuối cuộc đời. Dĩ nhiên ngoại trừ Tuyệt, chị Mười và gã đàn ông thương gia đứng tuổi đã trả món tiền lớn lao để hưởng cái trong trắng đầu đời của nàng.

Lệ đã có những giấc mơ kinh hoàng thỉnh thoảng đến và trở lại trong suốt bao năm sau và trong giấc mơ nàng thấy nàng cầm dao để giết cả 3 người dính líu đến bí mật của nàng trong ngôi biệt thự trên đường Lê Quý Đôn năm đó. Và năm 1975 đã là giải thoát cho nàng khi ty nạn tại Hoa Kỳ, Lệ mong muốn những người đó kẹt cả lại ở Việt Nam và tốt hơn hết, chết đi trong những biến loạn, để không bao giờ còn đó trên cõi đời này, nhắc nhở đến sai lầm lớn lao nhất trong đời nàng, chỉ vì một cơn giận dữ chợt đến đã làm nàng trở thành một con người khác hẳn với những mơ mộng đẹp đẽ của tuổi xuân thì, đã đánh mất một cách vô duyên và tệ hại nhất.

o o o

Những lần giận dữ của Lệ đến hiếm hoi trong đời nàng, nhưng lần nào cũng là một thảm họa. Nàng không thể kèm được cơn giận của mình.

Những xui khiến đã bắt nàng phải làm ngay một điều gì để hạ cơn giận bùng lửa, dù hậu quả đến đâu đi nữa, dù ngay lúc đó nàng ý thức được việc mình làm là sai quấy và sẽ mang lại nhiều điều không hay.

Nàng phải hành động ngay và đối tượng của cơn giận sẽ phải chịu những trả đũa của nàng. Tức khắc và ghê gớm. Những ý nghĩ và tính toán hơn thiệt không còn nữa, cơn giận đã trở thành như bản năng, đòi hỏi một thoả mãn ngay và chiếm phần tối thượng trong tâm thức và hành động của nàng.

Lệ biết mình đã nổi giận với Hoán và Vân, người nữ ca sĩ trẻ đẹp đi cùng với người tình nhân trẻ tuổi của nàng.

Ngọn lửa dục tình của nàng với Hoán mới được khơi dậy sau một lần gặp gỡ trong khách sạn Excelsior, nàng còn cần đến Hoán và muốn Hoán sẽ trở thành một thứ nô lệ cho nàng sai khiến. Lệ không thể để Hoán thoát khỏi tay nàng và xây đắp một cuộc đời bình thường và giản dị với cô ca sĩ của vũ trường Thiên Thanh kia được. Lệ chột mồm cười. Tại sao nàng lại nghĩ hai người muốn có một cuộc đời bình thường? Và Vân, người đã chọn nghề làm ca sĩ làm sao còn có thể có một đời bình an được. Có ai mê say âm nhạc và ánh đèn màu của phòng trà, vũ trường còn có thể có cuộc đời bình thường?

Những đam mê, ham muốn và dục tình là căn bản hiển hiện cho những nơi chốn của tiếng kèn, tiếng trống, âm giai, nhịp điệu. Và còn bóng tối của mờ ảo, đèn điện nhò nhò màu đỏ của khích dục, mùi thuốc lá hoà lẫn mùi nước hoa của ngát ngậy, những khung cảnh đó làm sao tạo được nơi chốn của an bình của tâm hồn. Định mệnh của Vân nàng đã thấy trước được nhiều khổ đau. Và của Hoán, người đã sa một lần trong vòng tay của nàng, đã là một vòng khoen thắt lầy cuộc đời của nàng, làm sao còn có thể ung dung tự tại của một đời với người ca sĩ chàng sánh đôi trong tiệm ăn nửa đêm về sáng Lệ đã bắt gặp và đã trở thành đối tượng cho ngọn lửa giận thiêu hủy tàn phá của nàng.

Chương 8

Lệ ra khỏi tiệm ăn. Cơn giận vẫn còn bốc cao làm nàng không chú ý đến hai người đàn ông và đàn bà đứng trước mặt nàng, đang sửa soạn vào

tiệm ăn. Vòng tay ôm chặt của người đàn bà làm Lệ giật mình nhưng nàng nhận ra ngay. Đã lâu nàng không gặp Hoa, người bạn gái đã cùng nàng đi ăn đi chơi hơn nửa năm trước. Và người đàn ông đi cùng đứng bắt tay với Tuyên làm Lệ sững sờ hơn. Vì Tài là một trong những kẻ nhân tình một đêm của nàng hơn hai năm trước đây!

Lệ không thể hiểu tại sao nàng có thể ngủ với Tài. Và mỗi lần gặp lại hẳn đều làm nàng khó chịu, da dẻ nàng rợn lên như mọc gai vì nhòem tởm. Nhất là khi hẳn nhìn thô lỗ vào thân hình nàng, cục yết hầu nổi lộ giữa cổ chạy lên chạy xuống vài lần đều đặn như đưa thoi, sau cùng đứng lại một chỗ khi hẳn đã nuốt nước bọt nghe ực một tiếng rõ mồn một.

Lệ gặp Tài trong một buổi party ở nhà người bạn. Nàng đi một mình vì Tuyên bận việc phải bay lên New York. Và Tài bám lấy nàng trong suốt buổi hôm đó.

Lệ đã nghe nói nhiều về nhân vật Tài với hõn danh Tài bún của con đường Bolsa nhưng đây là lần đầu tiên nàng biết mặt hẳn.

Tài đến lập nghiệp tại Cali năm 1978 từ thành phố Kansas City. Như hàng bao người khác đổ xô từ các tiểu bang trên nước Mỹ về đây, hẳn đã xoay sở mọi kiểu và sau cùng thành công bằng cách mở tiệm ăn. Nhà hàng của Tài nổi tiếng với nhiều món ăn Bắc Kỳ chính gốc như bún ốc, bún thang, bún chả Hà Nội...Khách đến ăn phải đợi hàng nửa tiếng hay một tiếng là chuyện thường, nhất là những ngày cuối tuần.

Chỉ trong hai ba năm, Tài đã thành người giàu có, với tiền vào như nước và không có tiền ra. Ngoài ra làm nhà hàng lại toàn tiền mặt, Tài đóng thuế cho chính phủ tối thiểu, có năm lại còn khai lỗ! Nên tiền cứ thế chất chứa lên dần!

Khi đã kiếm đủ vốn liếng, Tài sang lại tiệm cho người khác và nhảy ra làm ăn bằng cách đầu tư vào một khu shopping và apartments cho thuê. Giá nhà cửa tại Cali lên vùn vụt, Tài mua đi bán lại và chẳng mấy chốc đã tạo được một sản nghiệp lớn.

Tuy bắt đầu được giới thượng lưu người Việt tại Quận Cam biết đến, tên tuổi của Tài đã dính liền với nghề đầu tiên và được mọi người biết đến với hõn danh Tài bún, tuy không ai dám gọi thẳng trước mặt hẳn.

Tài đi kè kè bên cạnh Lệ trong buổi party, hẳn nói huyên thuyên về những vụ đầu tư, về nhà cửa, về những món lời lớn sau khi hẳn bán đi bán lại mấy khu shopping tại Garden Grove và Westminster.

Lệ mới đầu nghe một cách hồ hững nhưng một lúc nàng cũng phải chú ý. Vì Tài quả thực thành công lớn trong thương trường ở đây. Và Lệ cũng đã bắt đầu ngà ngà say. Nàng đã uống gần ba ly Martini, lại thêm một ly lớn Vodka, chưa kể hai ly Bloody Marys nàng làm buổi chiều trước khi đến.

Buổi party không có lấy một người đàn ông cho ra hồn. Toàn những anh già sắp đến tuổi vào viện dưỡng lão, lụ khụ, ốm yếu. Tài tuy trông thô bỉ nhưng ít nhất hẳn cũng chưa đến nỗi già. Và vẻ thèm muốn không bộc lộ của hắn với Lệ cũng làm nàng một chút hãnh diện ngầm.

Đêm đó Lệ bằng lòng để Tài đưa về. Nàng không nhớ rõ vì đã say mèm nhưng buổi sáng tỉnh dậy, thấy Tài nằm bên, há hốc mồm ngáy, Lệ đã chạy vội vào phòng tắm để nôn mửa và mặc vội quần áo ra về ngay. Từ đó mỗi lần gặp lại Lệ cố tình làm ngơ như không hề quen biết dù Tài tìm đủ cách để bám lấy nàng, hy vọng được hưởng ân huệ một lần thứ nhì.

Lệ quay sang nhìn Hoa, người bạn gái mấy tháng nay không gặp. Sự ngạc nhiên về chuyện Hoa đi với Tài làm nàng nói gần như không ra tiếng. Và cũng làm nàng nể Tài hơn một chút. Người kiêu điệu như Hoa, mở miệng ra là chê bai người này không sang đủ, người khác gốc tích bần hàn, sau cùng cũng cặp kè với một anh mới giàu nổi là Tài bún!

Hoa nổi tiếng tại khu Bolsa với các văn phòng pháp lý của nàng. Một văn phòng lớn tại đường Brookhurst ở Orange County, văn phòng kia trên đường Beverly ở Los Angeles. Hoa không phải là luật sư nhưng dưới trướng nàng có dăm bảy luật sư Mỹ, những anh luật sư già, hết thời, không kiếm ra tiền hay có nhiều thành tích bị American Bar Association khiển trách khó kiếm ra chỗ làm với những tổ hợp luật sư Mỹ khác, được Hoa trưng dụng trả lương mỗi tháng và đứng tên để nàng mở văn phòng pháp lý cho người Việt.

Hoa kiếm tiền như nước nhờ phong trào đụng xe tại Orange County. Nàng có một lô thủ hạ Việt có, Mẽ có, chuyên môn đi tìm những chiếc xe sang, đẹp, đắt tiền tại các khu nhà giàu tại Beverly Hills, Bel Air, Santa Monica, Newport Beach có các bà già Mỹ giàu lái Mercedes, Lexus, Porsche để tìm cách cho đụng xe.

Những tên thủ hạ này của Hoa đi từng cặp, lái những chiếc xe Ford cũ mèm, một chiếc đi ngang hông để kèm, chiếc kia vọt lên trên chiếc xe con mồi và bất thần thẳng gấp để bà già Mỹ lái Mercedes thẳng không kịp, đâm vào đít chiếc xe trước. Tuy chỉ đụng nhẹ nhưng mấy tên thủ hạ của Hoa giả vờ bất tỉnh nằm lăn quay để xe cứu thương đưa vào bệnh

viện. Sau đó đi chụp hình xương, hình đầu, đi đấm bóp, chạy điện... để làm hồ sơ bệnh lý cho vụ kiện do văn phòng luật sư của Hoa đảm trách.

Các hãng bảo hiểm thường ít khi để vụ kiện kéo dài và điều đình để bồi thường. Sau khi trả tiền bác sĩ, tiền luật sư làm công cho Hoa, chia tiền cho các tên thủ hạ đứng tên kiện, mỗi vụ kiện cũng đem lại cho Hoa khoảng năm sáu ngàn đô la. Mỗi ngày trung bình hai văn phòng của Hoa làm giấy tờ cho 3 vụ kiện mới và mỗi tháng nàng thu được hai trăm ngàn.

Mỗi văn phòng nàng chỉ giữ chừng 6 tháng. Hoa là người khôn ngoan. Nàng biết cơ quan FBI đang điều tra những vụ kiện đụng xe tại miền Nam California và một số văn phòng luật sư Mỹ đã bị đổ bể. Các văn phòng pháp lý của người Việt làm về tai nạn xe hơi tại Orange County chỉ là tép riu so với bọn luật sư Mỹ nên cơ quan FBI chưa thèm để ý đến. Nhưng không vì thế mà Hoa lơ là không tính trước.

Nàng chỉ làm mỗi nơi 6 tháng, sau đó dù chưa có động tịnh gì, Hoa cũng đóng cửa, kiếm một văn phòng gần đấy nhưng ở đường khác, đặt tên mới cho văn phòng, dùng một số luật sư người Mỹ chết đói khác, kiếm một số thủ hạ khác và nàng để tên bố, mẹ hay anh chị em đứng tên làm chủ để không còn vết tích gì của văn phòng pháp lý cũ. Hoa cũng biết việc làm ăn của nàng không thể kéo dài. Không sớm thì muộn, sau khi đã nhắm vào bọn luật sư Mỹ, FBI sẽ chuyển hướng để ý đến nhóm người Việt tại Orange County và dù đã cẩn thận mọi bề, Hoa biết việc làm ăn của nàng sẽ không bền.

Vả lại, phong trào đụng xe của người Việt tại miền Nam Cali này lên quá cao, các hãng bảo hiểm trả tiền bồi thường nhiều, bắt đầu xót của, để ý hơn trước. Những tay ra sau, làm ăn vét chuyến tàu chót, không cẩn thận được như Hoa, nhiều phần sẽ dính lưới của FBI và các nhân viên điều tra của các hãng bảo hiểm.

Việc làm ăn bắt đầu không kiếm ra tiền nhiều như trước, Hoa lại lậm vào đường cờ bạc tại Las Vegas. Nàng bay đi mỗi tuần và trở thành thượng khách của Caesar's Palace. Credit sòng bài này cấp cho nàng để đánh bạc lên đến một triệu đô la. Hoa đi máy bay first class lên Las Vegas, ở trong suite của khách sạn và ăn uống hoàn toàn không mất tiền, tất cả do casino đài thọ. Lý do Hoa trở thành high roller của sòng bài và được hậu đãi vì nàng đánh mỗi tiếng từ hai ngàn đến năm ngàn đô la trong sòng black jack.

Mỗi tuần nàng ăn thua từ một đến hai trăm ngàn và cờ bạc đã thành một đam mê không thể dứt bỏ cho Hoa. Khi mới bắt đầu, Hoa đổ một cách

kỳ lạ, đúng với câu "cờ bạc đãi người mới". Nàng ăn rền hàng tháng trời, chiều thứ bảy bay lên và tối chủ nhật đi về, Hoa được bạc cả trăm ngàn mỗi lần, tưởng chừng như cờ bạc có thể trở thành một nghề kiếm tiền mới cho nàng.

Nhưng dĩ nhiên sòng bài có lý do của họ để chiều đãi hậu hĩ những người đánh lớn high rollers. Vì kỹ nghệ đánh bạc là một kỹ nghệ lớn hàng trăm tỷ Mỹ Kim mỗi năm, cả thành phố Las Vegas sinh sống và tạo công ăn việc làm cho hàng mấy trăm ngàn người hoàn toàn nhờ lợi tức do đánh bạc. Và dĩ nhiên lợi tức đánh bạc này do các người thua bạc cung cấp! Tiền máy bay, tiền phòng, tiền ăn uống, tiền coi show, casino cho free những khách đánh bạc lớn như Hoa dĩ nhiên vì họ tin tưởng không sớm thì muộn, người đánh bạc sẽ thua bạc để bù vào đó và thua thêm đem lợi lớn cho sòng bài.

Không ai khi được bạc lúc đầu lại nghỉ ngang xương không bao giờ chơi nữa. Đã thắng trong canh bài, bất cứ người nào cũng sẽ trở lại để chơi tiếp, hy vọng ăn thêm. Và dù vận may có đến rền trong vài tuần, vài tháng, khi tiếp tục chơi đều, người chơi bạc sẽ thua trở lại, mất hết phần ăn và mất thêm nhiều hơn nữa. Hoa được bạc lúc vận đỏ. Lúc nàng đang làm ăn tiền vào như nước, gặp đủ chuyện may mắn. Nhưng sau khi đã đổi văn phòng pháp lý 3 lần và bị cạnh tranh ráo riết do các văn phòng pháp lý mới mở khác tại Bolsa, vận đen bắt đầu đến với nàng. Khi được tin cơ quan FBI đang để ý đến nàng và bắt đầu điều tra, cũng là lúc Hoa bắt đầu thua bạc nặng.

Trong hai tháng đánh black jack tại Las Vegas, Hoa thua hết số tiền sáu trăm ngàn Mỹ Kim nàng đã thắng trong gần nửa năm trước. Trong một tháng sau đó nàng thua thêm bốn trăm ngàn tiền vốn liếng nàng để dành được bấy lâu nay. Càng thua Hoa càng đánh lớn. Mỗi quân bài nàng đặt tới mười ngàn Mỹ Kim và tuy có tuần ăn gỡ lại chút đỉnh, phần lớn Hoa thua trong tháng 6 năm đó. Lần cuối cùng nàng đánh bài trong 48 tiếng liền và thua đến mức chót một triệu Mỹ Kim credit của casino cho nàng ký giấy vay.

Hoa biết nàng đã trắng tay và đeo thêm vào cổ tiền nợ một triệu đô la của casino. Và nàng đã nghe nói đến hậu quả xảy ra cho những kẻ quịt nợ của sòng bài tại Las Vegas. Bãi sa mạc cách mấy dặm đường bên ngoài Las Vegas Boulevard Strip đã có biết bao nắm xương của những kẻ thua bạc quịt nợ sòng bài và được các tay anh chị "the mob" làm cho casino đưa ra thủ tiêu ở đó.

Hoa nằm một ngày một đêm trong phòng nghĩ cách đối phó với món nợ casino. Sau cùng nàng nảy ra ý táo bạo. Hoa ra thẳng văn phòng FBI tại

Las Vegas và tố cáo sòng bài đã hăm dọa giết nàng nếu nàng không trả đủ số nợ. Dĩ nhiên khi có một tố cáo dù mơ hồ đến đâu đi nữa, FBI bắt buộc phải điều tra. Hoa cũng gọi điện thoại cho các báo Mỹ xuất bản tại Las Vegas làm ầm lên về việc bị đe dọa giết và đang nhờ cơ quan FBI bảo vệ.

Sòng bài Caesar's Palace là một casino làm ăn lớn, chính thức của một xí nghiệp lớn là ITT, một trong những công ty lớn nhất Hoa Kỳ nằm trong danh sách Fortune 500 liệt kê các đại công ty mạnh nhất. Vì thế ban quản trị của Caesar's Palace không muốn bị rắc rối với chính quyền và bị điều tra dù do lời tố cáo vu vơ của một người đàn bà. Công ty mẹ là ITT đã ra lệnh cho ban quản trị casino phải tìm cách để làm êm chuyện Hoa ra FBI và báo chí tố cáo là Caesar's Palace dính líu đến tổ chức tội ác tìm cách thủ tiêu nàng.

Hoa được mời lên văn phòng quản trị và gặp viên giám đốc Caesar's Palace để thương thảo. Kết cuộc, hai bên thoả thuận để Hoa rút lại đơn tố ra FBI và Caesar's Palace giảm số nợ một triệu Mỹ Kim xuống chỉ còn một phần mười là một trăm ngàn Mỹ Kim, cho phép Hoa trả trong vòng 5 năm.

Thực sự ban quản trị casino đã được lệnh để tha hết số nợ cho Hoa nhưng trên giấy tờ và để giữ nguyên tắc, món nợ của Hoa vẫn còn đó, tuy chỉ là một phần mười số nợ nguyên thủy. Và viên giám đốc sòng bài đã cho Hoa hiểu ngầm là khi trở về California, Hoa khai phá sản bankrupcy, sòng bài tại Las Vegas sẽ xóa sổ nợ của Hoa và hai bên không còn dính líu gì với nhau nữa!

Tuy thoát khỏi món nợ sòng bài, Hoa đã trở thành tay trắng. Văn phòng pháp lý của nàng phải đóng cửa vì các luật sư Mỹ nàng mượn sợ bị điều tra đều theo nhau xin rút lui. Hoa phải tìm cách chuyển sang nghề khác và đúng lúc đó nàng gặp Tài. Hoa nghe nói đến Tài bún qua Lệ kể cho nàng nghe, nhưng trong số những người Việt hoạt động thương trường của Orange County, có văn phòng trong khu Bolsa, ai chẳng biết đến Tài.

Chương 9

Hoa được một người bạn giới thiệu Tài cho nàng trong bữa tiệc cưới người cháu tại khách sạn Hyatt trong khu Anaheim. Nàng đã để ý đến Tài từ trước, khi nàng nghe nói đến tài sản lớn của Tài hiện có với cổ phần trong 3 khu shopping tại Orange County và trên Los Angeles cùng những đầu tư khác. Người CPA làm thuế cho Tài đã tiết lộ bí mật cho nàng biết về mức lợi tức mỗi năm và ước đoán về net worth, mức giàu có của Tài, phải đến trên 10 triệu Mỹ Kim.

Lúc trước khi tiền kiếm được như nước và ăn tiêu, kể cả đánh bạc, lên đến hàng một hai trăm ngàn mỗi tháng, Hoa coi thường những người như Tài. Tuy tạo dựng được sản nghiệp lớn, những anh này vốn là những kẻ bần tiện, vất cổ chày ra nước, tuy tiền nhiều nhưng không dám tiêu xài, chỉ lấy thú đếm tiền bỏ vào trương mục ngân hàng làm vui và mỗi tháng cộng sổ xem tài sản mình lên nhiều đến mức nào. Những chi tiêu có vẻ hào nhoáng như mua Mercedes, mua nhà cả triệu Mỹ Kim, thực sự chỉ vì vấn đề làm ăn, cần lèo những kẻ đầu tư chung hay mượn vốn hùn hạp.

Thực chất của những người như Tài là cả đời tằn tiện, không dám chi tiêu, sẵn sàng đi thêm vài quãng đường tìm chỗ đổ xăng rẻ hơn hai ba xu một gallon để bớt được một hai đô la mỗi lần. Hoặc cắt đầy coupons trong báo để mua kem đánh răng đỡ được 50 xu! Có lẽ những kẻ giàu có để dành được nhiều tiền đều hà tiện như nhau, Hoa nghĩ thế. Và nàng thường tránh những tên đàn ông bần tiện như Tài, không hề để mắt đến, vì nàng để ý làm gì khi bao quanh nàng có biết bao những thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai và sung sức khác, chạy theo những vui chơi tiêu tiền như rác của nàng.

Nhưng đấy là khi nàng đang gặp vận đỏ, tiền vào đếm không kịp. Khi từ Las Vegas trở về, rã rời mệt mỏi vì phải đối phó với casino và những tên "mob" vạm vỡ, mặc đồ lớn đeo kính đen xì thường trực lảng vảng trước cửa phòng khách sạn, Hoa tuy thoát mối lo về món nợ với casino, đã phải đương đầu với biết bao khó khăn và nản lòng khác. Văn phòng pháp lý đóng cửa, anh chàng ca sĩ nhân tình Steven Huy nàng bao hơn nửa năm nay cũng cao chạy xa bay vì không được chi tiền tiếp, Hoa cảm thấy chán đời và depressed đến cùng cực. Nàng cần kiếm một nguồn lợi tức khác để bù cho những mất mát đến tay trắng của nàng. Và lần đầu tiên trong đời, Hoa để ý đến những anh đàn ông như Tài, tuy xấu trai và bần tiện nhưng bù lại, có được sản nghiệp lớn và đang bước vào cái tuổi tiếc nuối, muốn hưởng đời vội và thèm khát có được chút tình lẻ với những người đàn bà đẹp, sang và thanh lịch của tầng lớp thượng lưu trong xã hội người Việt tại Quận Cam này.

Hoa đã chắm Tài như con mồi nàng cần bắt để xây dựng lại tài sản cho nàng, để tiếp tục cuộc sống vương giả nàng đã hưởng nhiều năm nay. Nàng đã dàn cảnh trong bữa tiệc cưới của đứa cháu để làm quen với Tài, bước đầu trong kế hoạch nàng đã soạn thảo chi tiết đầy 5 tờ giấy khổ legal paper. Mục đích của Hoa rất giản dị. Khi mọi sự chắm dứt, khi sau cùng nàng đẩy Tài ra khỏi đời nàng, tài sản 10 triệu Mỹ Kim đó sẽ ở lại với nàng ít ra cũng phải 8 hay 9 triệu. Hoa mỉm cười nghĩ mình là người nhân đạo. Nàng sẽ để cho Tài còn là triệu phú với một triệu cuối cùng còn lại cơ mà!

o o o

Hoa ôm chầm lấy Lệ, không để nàng thở:

- Lâu quá không gặp mày! Khỏe không? Có gì lạ không?

Lệ nheo mắt nhìn lại Hoa:

- Khỏe! Sao? Mày đi với ai đây?

Hoa đấm vào lưng bạn cười:

- Làm bộ hoài! Để tao giới thiệu lại. Anh Tài! Anh lại chào Lệ coi nào!

Lệ mỉm cười nhìn Tài. Nàng nhìn vào yết hầu trên cổ Tài và chờ đợi. Đúng như nàng nghĩ, cục yết hầu lộ hơi hõm vào phía trên bắt đầu chạy lên chạy xuống vài lần và nàng có thể thấy được cố gắng của Tài che dấu tiếng nuốt nước bọt. Hắn áp úng:

- Chào Lệ! Lâu quá rồi không gặp!

Không để Lệ trả lời, Tài đánh trống lảng hỏi Tuyền để khóa lấp ngưng ngưng:

- Hôm nào tôi phải ghé anh để bàn về mấy chuyện đầu tư. Anh vẫn còn lo về mortgage finance chứ?

Hai người đàn ông quay sang nói chuyện với nhau. Lệ khẽ tát vào má Hoa:

- Mày ghê thật! Lúc nào gọi điện thoại kể hết cho tao nghe. Thôi để bữa khác gặp lại.

Lệ và Tuyền ra xe. Nàng nhìn Tuyền lái xe trên đường về và lần đầu tiên nàng thấy Tuyền và Tài giống nhau. Không phải như hai anh em nhưng

có những nét tương tự bây giờ nàng mới nhận thấy. Có lẽ những người đàn ông vào lứa tuổi này đều như rập theo một khuôn. Nét mặt của những kẻ từng trải, đã nếm mùi đời và học được những gian xảo cần thiết cho cuộc sống. Tóc đã thưa dần lên trên quá đỉnh đầu hay gần hói hẳn như Tuyền, được nhuộm đen nhưng chân tóc mới mọc lộ ra bạc trắng.

Những người sắp bước vào tuổi già nhưng còn cố níu kéo và muốn tạo ra ảo tưởng mình còn trẻ, thân thể đã muốn bạc nhược nhưng những thèm khát tình dục vẫn được nuôi nóng bằng ảo giác và sợ hãi cho một kiệt quệ sắp đến. Và vì thế họ tìm kiếm những người đàn bà trẻ hơn, đa tình và sôi bỏng để giữ được những kích thích cần thiết cho tuổi hời xuân.

Lệ thấy thương hại cho Tài. Nàng biết Hoa đã bắt được con mồi ngon và Hoa sẽ không bao giờ nhả cho đến khi hút hết máu, bòn rút hết của cải, tài sản của Tài. Những người đàn ông khôn ngoan và gian manh đủ để tạo được sản nghiệp lớn, nhưng đến lứa tuổi này sẽ u mê và tăm tối, mất hết khả năng suy nghĩ, phán đoán để đưa đầu vào tròng cho những người đàn bà ma nữ như Hoa sai khiến, dâng hết của cải để chỉ đổi lấy dăm ba phút thỏa mãn tình dục, tự lừa dối chính mình về tuổi trẻ và sức khỏe. Lệ đã thấy biết bao cảnh tượng của những kẻ đàn ông như Tài, sau cùng trở thành tay trắng, tiền mất, tình mất, chỉ còn ngậm ngùi cho số phận mình, và than thân trách phận vì đã quá tin.

Nàng cười thầm. Những kẻ suốt đời chỉ đi ăn người, lừa đảo, gian dối hơn ai hết, nhưng như một định luật của bù trừ và quả báo, sau cùng sẽ bị những người đàn bà như Hoa lừa lại. Có lẽ họ không phải quá đàn độn để không biết được là đang bị đàn bà mê hoặc và lừa lọc. Chẳng gì Tài cũng là kẻ thành công trên thương trường hạng nhất trong số những người Việt tại khu Bolsa này, đâu ai dám nói hắn là kẻ ngu si đàn độn.

Nhưng Lệ biết tâm lý những anh này. Có lẽ tiềm thức của hắn đã không bao giờ tin tưởng vào sự thành công của mình. Thâm tâm của hắn không tự cho mình là xứng đáng có được một tài sản lớn lao và hắn đã tự tìm cách phá hoại và hủy diệt chính mình. Và sự tự phá hủy đó còn gì ngọt ngào bằng do một người đàn bà, đem lại tuổi thanh xuân, đem lại ảo giác về một yêu thương nào đó hắn ta chưa bao giờ được hưởng, để nhắm mắt không cần biết rằng đó chỉ là điều gian dối.

Lệ lan man nghĩ đến Tuyền, đến Tài và sau cùng nghĩ đến chính mình. Nỗi ám ảnh của nàng về Hoán phải chăng cũng cùng mang một trạng huống như Tài với Hoa. Chỉ là sự đổi ngược của vai trò đàn bà và đàn ông. Nàng chưa già, nhưng đàn bà như nàng, đi tìm tuổi trẻ nơi những

chàng trai ít tuổi hơn, khỏe mạnh, sung sức như Hoán, có khác gì những tên đàn ông nàng cười ngạo bấy lâu nay.

Lệ mỉm cười. Nàng chưa đến tuổi để gọi là hồi xuân như những người đàn bà nạ dòng giàu có khác nhan nhản trên khu Bolsa, bao những kếp trẻ, ca sĩ càng tốt, nếu không cũng là những anh thợ uốn tóc, khéo nói, khéo nịnh và tha hồ bắt đũa. Những bà trên 50, sắp bước vào tuổi lục tuần hay có khi đã vào tuổi ăn tiền Social Security, cặp với những tên thanh niên trẻ tuổi mặt búng ra sữa, trẻ hơn con cái của họ, mới từ Việt Nam sang cần tiền để đi học.

Họ ngang nhiên đi cặp kè vào tiệm ăn, vũ trường, những người đàn bà tóc búi cao, phúng phính mặt, mặt căng đi căng lại dăm bảy lần và đã giải phẫu thẩm mỹ toàn diện vài lượt, để sau cùng mọi người trông giống hệt nhau như chị em với cùng khuôn mũi cao, mắt cắt hai mí, má lúm đồng tiền tròn hoắm nhân tạo. Những cặp nhân tình mẹ con ôm nhau tình tứ trên sàn nhảy bất kể những xì xào hay những ánh mắt cười dè bĩu bên cạnh.

Lệ lắc đầu. Hoán là người tình nhân trẻ nhất của nàng, nhưng Lệ tự đặt giới hạn cho mình, cách nhau mười mấy tuổi như nàng với Hoán còn có thể được vì nàng trông trẻ hơn tuổi nhiều. Nhưng hơn nhau đến hăm mấy, ba mươi năm như một số các bà mệnh phụ ở đây, điều đó nàng sẽ không bao giờ có thể làm được. Phải biết tự trọng chứ! Lệ nghĩ đến từ ngữ mới được đặt ra ở đây. Chồng bé! Các bà nhà giàu người Việt trên Bolsa đã theo nhau tạo một phong trào chồng bé. Như chuyện vợ bé của đàn ông thời trước. Họ khác nhau về các thanh niên đẹp trai, khỏe mạnh và trao đổi danh sách các anh chàng sẵn sàng làm chồng bé một vài tháng này một cách thản nhiên và bình thường như chuyện kể về quần áo St John, chuyện kim cương Tiffany, Cartier, chuyện đi nghỉ hè ở Paris, Venice. Những cảnh kèn cựa, tranh giành một anh chồng bé sáng giá lâu lâu cũng đã xảy ra. Nhưng thường hơn là việc chuyển tay nhau, trao đổi chồng bé như một món đồ, cùng với những ưu khuyết điểm của các người tình chồng bé này được liệt kê và mách bảo cho nhau một cách thân tình như những người chị em đồng hội đồng thuyền.

Lệ không trách những người đàn bà lớn tuổi hội viên của phong trào chồng bé này. Khi tiền bạc vào quá dễ dàng và những đòi hỏi tình dục bị ngăn chặn hàng mấy chục năm tại Việt Nam được đánh thức bằng những cảnh gợi tình thường trực trên TV hay phim ảnh tại xứ này, họ đã muốn chạy đua với thời gian để hưởng thụ. Tại sao không? Tiền bạc

giàu có đến mấy đi nữa, một khi bệnh hoạn hay chết đi, ai mang theo được?

Và còn gì bằng được ăn trái cấm thềm thường bao nhiêu lâu, trước kia tại Việt Nam chỉ dám mơ tưởng trong những cơn mộng ngày táo bạo nhất, nay có cơ hội thực hiện và cũng không ai dám cấm đoán gì. Xã hội này mạnh ai nấy sống, muốn thực hiện điều gì, nếu có cơ hội, có khả năng, có tiền bạc đủ cứ việc thực hiện. Ai dám lên mặt đạo đức phê bình, người đó cứ việc nói và nghe một mình.

Họ cảm thấy đã được giải phóng từ ngày đặt chân lên xứ Mỹ này. Và nhất là khi các bà mới là người kiếm ra tiền, rất nhiều tiền, trong khi các ông chồng hạc sách của Việt Nam cũ nay chỉ còn là những bóng mờ, kiếm ra ít tiền hay không kiếm được đồng nào, chỉ còn ăn bám vợ, bệnh hoạn, mệt mỏi, tủi thân và mặc cảm, yên phận chấp nhận những người vợ tung hoành trong môi trường mới, trong nếp sống mới. Và kể cả chuyện chồng bé, cũng đành phải nhắm mắt giả ngơ giả điếc, coi như chuyện người khác, không phải chuyện của mình!

Lệ thấy mình còn trẻ và nàng không chấp nhận việc tự đặt mình vào trạng huống của những người đàn bà kia. Nhưng nàng không khởi bản khoản. Những đòi hỏi dục tình không bao giờ ngơi nghỉ của nàng đã khiến nàng phải tìm những người đàn ông khác thay thế cho Tuyền. Nhưng nàng kín đáo hơn, để giữ thể diện cho chồng. Và nàng không thể hạ thấp mình để cặp với những tên thanh niên quá trẻ một cách công khai được. Việc gì cũng có giới hạn của nó. Hoán đã là một vạch kẻ cuối cùng trong những cuộc tình ngắn ngủi của nàng. Nhưng có phải điều gì của sau cùng cũng mang một niềm đam mê tuyệt vời. Và bắt đầu cho những khổ đau. Ai đã nói câu đó nhỉ? Lệ không thể nhớ ra được. Và nàng thiếp đi trong giấc ngủ trước khi Tuyền bắt đầu quẹo vào con đường Magnolia dẫn đến khu subdivision hai vợ chồng nàng ở.

Chương 10

Quang nhìn danh sách những người đầu tư và tên những công ty để chàng làm thủ tục giấy tờ thành lập và không khởi bản khoản. Số công ty lên đến hơn hai mươi, gồm đủ loại và ở khắp các tiểu bang trên Hoa

Kỳ. Hơn mười mấy thành phố lớn nhiều người Việt ở đều có sự hiện diện của các công ty này: Quận Cam, San José, Houston, Atlanta, Washington D.C., Seattle, Oklahoma City...

Quang thấy các công ty này nằm trong ba loại: đầu tiên là các công ty chuyển tiền về Việt Nam, loại thứ nhì là các công ty về địa ốc và sau cùng là các công ty đầu tư. Hơn hai mươi người với tên đặc sệt Việt Nam làm chủ từng công ty, không thấy một tên lai căng như John Nguyễn, Tony Phạm... Các công ty này được xếp đặt để trực thuộc một trong bốn công ty lớn đặt tại 4 khu có người Việt ở đông nhất: Orange County, San José, Houston và Washington, D.C. Bốn công ty này lại là subsidiary, trực thuộc vào một công ty đầu tư trụ sở trên New York. Nhưng làm chủ sau cùng là một công ty khác, không phải tại Hoa Kỳ nhưng nằm ngoài khơi vùng Caribbean, hòn đảo Cayman Island.

Theo lời Tuyên, một số các công ty này đã hoạt động và có giấy tờ, nhưng phần lớn chưa thành hình. Cần nhất là việc xin giấy tờ cho 4 công ty lớn tại 4 vùng và công ty chính tại New York. Công ty chủ chốt tại Cayman Island đã được thành lập nhưng ai làm chủ chính Tuyên cũng không được biết và khuyến cáo Quang không nên tò mò tìm hiểu thêm. Chỉ cần Quang làm giấy tờ cho trót lọt và ổn thỏa để hệ thống kim tự tháp của các công ty nhỏ sau cùng đều trực thuộc một cách hợp pháp công ty nằm trong bóng tối tại Cayman Island.

Quang mở hồ sơ cho vùng Quận Cam. Có hai công ty chuyển tiền về Việt Nam đã có người đứng tên làm chủ. Một công ty bán sỉ thực phẩm trên Los Angeles. Một công ty khác trông coi 3 tiệm ăn tại Fountain Valley, Long Beach và San Gabriel. Một công ty nữa làm chủ một thương xá ngay tại Westminster. Nhiệm vụ của Quang là làm giấy tờ cho một công ty lớn bao trùm gọi là holding company cho các công ty nhỏ trên tại vùng Quận Cam này. Người đứng tên làm chủ là Trương Quý Tài. Quang nhìn lại tờ giấy. Tài nào? Chẳng lẽ Tài bún, tên lưu manh nổi tiếng tại vùng này?

Quang đã có nhiều dịp gặp Tài bún và chàng biết hẳn ta rõ hơn ai hết. Văn phòng chàng hai năm trước đã đại diện cho Tài trong một vụ kiện lường đảo. Hẳn cùng năm người hùn nhau mua một khu shopping trên đường Brookhurst. Những người kia là anh em họ của Tài, tin tưởng hẳn nên giao tiền để hẳn đứng tên. Thực sự những người này muốn đứng tên cũng không được vì đều ăn welfare, hưởng trợ cấp và dùng thẻ y tế Medi-Cal của chính phủ.

Tiền họ có nhiều nhưng đều đứng tên con cái và khai gian để ăn tiền chùa của tiểu bang, được đồng nào hay đồng đó! Bao nhiêu vốn liếng

dành dụm đưa cả cho Tài để làm ăn sau khi nghe hẳn hứa hẹn mua khu shopping này một sẽ lời mười, chắc ăn như bắp. Người đưa cả trăm ngàn đô la, người khác tối thiểu cũng năm sáu chục ngàn. Khu shopping mua trị giá tám trăm ngàn, mấy tháng sau Tài bán cho một công ty của Tàu Đài Loan có hơn sáu trăm ngàn và tuyên bố với các người hùn là bán lỗ, phần đóng góp của mấy người chịu vào phần lỗ gần hết.

Nhưng sự thật, Tài đã bán khu shopping này được hơn một triệu hai. Tuy nhiên trên giấy tờ, chỉ để bán giá có sáu trăm ngàn. Phần sáu trăm ngàn còn lại được bọn Tàu trả bằng cổ phần trong hai công ty khác của tổ hợp bọn chúng. Dĩ nhiên, thoả thuận này ngầm giữa hai bên vì cả hai phía đều có lợi. Tài lường được của mấy người anh em họ vài trăm ngàn, bọn Tàu Đài Loan cũng có những mảnh mung riêng của chúng đối với tổ hợp công ty chính ở Đài Loan nên cả hai bên ngậm miệng ăn tiền.

Những người anh em họ của Tài đâm đơn đi kiện và Quang được Tài nhờ làm luật sư biện hộ. Vụ kiện quá dễ dàng vì bên nguyên cáo không có giấy tờ gì để chứng minh là có phần hùn chung với Tài. Quang chỉ mất một thời gian tối thiểu để tòa án hủy bỏ vụ kiện. Nhưng chàng đã đủ thời giờ để tìm hiểu sự việc và vì một câu nói hớ của Tài, chàng đã biết được mảnh lợi gian manh của Tài và bọn Tàu Đài Loan. Quang không nói gì và cũng không để lộ cho Tài biết là chàng đã hiểu mọi sự. Quang muốn để đó như một dây thòng lọng, treo hờ vào cổ Tài. Đến khi nào có việc cần chàng sẽ lôi ra!

Quang ghi tên Tài vào cuốn sổ tay nhỏ. Chàng sẽ phải tìm hiểu nhiều hơn về Tài bún và tổ chức làm ăn mới này. Thiết lập một hình thức kim tự tháp về công ty với một đại công ty nắm chóp ở Cayman Island không thể là một hình thức làm ăn lương thiện được. Nhất là với Trương Quý Tài nằm trong ổ. Quang cười thầm. Nghề nghiệp chàng phải tiếp xúc nhiều với mọi hạng người lưu manh, nhưng lưu manh tới cỡ Tài ở vùng Orange County này cũng chỉ có một số ít chàng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Quang nhìn tám ngân phiếu Tuyền mới đưa chàng mấy hôm trước. Tiền retainer trả cho văn phòng luật sư của Quang mang con số 100,000 đô la để thương và tròn trịa. Tám check của ngân hàng Citicorp đề tên chàng, công ty đứng tên trả là Red Dragon, Inc. trụ sở tại 1200 Liberty Road, Cayman Island. Hai chữ ký của President và Treasurer là Paul Vanderberg và Henri Lebeau. Không phải tên Việt Nam như chàng dự đoán.

Quang tặc lưới. Dĩ nhiên một mạng lưới kim tự tháp công ty không thể đề tên Việt Nam ký ngân phiếu số tiền lớn như thế. Nhưng Quang đoán chắc người chairman đứng đầu Red Dragon, đại công ty với tên đầy vẻ Á Châu này phải là một người Việt Nam.

Quang gạt ý nghĩ nhen nhúm trong đầu sang một bên. Chuyện đâu có đó. Chàng cần phải bận tâm về việc làm giấy tờ cho hơn 20 công ty nhỏ và 4 công ty holding cho 4 thành phố lớn tại Hoa Kỳ này trước khi bỏ thời giờ để tìm hiểu thêm về nhóm người Việt nào đã có một số tiền quá lớn như thế để đầu tư. Chỉ cần họ trả tiền đều đặn. Ngoài ra họ là ai hay thế lực đến thế nào để sai khiến một tên sùng sỏ như Trương Quý Tài chàng cần gì phải lưu tâm đến quá nhiều!

o o o

Quang ngẫm nghĩ về những chuyện chàng phải tiêu cho số tiền 100,000 đô la đang có trong tay. Chàng không bao giờ giữ tiền lâu. Có bao nhiêu chàng tiêu sạch, nhanh chóng, gọn ghẽ. Như thẻ tiền là một con lươn, rơi vào tay sẽ trơn tuột rơi xuống! Quang không thể hiểu sao trên đời có những người tằn tiện, không dám tiêu, bao nhiêu tiền cất hết vào nhà băng. Như thẻ mỗi tháng nhìn số tiền trong chương mục và lấy đó làm khoái lạc cuộc đời!

Chàng biết nhiều người giàu có tại Quận Cam này nhưng không dám ăn mặc, đi xe Ford cũ rích 15, 16 năm tuổi thọ, ăn uống sang trọng nhất là bữa phở ngày cuối tuần. Tiền để trong ngân hàng lên đến ba bốn trăm ngàn Mỹ Kim, nhưng nhà vẫn ở khu đen hay Mẽ. Tóm lại chỉ có tiền vào không có tiền ra. Đùng một cái, những anh này lo âu tiền bạc nhiều quá, ngã lăn ra đứt mạch máu đầu. Kết quả nằm một chỗ, ú ớ nói không được, tê liệt cả người, chỉ còn nhờ vợ con cho húp cháo sống dở chết dở vài tháng rồi đi chuyển tầu suốt.

Bao nhiêu tiền bạc chết đi để lại cho người vợ đúng hai tháng sau tái giá với tên kép trẻ đẹp vẫn thường bao trước đây. Con cái hút sách đi bụi đời thành du thủ du thực!

Quang nhìn những cảnh này và thấy mình đúng! Chàng không vương bận gì, không phải lo cho ai, tại sao phải để dành tiền. Nên tiền kiếm càng nhiều chàng càng tiêu tợn.

Chương 11

Quang ra thang máy xuống lầu thứ hai trong building khu văn phòng luật sư của chàng. Một số việc giấy tờ lặt vặt chàng phải giao cho Liên để lo hộ. Liên mở văn phòng làm thuê, nhưng cũng làm đủ chuyện thương vàng hạ cám như thị thực notary public, sang tên xe cộ nhà cửa, xin license, mở cửa tiệm... Quang thích lối làm việc của Liên, nhanh nhẩu và được việc, đâu ra đó để chàng tin cậy được cho những chuyện giấy tờ vụn vặt, mất thì giờ chàng không muốn để tâm đến quá nhiều.

Quang mở cửa bước vào. Liên thấy chàng reo lên như người bắt được vàng:

- Anh Quang! Lâu quá không gặp! Tưởng anh đi Venezuela chơi bị người đẹp Nam Mỹ nào bắt cóc không cho về nữa cơ mà!

Quang cười. Liên khéo léo, biết ăn nói, biết người đối diện mình thích được khen ở điểm nào. Để nịnh và làm vui lòng người nghe nhưng không hề tỏ lộ sở sàng và làm người khác phải ngỡ ngàng hay khó chịu. Biết Quang thích ăn chơi, du lịch và có lần nghe Quang kể Venezuela là xứ sản xuất ra nhiều hoa hậu thế giới nhất, Liên mỗi lần gặp chàng lại nhắc đến chuyện Quang sang Venezuela tìm gái đẹp! Như ngầm khen chàng là một thứ playboy Casanova chính hiệu, điều Quang vẫn tự hào và tự ví mình với nhân vật nổi tiếng hào hoa trong truyền thuyết của thành phố Venice xa xưa!

Quang đưa xấp giấy tờ cho Liên:

- Nhờ cô làm hộ cho mấy việc khai tên cho công ty này ở ngoài tòa hành chánh. Tôi cần ngay cho ngày mai.

Liên quay lại gọi một chàng thanh niên đang cầm cúi gõ trên computer bàn bên cạnh:

- Bằng! Bỏ mọi chuyện đang làm đi! Lo chuyện cho luật sư Quang trước!

Quang nhìn sang. Bằng đứng lên chào chàng lễ phép và vào phòng trong để sửa soạn cho việc làm Quang giao phó. Chàng có cảm tình với anh chàng phụ tá cho Liên, tuy ít nói nhưng đôn con, vạm vỡ, được việc nhiều chuyện cho Liên. Quang mỉm cười, nheo mắt. Liên thản nhiên

nhìn lại và nhún vai. Nàng biết Quang có ý ngạo về người chồng thứ ba của nàng nhưng Liên bất cần! Tại sao đàn ông có những người như Quang, đàn bà lại không thể có người như nàng?

Liên không hề dấu diếm về chuyện nàng đang sống chung trong một căn nhà với ba người đàn ông. Quang biết chuyện của nàng, nhiều người khác cũng biết nhưng nàng thản nhiên không hề để ý đến lời dị nghị. Người nào sống đời người đó. Ai biết ai hay ai dở? Cuộc đời nếu cứ để ý đến chuyện người khác bình phẩm và sống theo khuôn phép được đặt ra một cách giả tạo bởi các nhà đạo đức giả thì sống làm gì. Thà chui vào rừng xanh để ở hay vào sa mạc làm nhà ẩn sĩ cho xong!

Dĩ nhiên Liên biết chuyện nàng sống một lúc với ba người chồng trong một căn nhà không phải là chuyện thường xảy ra! Và chuyện người đời bán tán dị nghị hay làm đề tài cười nhạo là chuyện dễ hiểu! Nàng đoán có lẽ cũng có những người đàn bà khác như vậy, ở đâu đó nhưng không ai để ý đến vì kín đáo hơn. Nhưng nếu trường hợp nàng có là trường hợp duy nhất hay đầu tiên thì cũng đã sao? Nàng có cần để ý đến đâu mà!

Người chồng đầu tiên nàng lấy lúc còn quá trẻ ở Việt Nam, hơn nàng đến 15 tuổi. Gia đình áp lực để nàng lấy vì chồng nàng có chức vụ lớn làm đồng lý văn phòng, một chức vụ béo bở, hái ra tiền của thời đệ nhị cộng hòa. Lúc ấy Liên chưa trưởng thành nên gia đình ép nàng cũng ưng. Sống lâu thành tình nghĩa, tuy nàng chưa một lần nào có chút khoái cảm khi gần chồng. Tưởng yên phận ở Việt Nam, nàng sẽ sinh con đẻ cái và sống nốt cuộc đời với người chồng lớn tuổi hơn mình đến lúc nhắm mắt buông xuôi. Nhưng sang đến Hoa Kỳ, Liên mới khám phá ra cuộc đời không phải chỉ có vậy. Nàng đi làm, tự lập hơn và trở thành người nuôi sống gia đình. Chồng nàng bất đắc chí, tiếng Anh cũng không chịu học để nói năng cho ra hồn, ngay đến lái xe cũng không dám lái xa lộ, sợ bị tai nạn!

Liên sống một đời bình thường, đi làm kiếm cơm cho gia đình cả hàng chục năm đầu cho đến khi hai đứa con đều lớn vào đại học và đi xa nhà, chỉ còn hai vợ chồng trong căn nhà rộng. Nàng sống một đời nhạt nhẽo vô vị, nhất là chuyện chăn gối vợ chồng. Đạm, chồng nàng bây giờ chỉ còn khả năng làm nghĩa vụ người chồng ba hay bốn tuần mới được một lần, lần nào cũng làm nàng chán nản hay còn bực bội hơn!

Những cảnh âu yếm hay dục tình diễn ra trên TV hay phim ảnh làm Liên bị dồn ép nhiều. Nàng tìm đủ cách để kích thích Đạm, kể cả việc mua sâm, nhung, rượu thuốc bắt chồng uống, mượn những video loại porno để chồng xem nhưng cũng chẳng đi đến đâu. Vì Đạm bị depressed chán

đời nhiều nên khả năng sinh lý càng lúc càng tệ hại hơn. Nhất là khi chàng quay sang học về thiên, tìm hiểu về thơ Đường và đi học chữ Hán, Đạm đã làm Liên nhiều lúc điên tiết vì thấy chồng bắt đầu giờ thói lẩn thẩn. Làm hài lòng vợ không xong, lại chỉ nghĩ đến chuyện hãm trà, ngồi nhai nhấm hoa quỳnh nở! Lần sau cùng Liên giận quá đập tan bộ chén trà quý của Đạm, cắt phăng mấy cây quỳnh vớ vẩn và đốt tập thơ Đường Đạm trên quý ngồi mầy mò tìm hiểu mỗi bài thơ cả ngày trời! Có thể Đạm mới bớt được chút nào tính tình lẩm cẩm đang mọc rễ trong đầu!

Nhưng mọi sự bắt đầu đổi khác khi Đạm nhận được thư của Phú ở bên đảo xin bảo lãnh sang Hoa Kỳ. Phú làm việc dưới quyền chàng ở Việt Nam trước năm 75 và được Đạm quý mến coi như người bạn vong niên vì Phú thua chàng đến 10 tuổi. Đi vượt biên bị đắm tàu chết cả vợ và ba người con, Phú ở bên đảo hơn 5 năm trước khi được sang bên Phi Luật Tân học Anh ngữ và đợi ngày sang Hoa Kỳ. Đạm bàn tính với vợ và Liên chấp thuận chuyện cho chồng bảo lãnh Phú. Các con nàng đều đi học xa nhà, sắp ra trường lại kiếm việc làm ở nơi khác, cả căn nhà rộng chỉ có hai người ở nay có thêm Phú về tạm cư ít lâu cũng không hề gì. Nàng bảo chồng như thế. Nhất là anh ngại lái xe, em bận việc, có Phú về ở đưa anh đi đây đi đó cũng tiện thôi!

Ngày đầu tiên Phú đến nhà, Liên biết đời nàng sẽ thay đổi. Vì Phú vui vẻ hòa nhã, đầy vẻ ôn hậu dễ thương, có một sức hấp dẫn đặc biệt. Nàng đã gặp Phú một hai lần ở Việt Nam lúc chồng nàng mở party ở nhà, nhưng nàng không nhớ rõ lắm. Phú chỉ hơn nàng vài tuổi, trông khỏe mạnh và cười nói luôn miệng, thoát nhìn không ai có thể nghĩ là Phú đã gặp thảm cảnh vợ con đều chết khi vượt biên mấy năm trước. Hai người đàn ông gặp nhau mừng rỡ kể chuyện xưa cũ, gần như quên hẳn Liên đang đứng gần đó. Nhưng Liên không màng. Vì nàng thấy vui và kích thích hẳn lên với sự hiện diện của Phú trong căn nhà nàng đã bắt đầu chán ngấy và ngại ngừng lúc tan việc trở về mỗi khi cuối ngày! Liên như cơn đê sắp vỡ với một người đàn ông khác lạ ngoài chồng nàng trong nhà! Đã hơn ba tháng kể từ ngày nàng giận dữ đập bộ trà và chậu quỳnh của Đạm khi chàng không nên cơm cháo gì. Và nàng đã dọn ra ngủ riêng ở một phòng khác, không thể ngủ chung với chồng được nữa, vì chỉ ám ức thêm!

Nhìn Phú lần đầu khi mới bước chân vào nhà, Liên cảm nhận ngay sự căng thẳng dục tình giữa nàng và Phú. Vì cặp mắt của Phú rơi thẳng vào Liên đã làm nàng rung cảm đến cực độ. Liên chưa bao giờ được một người đàn ông nào khác nhìn nàng như vậy. Ngoài mặt vẫn nhã nhặn lịch sự gọi chị Liên ngọt xớt nhưng nàng biết Phú thèm muốn

nàng. Liên cười thầm. Anh chàng ở bên đảo đã hơn 5 năm, thiếu thốn đàn bà, chắc hẳn như một lò lửa sắp nổ tung, huống gì bị Liên nhìn xéo, háy mắt tùm tùm cười trêu chọc như thế!

Đạm vui mừng đón tiếp người bạn vong niên, nói cười luôn miệng nhắc lại những chuyện ngày trước ở Việt Nam, nhưng cũng để ý thấy ngay sự khác lạ nơi Liên. Chàng ngạc nhiên khi thấy mình không có chút nào ghen tức hay khó chịu! Có lẽ những bài học về thiền đã làm lòng chàng nguội lạnh, không còn sân si ái ó gì nữa chẳng? Đạm nhìn vợ cười nói, neho mắt đưa tình với Phú, đang làm bếp vẫn đi lên đi xuống phòng khách hỏi han Phú rồi xẹt qua xẹt lại giả vờ đụng chạm đến người bạn trẻ của chàng. Đạm thấy lòng dừng đọng.

Chàng vẫn yêu Liên, người vợ đầu gối tay ấp bao lâu nay, nhưng sự khác biệt về dục tình giữa hai người đã làm chàng mệt mỏi và khổ tâm. Đạm biết sự ham muốn và khả năng của chàng đã xuống dốc nhiều từ mấy năm nay, nhưng Liên trẻ hơn chàng nhiều đang ở mức cao độ nhất về tình dục của người đàn bà. Và chàng biết mình không thể đáp ứng được như mức nàng mong muốn. Chàng biết sức mình, chỉ muốn chuyện chăn gối một hay hai tháng một lần, ngồi thiền hay đọc thơ cổ, uống trà ngon, chàng thích thú hơn nhiều!

Liên trái lại, nàng hầu như đòi hỏi mỗi tuần phải hai hay ba lần. Nàng trở thành cái kính thường xuyên khi không được như ý, gắt gỏng luôn miệng với chàng. Đạm càng chán nản và buồn phiền nhiều hơn và khả năng sinh lý càng lúc càng xuống dốc không phanh. Đạm đã nghĩ đến chuyện bảo Liên ly dị lấy chồng khác đi, đừng quấy rầy anh nữa! Sức người có hạn! Để cho anh yên, an hưởng tuổi già đang kéo đến sông sộc trước mắt. Đòi hỏi nhiều quá sẽ có ngày anh chết sớm mất thôi!!

Nhưng ý nghĩ đó chỉ lờn vờn thoáng qua trong óc. Vì Đạm ngậm ngùi tự nhủ. Mình không còn là chủ gia đình nữa! Liên mới là người kiếm ra tiền trong nhà. Ly dị nhau xong chàng sẽ sống làm sao! Chẳng lẽ lại đi xin welfare, food stamps. Còn đâu sự bình yên để thiền và uống trà thưởng hoa nữa! Đạm nhìn Phú và Liên cười nói trước mắt chàng và Đạm tìm ra một giải pháp tuyệt hảo. Chàng thuyết phục để Phú ở lại luôn trong nhà, không cần phải nghĩ chuyện đi đâu nữa. Điều này không có gì khó khăn vì Phú từ đảo mới sang tứ cố vô thân, có nơi trú ngụ là mừng rồi. Liên mừng rỡ vào hùa ngay. Nàng chỉ cầu mong có thể và Đạm mở miệng ra là tốt nhất, không gì bằng!

Vấn đề cho Đạm là làm sao để mọi sự theo giòng nước xuôi chảy, nhịp nhàng, ổn thỏa, không làm ai phải ngưng ngưng, khó chịu hay phải nghĩ ngợi lồi thồi. Chàng kiếm có thăm người bà con ở xa, phải đi vắng

vài ngày. Em ở nhà tập lái xe cho Phú để lấy bằng lái, chỉ dẫn cho Phú về đời sống bên này, giúp cho anh ấy một chút. Tội nghiệp! Người hiền lành gặp cảnh tai ương, vợ con chết cả vì vượt biên, mình phải giúp đỡ cho Phú vững vàng lập nghiệp cho yên ổn với đời sống bên này vậy! Liên gặt đầu, thăm cảm ơn Đạm hiểu biết, xử sự khéo léo. Nàng thấy mình may mắn mới có được người chồng như vậy.

Đêm đầu tiên, Liên và Phú đến với nhau như hai người chết khát trên sa mạc. Hai đêm kế tiếp, Liên nhận thấy nàng mới thật sự là người đàn bà đúng nghĩa của nó, điều nàng chưa bao giờ ý thức được. Liên thật sự thấy tiếc đã trải qua mấy mươi năm sống thiếu thốn về dục tình. Và nàng tự nhủ sẽ không bao giờ để cho mình phải hối tiếc như thế nữa! Ngày Đạm trở về, chàng bình thản như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục vui vẻ trò chuyện và chỉ dẫn cho Phú về đời sống tại Hoa Kỳ. Đối với Liên, Đạm thấy thoải mái hơn. Nàng trở thành người khác hẳn, không còn cau có xưng xỉa và nàng chiều chuộng Đạm hơn trước. Những thú vui của chàng Liên tôn trọng không dần vật mĩa mai, nàng còn ra khu Bolsa mua một bộ trà tàu quý để chàng dùng, khuôn về mấy chậu quỳnh đỏ và tím đặc biệt hơn chậu quỳnh màu trắng của Đạm nàng đập vỡ tháng trước!

Liên sắp xếp để Phú ở trong một phòng nhỏ phía trong, nàng ngủ ở căn phòng master bedroom lớn chính giữa, Đạm vẫn tiếp tục ngủ trong phòng phía ngoài. Một tháng một lần, nàng ôm gối vào phòng Đạm ngủ. Không còn bị dần vật và bị nhieéc móc, Đạm đã khá hẳn lên về phương diện chăn gối. Chàng thoải mái và tự tin hơn nên Liên cũng hài lòng và nàng có cảm tưởng tình vợ chồng hai người thắm thiết hơn trước nhiều! Một tuần hai lần, nàng ôm gối vào ngủ với Phú. Dĩ nhiên Phú trẻ hơn Đạm nhiều và còn sung sức nên Liên càng hài lòng hơn. Điều hay hơn cả là dù ngủ với Đạm hay với Phú đêm trước, buổi sáng cả ba người ra ăn sáng đều vui vẻ, thoải mái và không chút nào nghi kỵ hay trách móc giận hờn gì!

Phú đã kiếm được việc làm tại một hãng điện tử gần nhà. Chàng đi làm đều đặn, mỗi tuần được bao nhiêu đưa hết check lương cho Liên, chỉ giữ ít chục tiêu vật. Đạm mỗi tháng nhận được tiền hưu, tuy ít ỏi nhưng cũng giao cả check lương hưu cho Liên bỏ vào trương mục, không ngó ngàng gì đến chuyện tiền bạc, mọi sự Liên lo liệu cả, chàng để ý đến làm gì! Liên cũng cẩn thận, mở hai trương mục khác nhau, một cái đứng tên nàng chung với Đạm, cái kia tên Phú và nàng, không lẫn lộn. Thực sự tiền hai người đàn ông kiếm được thắm thía gì so với lợi tức do nàng mang về. Nhưng tính Liên đâu ra đó, hai người chồng có tiền nàng để riêng rẽ, phần nàng mở trương mục ngân hàng để tên nàng và hai đứa

con, có chuyện gì để cho chúng nó hưởng, hai anh chồng không được bén mảng đến!

Năm đầu tiên sống với hai người chồng, Liên mãn nguyện vì Phú cung ứng cho nàng đầy đủ, đều đặn tuần hai lần. Chuyện chăn gối với Đạm lại có vẻ khá hơn trước, Đạm đã gia tăng được ba tuần một lần thay vì một tháng như trước. Có lẽ có chút cạnh tranh vẫn hơn! Tuy thế hai người đàn ông sống vui vẻ thuận hòa, tương đắc. Phú lại lầy tính Đạm cũng thích chuyện làm vườn, trồng hoa. Hai người lúc rảnh rỗi bày bàn cờ tướng nghiền gẫm đường đi nước bước nhiều khi say mê quên cả có Liên đi ra đi vào, giục đi ngủ sớm! Điều làm cho Liên bắt đầu thấy phiền là Phú lại theo bước Đạm tập thiền, lúc đầu chưa thấy gì nhưng sau vài tháng có ảnh hưởng rõ rệt trên khả năng của Phú. Chàng bây giờ ăn nằm với Liên giảm đi nhiều, lâu lâu mới được tuần hai lần, ngoài ra thường xuyên chỉ được một tuần một lần!

Liên đọc ở đâu đó về khả năng tình dục và sự ham muốn của mỗi người đều khác biệt nhau rất nhiều. Mỗi người có mức độ riêng không ai giống ai. Người chỉ muốn một tháng một lần như Đạm, người khác một tuần một lần, người khác nữa tuần hai hay ba lần. Số ít người hiếm có, đòi hỏi chuyện tình dục mỗi ngày hay vài lần một ngày! Dĩ nhiên với tuổi tác và tình trạng sức khỏe, mức độ sẽ thay đổi nhưng tựu trung, mỗi người có cơ thể khác nhau sẽ có sự ham muốn và khả năng khác hẳn nhau. Từ khi có thêm Phú, Liên biết nàng rõ hơn trước. Là chuyện dục tình với nàng cần thiết như thở hít không khí, như uống nước mỗi ngày để da dẻ nhuận thắm. Nàng thấy mình có lẽ chính là loại người hiếm có, cần chuyện ăn nằm mỗi ngày, hay vài lần một ngày cũng được! Như Cléopâtre thuở trước chứ gì! Nàng tự ví mình như thế!

Sự suy giảm tình dục của Phú xảy ra đúng lúc nàng khuếch trương cơ sở làm ăn. Nàng dọn văn phòng ra một building lớn trên đường Brookhurst và mượn thêm người để lo chuyện khai thuế và làm giấy tờ hành chánh cho các cơ sở thương mại Việt Nam khác. Bằng là người thứ ba nàng mượn sau khi thêm hai cô thư ký khác. Bằng ở Việt Nam sang được hơn 5 năm, đang đi học về kế toán và còn độc thân, điều quan trọng nhất đối với Liên. Dáng người cao lớn, bắp thịt nở nang, rắn chắc, Liên vừa gặp Bằng đã thích thú mượn ngay, không cần hỏi han gì thêm về khả năng làm việc.

Chỉ một tuần sau khi nhận Bằng vào làm, Liên đã bày chuyện để cho hai cô thư ký đi về sớm và khiêu khích để Bằng tấn công nàng ngay trong phòng làm việc trong một buổi chiều mưa tầm tã, chuyện hiếm thấy ở quận Cam. Liên không úp mở gì sau đó. Nàng biết Bằng đang share

phòng ở chung với hai người bạn khác, sống chật vật với tiền lương vì còn phải gửi tiền về giúp gia đình ở Việt Nam. Liên đề nghị để Bằng về nhà nàng, nhà cửa rộng rãi hơn căn apartment chật hẹp trong khu Mễ Bằng đang ở. Liên giải thích cho Bằng về tình trạng vợ chồng nàng và sự hiện diện của Phú. Không có sự ràng buộc gì cả! Thích thì ở, không thích thì thôi, không ai làm phiền ai. Mọi người đều hiểu nhau và vui vẻ sống đầm ấm, thoải mái trong cùng căn nhà.

Bằng không suy nghĩ gì, nhận lời ngay và dọn về ở trong căn phòng ngủ thứ tư. Thế là đủ nhé! Liên thầm nghĩ. Nhà bốn phòng, nàng ở master bedroom, ba anh mỗi anh một phòng, không ai biết nàng ngủ một mình hay ngủ với ai. Chỉ biết khi nào nàng mang gối vào phòng mình là đủ! Liên bây giờ mới hoàn toàn thấy chuyện dục tình không còn là ám ảnh thường xuyên cho nàng nữa. Bằng còn trẻ nên cung ứng nàng đầy đủ, một tuần ba lần đều đặn. Phú bây giờ một tuần một lần, Đạm cứ ba hay bốn tuần một lần. Người nào cũng dễ chịu vui vẻ, không có chuyện so đo cạnh tranh, không ai làm phiền ai. Và mỗi buổi sáng Liên làm ăn sáng cho cả ba người chồng theo ý thích từng người, Đạm ăn cereal với sữa, Phú thích ăn trứng với sausage, Bằng ăn omelet với ham. Mỗi người một tách cà phê phin, Đạm uống cà phê đen, Phú uống cà phê sữa nóng, Bằng uống cà phê sữa đá. Liên chỉ cấm không cho ai hút thuốc lá trong nhà. Ghiền thì đợi ăn xong ra ngoài vườn đứng hút một lúc, hết mùi khói thuốc mới được vào nhà lại!

Liên thích thú nhất là thấy Bằng được lòng cả Đạm lẫn Phú. Bằng kính trọng hai người, coi như hai anh lớn, lại tỏ vẻ ngoan ngoãn hỏi han học hỏi nhiều thứ nơi hai người. Đạm và Phú tuy lúc đầu hơi e dè nhưng chỉ trong vài ngày đã thiện cảm với Bằng ngay. Không gì sung sướng cho Liên hơn là nhìn ba người chồng nói chuyện vui vẻ, bàn luận thế sự trong khi đợi Liên dọn bữa ăn. Còn gì tuyệt hơn nữa! Liên nghĩ thế và thấy mình chắc chắn phải là người đàn bà hạnh phúc nhất trên đời!

Chỉ mong mọi sự yên ổn, kéo dài cảnh sống như vậy. Nàng tự nhủ thầm như thế. Và công việc cứ đều đặn, kiếm tiền dư dả, đủ cho nàng chi dùng với ba người chồng sống trong nhà. Giàu quá làm gì! Giàu mà khổ sở vì chuyện chồng vợ, hay sống cô đơn, không có ai bên cạnh, tiền bạc có chất cao như núi cũng vô ích thôi! Người khác chỉ cầu được mình với ta, nay nàng lại có cả ta với ba mình. Còn gì hơn trên cõi đời nữa! Bao nhiêu tiền mới mua được cảnh sống thần tiên của nàng! Hay phải tu đến bao nhiêu kiếp trước đây mới được đãi ngộ như nàng hiện tại.

Chương 12

Bách nhìn lại đồng giấy tờ trước mặt. Chàng choáng người khi nghĩ đến món lợi có thể thu được nếu chuyện làm ăn xong xuôi. Chỉ cần chàng khéo léo một chút. Điều hay hơn cả là Bách thấy có dịp để làm ăn với Lệ, người chàng mơ tưởng và mong chiếm đoạt, như một điều thôi thúc không ngơi nghỉ đã từ cả tháng nay. Dịp may đến với Bách hai ngày hôm trước khi Tuyền gọi điện thoại để hẹn gặp bàn chuyện làm ăn. Bách chỉ nghe tiếng chứ không quen Tuyền, chồng của Lệ, nhưng khi nghe cô thư ký nói có Tuyền đầu dây, chàng bỏ dở ngay cuộc nói chuyện viễn liên với văn phòng hãng MetLife để bắt điện thoại với Tuyền phía bên kia. Tuyền nói với chàng về chuyện bảo hiểm cho một tổ hợp công ty Tuyền đang đại diện để lo chuyện đầu tư, nhưng có nhiều vấn đề cần gặp riêng để bàn thêm.

Bách nhận lời ngay và hẹn gặp tại bar rượu ngày hôm sau ở khách sạn Hyatt. Chàng muốn địa điểm kín đáo, ít người Việt lui tới. Tuy gọi là bar rượu, nhưng Bách đã dặn bồi để cho chàng một bàn trong phòng nhỏ dành cho các người làm business, lịch sự, sang trọng và không ai dòm ngó ai. Tuyền đến đúng giờ, Bách giờ tay bắt và mời ngồi.

Hai người đàn ông nhìn nhau, đánh giá, so sánh và nhận xét những ưu khuyết điểm của người đối diện. Bách nhìn chiếc đầu đã hơi gần hết của Tuyền, khuôn mặt lạnh nhạt, không biểu lộ tình cảm, môi trước lúc nào cũng như hơi nhích lên, có một vẻ khinh khỉnh để làm người khác khó chịu. Tuy nhiên Bách gờm cặp mắt nhìn của Tuyền. Người có lối nhìn soi mói như đi sâu vào tâm khảm của kẻ khác là kẻ khó chơi. Bách quyết định như thế về người đang tính chuyện làm ăn với chàng.

Ngược lại Tuyền cũng ngần ngại với người ngồi trước mặt. Bách nổi tiếng là kẻ lưu manh trong giới người Việt làm ăn của quận Cam. Tuyền đã nghe nói đến những mảnh lời của Bách trong việc bán bảo hiểm. Là đạo mới vào nghề, một số người mua bảo hiểm xe cộ của công ty Bách Việt đã bị dụ dỗ mua những chương trình của những hãng bảo hiểm nhỏ, ít người biết đến. Tiền trả mỗi tháng thay vì viết ngân phiếu trả cho hãng bảo hiểm lại trả qua cho công ty Bách Việt.

Trong vài tháng đầu, Bách ăn trọn số tiền đóng này, đánh bạc là người mua bảo hiểm không bị chuyện đụng xe gì và cả hàng nửa năm sau

Bách mới làm giấy tờ chính thức với hãng bảo hiểm. Điều may mắn là Bách không hề gặp chuyện gì để bị lộ liễu vì không có người khách hàng nào bị tai nạn! Chỉ sau khi một vụ làm ăn kiểu này bị đổ bể tại một công ty bán bảo hiểm khác và có người đã xô khám vì bị tố cáo, Bách mới biết sợ và ngưng dở trò ăn chặn tiền bảo hiểm.

Nhưng chỉ cần một ít chuyện làm ma mãnh, Bách đã kiếm được ồi tiền và có cơ hội và phương tiện quảng cáo hung hăng hơn thu hút khách hàng. Một cách làm ăn khác của Bách mang lại lợi lộc cho cả cả người bán lẫn người mua là bảo hiểm nhân thọ. Bách cho nhân viên đi dò tìm những bệnh nhân người Việt mới khám phá ra bị bệnh ung thư nặng sắp chết và dụ con cái họ mua bảo hiểm nhân thọ cho người bệnh. Không cần mua nhiều để bị lộ, chỉ mua bảo hiểm chừng vài chục ngàn Mỹ Kim. Bách làm giấy tờ chứng là họ mua bảo hiểm trước khi khám phá ra bị ung thư. Khi người bệnh chết, bảo hiểm nhân thọ là 50 ngàn Mỹ Kim, công ty Bách Việt ăn một nửa, con cái người bệnh ăn một nửa.

Các hãng bảo hiểm thấy số tiền mất ít, không điều tra gì lâu dài lồi thối, trả nhanh chóng số tiền bảo hiểm. Bách cũng khôn ngoan, chọn nhiều hãng khác nhau, mỗi hãng lâu lâu chỉ làm một hai vụ, không bị để ý đến nhiều. Và Bách cũng không dở trò này nhiều, có thể hai ba năm mới làm lại một lần với một hãng bảo hiểm khác nhau. Dở trò thường xuyên quá, không sớm thì muộn cũng sẽ lộ tẩy ngay!

Nhưng chính vì làm bậy được nhiều trò và khôn ngoan kín đáo, đem lợi nhiều cho người mua đồng lõa làm bậy, công ty Bách Việt đã lên như diều, được khách đồng hương tin cậy, đồn miệng giới thiệu nên nhiều người càng đến xin làm khách hàng với Bách! Ngược lại càng đông khách, Bách càng bớt những kiểu ma mãnh nguy hiểm để bị lộ lúc mới vào nghề. Vì với số đông khách hàng, chỉ ngồi không thu tiền huê hồng mỗi tháng các công ty bảo hiểm trả cho Bách cũng đã kiếm được nhiều.

Bách chỉ làm những vụ lớn, ăn nhiều nhưng nguy hiểm ít, chàng đã bỏ hẳn những vụ lường gạt ăn chặn trắng trợn lúc trước, không được bao nhiêu lại dễ bị điều tra, vào tù dễ dàng!

Tuy Tuyến không nói gì nhiều qua điện thoại về chuyện làm ăn. Nhưng biết về công ty đầu tư của Tuyến và Lệ, chỉ làm những vụ đầu tư cỡ lớn, Bách đoán phỏng chừng đề nghị của Tuyến cũng phải đáng giá để cho xứng đáng với thời giờ của chàng. Tuyến vào đề ngay:

- Công việc tôi định bàn với anh tương đối lớn. Tôi hy vọng chúng ta đều hiểu nhau. Chuyện kín đáo là quan trọng nhất. Anh đòi ý với tôi chứ!

- Vâng! Anh chắc cũng đã nghe nói về tôi. Chuyện gì khác chứ cần mật là chuyện tôi đặt lên hàng đầu. Anh cứ yên lòng!

Tuyển không nói gì. Chàng hơi chần chừ. Bách chỉ cần gạt đầu đồng ý là đủ rồi. Người nói ra miệng hòa vào về chuyện kín đáo, không bao giờ tiết lộ bí mật là người khó tin! Kinh nghiệm đã dạy cho chàng biết điều đó. Nhưng đã trót đến đây rồi chàng không làm gì khác hơn là phải theo lao. Không lẽ chỉ vì chút linh cảm vợ vẫn lại để hỏng chuyện!

- Công việc đầu tư của tổ hợp tôi đại diện lên đến 100 triệu Mỹ Kim. Bất động sản cần bảo hiểm hơn một chục building trên nhiều tiểu bang, số nhân viên làm việc cần mua các loại bảo hiểm theo đúng qui định của chính phủ và bộ Lao Động cũng hơn một trăm người. Tôi dự trù tiền bảo hiểm mỗi tháng sẽ phải trả khoảng 60000 Mỹ Kim. Tôi sẽ đưa tất cả các dịch vụ về bảo hiểm này cho công ty Bách Việt của anh lo liệu. Với điều kiện là phần của tôi sẽ là 20% cho mỗi tháng!

Bách tính nhẩm. Tuyển muốn ăn 12 ngàn Mỹ Kim một tháng! Ngồi không ăn bằng đó chỉ riêng cho tiền bảo hiểm, Tuyển còn kiếm biết bao nhiêu cho những việc khác nữa. Không hiểu tổ hợp đầu tư nào thừa tiền đến mức giao cho Tuyển đại diện để bị ăn chặn như thế! Bách tự nhủ sẽ phải điều tra thêm về tổ hợp công ty đưa tiền cho Tuyển để đầu tư này. Nhưng dù sao đi nữa, với 60 ngàn mỗi tháng để bảo hiểm, Bách cũng sẽ phải kiếm được riêng cho chàng 10 ngàn mỗi tháng. Không tệ lắm!

- Vâng! Chuyện đó không thành vấn đề. Tôi đã có một ít tài liệu anh gửi đến. Nhưng còn một số giấy tờ nữa tôi cần, không hiểu bao giờ anh có thể giao cho được.

Tuyển gạt đầu. Chàng bắt đầu thích lối làm việc nhanh nhẹn của Bách. Nói ít hiểu nhiều. Tuy vẫn không thiện cảm cá nhân với Bách, chàng thấy quyết định mau chóng không kỳ kèo và đi vào chuyện chính ngay là điều ưu điểm. Tuyển nói:

- Tôi ở trên văn phòng Los Angeles nhiều hơn, ít xuống dưới Orange county nên sẽ giao chuyện giấy tờ này cho nhà tôi để đưa đến cho anh. Tôi muốn mọi chuyện về bảo hiểm hoàn tất trong vòng ba ngày. Anh lo được chứ?

Bách mỉm cười:

- Anh yên chí! Tôi sẽ làm xong xuôi mọi sự trước thời hạn anh muốn!

Bách đắc chí cười thầm trong bụng. Thế là chàng có lý do chính đáng để gặp Lệ. Còn gì thú vị cho bằng làm ăn với Tuyền, kiếm 10 ngàn Mỹ Kim mỗi tháng, lại có cơ hội cầm sừng lên đầu Tuyền! Chàng nhìn chiếc đầu hói của Tuyền và bất giác thấy đầu Tuyền quả rậm rạp! Biết bao tay chơi của quận Cam đã cầm những chiếc sừng dài tua tủa lên chiếc đầu nhẵn bóng kia. Nay thêm một cặp sừng nhọn hoắt chàng sẽ tặng cho người bạn mới trong thương trường này có nhằm nhò gì!

Bách bỗng dưng thương hại cho Tuyền! Kiếm tiền cho lắm để làm gì? Khi vợ mình thân nhiên ngoại tình với hết người này đến người khác! Nhiều tiền nhiều bạc ai cũng trước mặt cúi rạp bầm thửa, nhưng sau lưng bụng miệng cười nhạo báng!

Tuyền đứng dậy bắt tay Bách sửa soạn ra về. Chàng không muốn kéo dài lâu, ngại sẽ có người Việt nào làm ăn quen biết bước chân vào bar rượu của khách sạn. Chuyện làm ăn kiểu này giữa chàng và Bách, càng ít người nào biết đến càng tốt chừng đó! Nhưng Bách chưa cho Tuyền về ngay. Bách hỏi:

- Có phải năm nay anh là chủ tịch của nhóm VIP không? Tôi muốn gia nhập nhưng chưa có ai giới thiệu. Anh có thể làm hội viên đỡ đầu cho tôi được không?

Tuyền hơi ngỡ ngàng, nhìn lại Bách từ đầu đến chân. Nhóm VIP của chàng ít người biết đến. Không hiểu anh chàng này nghe ở đâu để xin vào làm hội viên. Tuyền ngần ngừ. Chàng không muốn nhưng thấy khó lòng từ chối. Hơn nữa, làm ăn với nhau mang lại lợi hàng hơn chục ngàn mỗi tháng, cho Bách vào cũng không hại gì, lại làm cho hấn trung thành hơn! Tuyền đáp lại:

- Được! Tôi sẵn lòng! Nhưng anh biết về tiêu chuẩn và điều lệ của VIP rồi chứ?

Bách gật đầu. Chàng đã ao ước được vào hội danh giá và giàu sang nhất của quận Cam này nhưng chưa có dịp và thấy mình cũng chưa đủ điều kiện. Nhưng nay đã có Tuyền đỡ đầu vào hội, đúng lúc Tuyền vừa được bầu làm chủ tịch trong năm, cơ hội còn gì bằng!

Hai người đứng dậy bắt tay nhau ra về. Tuyền hài lòng vì chuyện ăn hót tiền bảo hiểm của tổ hợp công ty tương đối dễ dàng và tuy vẫn không ưa Bách, chàng thấy hợp tác với Bách cũng được. Hai người cùng hưởng lợi cả chục ngàn Mỹ Kim mỗi tháng, phải bảo vệ lẫn nhau chứ. Tuyền thầm nghĩ. Ngay cả việc bảo trợ để Bách vào nhóm VIP cũng là chuyện hay. Chiêu dụ được một đàn em khôn ngoan lanh lợi như Bách

không phải dễ. Lưu manh thật, nhưng ai trong đám thương trường này chả lưu manh! Không thể làm sao mà giàu!

Chương 13

Bách thấy vận hên đang đến với chàng. Tiền kiếm vào như nước, nổi ám ảnh chiếm đoạt được Lệ có cơ thành hình, lại sắp sửa được anh chồng chàng làm le tặng cho cặp sừng dài yểm trợ để chàng được vào nhóm VIP. Còn gì thú vị cho bằng! Chàng đã ao ước được thu nhận vào VIP đã từ lâu lắm, khi mới nghe nói đến hội thượng đẳng này.

Những năm đầu mới tỵ nạn sau 1975, số người Việt còn đang kiếm sống vất vả, mấy ai nghĩ đến chuyện hội hè, ăn chơi. Nhưng chỉ vài năm sau, một số người công việc vững chãi hay có nghề chuyên môn như bác sĩ, nha sĩ, dược sĩ, luật sư... đã có tiền rủng rỉnh và nghĩ đến chuyện lập hội để giao du trong cùng giới những người có tiền, có danh phận.

Hội được gọi là VSC, viết tắt của chữ Vietnamese Social Club, hội viên là những người có máu mặt của Quận Cam, điều kiện thu nhận là có hai người hội viên khác đứng ra bảo trợ. Sau vài năm, số hội viên đã tăng lên đến bốn năm trăm người với hoạt động chính là mỗi năm tổ chức hai buổi gala sáng giá tại một khách sạn sang trọng của Hoa Kỳ.

Buổi dạ vũ chính là ngày cuối năm 31 tháng 12, hội viên tham dự mặc đồ dạ tiệc đàn ông phải diện tuxedos, đàn bà mặc gowns dài, bao nhiêu nữ trang kim cương hột xoàn được dịp mang ra trưng diện để khoe và đố kỵ lẫn nhau. Buổi dạ tiệc bồi Mỹ đứng hầu mặc đồ trắng toát, trịnh trọng lễ phép mang ra ba courses khác nhau ăn uống linh đình lịch sự. Không ai ăn đồ Tàu trong ngày New Year's Eve cuối năm, vừa thiếu vẻ trưởng giả sang trọng lại thiếu service kính cẩn như bồi Mỹ. Dạ tiệc xong là phần dạ vũ qua nửa đêm để mọi người chúc tụng nhau năm mới.

Hội VSC đã giữ truyền thống ăn chơi này cả hàng 20 năm, sau này còn thêm một buổi gala khác vào ngày lễ Độc Lập 4 tháng 7 của Hoa Kỳ và cả hai buổi galas là dịp để mọi người trưởng giả của Quận Cam sửa soạn và trưng diện để khoe của náo nhiệt nhất. Vì có mặt tại hai buổi dạ tiệc và dạ vũ này của hội VSC là bằng chứng rõ ràng nhất cho sự thành công của một người Việt sống tại Quận Cam, số người xin gia nhập càng ngày càng nhiều khi những người nhảy ra làm ăn buôn bán đã bắt

đầu thành công và trở thành giàu có, qua mặt cả thành phần có nghề chuyên môn cũ như bác sĩ, nha sĩ, luật sư...

Điều lệ gia nhập hội đã khó khăn hơn trước và đòi hỏi phải có một số lợi tức tối thiểu hàng năm là trên hai trăm ngàn Mỹ Kim. Tuy nhiên với những thành công trên thương trường, đặc biệt trong cuối thập niên 90's, khi thị trường chứng khoán lên vùn vụt, số người triệu phú tại Quận Cam đã tăng nhiều hơn trước, ban quản trị hội VSC đã bí mật họp để lập ra một nhóm riêng nhằm phân biệt giới thượng đẳng của hội và những hội viên giàu có loại trung bình khác.

Nhóm này có tên là Vietnamese Investment Professionals, viết tắt là VIP, để hiểu ngầm là những người quan trọng bậc nhất. Điều kiện để trở thành VIP là phải có tài sản tối thiểu là 5 triệu Mỹ Kim trở lên. Tài sản ở đây là net worth tức trị giá của tất cả mọi thứ sở hữu trừ đi nợ như nợ nhà, nợ tiền vay ngân hàng làm ăn... Số hội viên của VIP chỉ giữ ở mức tối đa là 50 người, coi như 50 người giàu có nhất tại Quận Cam. Sau vài năm, với giá trị nhà cửa tại California tăng vùn vụt quá mức, nhiều căn nhà 10 năm trước mua chỉ có vài trăm ngàn nay đã tăng lên vài triệu Mỹ Kim, làm số người có tài sản hơn 5 triệu Mỹ Kim trở thành nhiều hơn và đều đòi tham dự vào nhóm VIP thượng đẳng của hội VSC, nhóm VIP đã tăng điều kiện để trở thành hội viên lên là tài sản phải hơn 10 triệu Mỹ Kim, mới được cứu xét để gia nhập!

Bách tính nhầm tài sản của mình. Căn nhà tại Newport Beach bây giờ cũng phải trị giá đến 2 triệu Mỹ Kim. Lúc trước chàng mua có bốn trăm ngàn! Biết thế mua vài căn bây giờ có phải khá hơn nhiều không! Tiền chơi stock trong chương mục của Charles Schwab cũng khoảng một triệu. Tiền trong quỹ hưu được một triệu. Trị giá cơ sở làm ăn của chàng phải khoảng ba triệu. Tính ra Bách có net worth là 7 triệu, chưa đủ tiêu chuẩn để được vào nhóm VIP. Nhưng can hệ gì! Bách có khi nào để sự thiếu hụt vài triệu làm ngăn trở việc chàng muốn làm.

Chàng sẽ chi ít tiền cho thằng CPA làm giấy chứng cho giá trị nhà cửa, cơ sở làm ăn phóng đại lên cho đủ số tổng cộng 10 triệu Mỹ Kim là xong ngay chứ gì! Ngẫm nghĩ lại Bách tự hỏi không biết bao nhiêu người trong số 50 hội viên của nhóm VIP có thực sự tài sản lên đến 10 triệu Mỹ Kim? Chàng sẵn sàng làm giả giấy tờ chứng minh thì bao nhiêu người khác cũng đã làm giả như vậy để được gia nhập vào nhóm thượng đẳng VIP để lòe mọi người là tôi đã thành công vào bậc nhất ở Quận Cam này. Làm giàu đến mức để xin vào VIP thì cũng phải lưu manh đủ để làm giả giấy tờ chứng minh chứ! Như mình vậy! Bách nghĩ

thầm và tự cười. Lưu manh thì lưu manh chứ đã sao! Không vậy sao giàu!

o o o

Buổi gala ngày lễ Độc Lập 4 tháng 7 của hội VSC năm nay tổ chức tại khách sạn Four Seasons. Bách diện bộ tuxedo đúng mode mới nhất và chàng thuê hẳn một chiếc limousine để đến dự cho oai. Mất vài trăm có bao nhiêu! Chả gì bây giờ đã được vào nhóm VIP chàng không thể đến một cách lúi xùi như những hội viên VSC loại thường khác.

Bách đi một mình. Kinh nghiệm cho chàng thấy đi một mình lợi hơn nhiều. Trong số bảy tám trăm quan khách tham dự, có biết bao người đẹp đi một mình, những người đàn bà thành công, vào lứa tuổi không già không trẻ, giàu có và chán ngấy ông chồng cổ lỗ sĩ, những cô gái trẻ đẹp mới lấy chồng hai ba năm đã ly dị, bây giờ thuộc hội độc thân. Những người đẹp đi một mình đến gala của hội VSC để gặp những người đàn ông độc thân khác. Rồi còn những bà đi đến dự với chồng hẳn hoi nhưng sẵn sàng nhảy trong buổi dạ vũ với những tên đàn ông tán tỉnh khác, rất tự do phóng khoáng. Vợ chồng đôi lẩn nhau trong đêm gala này là chuyện thường!

Bách đã cẩn thận thuê sẵn phòng trong khách sạn. Chàng ước tính thế nào cũng bắt được một em thơm tho để ngủ qua đêm sau khi gala chấm dứt vào lúc 2 giờ sáng. Biết bao nhiêu hội viên khác cũng như chàng, thuê phòng để có những màn hấp dẫn khác sau khi dạ vũ chấm dứt. Dĩ nhiên cũng có những cặp vợ chồng đứng đần ngủ lại trong khách sạn để có một khung cảnh mới, thay đổi cho những nhàm chán mỗi ngày. Bách cười thầm và thán phục những người chân chính này. Tại sao người ta có thể ngủ với cùng một người, đêm này qua đêm khác, ba bốn mươi năm, năm sáu mươi năm, cả một cuộc đời, với chỉ một người như vậy! Lạ lùng thật!

o o o

Bách nhìn quanh. Bữa tiệc thịnh soạn đã gần xong và ban nhạc đang chuẩn bị để sửa soạn phần dạ vũ. Chàng ngồi cạnh bàn của Tuyền và Lệ, trong số 5 bàn sang trọng nhất chính giữa đặt sát với sàn nhảy. Chỉ có những quan khách của nhóm VIP mới được ngồi trong năm bàn danh dự trên, để hưởng những cặp mắt thèm thuồng, ganh ghét, đố kỵ, tức tối của những hội viên hạng thường VSC khác. Không gì bằng ngồi ăn chễm chệ tại chỗ quý giá, được tất cả ao ước, với số bồi hầu đông hơn những bàn khác, cẩn thận chăm chút, chiều lòng thực khách đến

mức tối đa và biết rằng bao người khác đang nhìn mình kính phục cho sự thành công của một trong những người giàu có nhất Quận Cam này!

Ban nhạc bắt đầu bằng một bản theo điệu Paso Doble. Những quan khách VIP trong năm bàn danh dự đều ra sàn nhảy. Tuyến và Lệ, Tài và Hoa, Quang và một người đẹp Nam Mỹ với thân hình bốc lửa ra cùng một lúc để khai mạc. Bách ngồi lại. Chàng muốn đợi vài bản sau để kiểm soát sang bàn Tuyến để mời Lệ nhảy. Bách bỗng nhiên không để ý đến bất cứ một người đàn bà nào khác nữa. Chàng chỉ để ý đến Lệ và thèm muốn chiếm đoạt càng lúc càng trở thành cơn thôi thúc kỳ lạ.

Bách chưa bao giờ cảm thấy trạng thái này. Với chàng từ trước đến nay, đàn bà chỉ là những đối tượng dục tình để chàng lợi dụng và sẵn sàng quên ngay, bỏ xó và xa rời không thương tiếc, không chút bận tâm. Điều gì đã xảy đến cho Bách từ khi thấy Lệ trong văn phòng của chàng khi Lệ đến tìm Hoán? Nỗi ám ảnh mỗi lúc chiếm ngự chàng hơn trước và chàng không thể nào gạt bỏ được để không rời mắt ra khỏi Lệ trên sàn nhảy được nữa.

Sàn nhảy mỗi lúc một đông hơn, nhất là với những điệu được ưa chuộng như Rumba, ChaCha, Tango. Người Việt tỵ nạn tại Quận Cam hay tại bất cứ địa phương nào khác trên đất Mỹ đều chỉ muốn dạ vũ theo nhạc tour với ban nhạc Việt và ca sĩ hát nhạc Việt như thời trước 75 tại Việt Nam. Dù có ăn uống sang trọng tại khách sạn Hoa Kỳ mức tiền hạng nhất như buổi gala của VSC, phần dạ vũ vẫn phải là nhạc tour với kiểu nhảy của người Việt như thời xa xưa mấy chục năm về trước, không hề thay đổi!

Bách thấy đủ các khuôn mặt nổi tiếng của Quận Cam, những cặp vợ chồng vừa thấy thán trước nay đã bỏ nhau, mỗi người nhảy với một người khác. Có đôi đã ly dị từ cả chục năm, lấy hai ba đời vợ chồng khác nhau, nay lại tự nhiên về lại, nhảy với nhau mùi mẫn thắm thiết như thời mới cưới! Bách cũng thấy cả Liên và ba người chồng của nàng, thay phiên nhau ra nhảy mỗi người chồng một bản, chồng già nhảy những bản chậm Slow, Boston, chồng giữa nhảy Boléro, Tango, chồng trẻ nhảy nhạc giạt BeBop, Twist!

Liên nhảy vui vẻ với ba người chồng của nàng, công khai, ngang nhiên như thách thức mọi người, mặc kệ những cặp mắt của những người đàn bà khác dòm ngó, dị nghị. Tôi giỏi tôi mới có ba chồng cùng đi dạ vũ đêm nay. Nhìn cái gì! Tức thì đi kiện đi! Liên ngẩng đầu vừa nhảy vừa nhìn quanh để chọc giận các cặp khác nhảy chung quanh, chỉ dám lăm lét dòm, nói thầm bên tai nhau nho nhỏ!

Người điều khiển chương trình giơ tay ra hiệu cho ban nhạc tạm ngưng để loan báo tiết mục đặc biệt với tiếng hát của nữ ca sĩ Hoàng Vân. Vân sẽ lên sân khấu để hát 3 bản nhạc liên tiếp đã được yêu cầu từ trước. Bách chăm chú nhìn Lệ vì nàng như người bị điện giật. Cặp mắt nàng nhìn chăm bẵm vào Vân, long lanh, dữ dội như sư tử cái sủa soan vồ mồi. Bách chưa bao giờ thấy ai có cái nhìn hung hãn như vậy.

Chừng như Lệ đã biến thành một pho tượng bằng đá, không một cử động, hơi thở như ngừng lại, mắt nhìn thẳng không chớp, chiếu ra luồng ánh sáng như bốc lửa đốt cháy người ca sĩ đang cất giọng hát trên sân khấu. Bách không ngờ Lệ có thể cay cú với Hoán như thế! Nàng như một người đàn bà ghen ngược, tuy chỉ là nhân tình nhưng nỗi cơn ghen dữ dội với người vợ chính thức, sẽ không từ một thủ đoạn hay hành vi tàn nhẫn nào gieo rắc trên kẻ tình địch.

Hoán ngồi bàn tuốt phía sau, say mê nhìn Vân như nuốt trọn từng tiếng hát của nàng. Hoán không hề để ý đến Lệ đang tiến về phía chàng, cho đến khi nàng đến gần sát. Lệ mỉm cười ngồi xuống ghế trống của Vân bên cạnh Hoán. Nàng giơ tay tát khế má Hoán như người mẹ đùa dõn đứa con thơ:

- Lâu quá mới gặp lại! Hoán khoẻ không?

Hoán ngược ngùng nhìn quanh. Nhiều cặp mắt đang nhìn về phía chàng và Lệ. Chàng lắp bắp:

- Vẫn thường! Chị cũng khoẻ chứ?

Mặt Lệ thoáng đanh lại. Hoán gọi nàng bằng chị thay vì gọi tên nàng! Nhưng nàng vẫn mỉm cười. Mấy cặp đang ngồi chung bàn và biết bao kẻ khác những bàn quanh đó đang xầm xì. Hoán sợ cũng phải!

- Khỏe sao được! Gọi phone hoài có ai trả lời đâu!

Hoán cúi đầu xuống. Chàng không ngờ Lệ trắng trợn như vậy. Ngang nhiên trách móc chàng như một kẻ tình nhân, không kể gì đến ai chung quanh. Vân đã hát đến bản thứ ba trên sân khấu và sắp trở về bàn. Chàng làm sao đánh thoát được bao vây của Lệ đây? Khi nàng đã ngang nhiên ra mặt sủa soan chực vồ lấy chàng! Trước mặt mấy cặp bạn của Vân đi cùng và những người quen khác. Ai ở quận Cam này chả biết đến Lệ? Và bây giờ tất cả đều biết Hoán chính là một tình nhân trẻ hiện tại của Lệ!

Lệ nắm lấy tay Hoán lôi dậy. Nàng nói như ra lệnh:

_ Ra nhảy bản này đi Hoán!

Hoán không làm gì hơn được là miễn cưỡng đứng dậy theo nàng ra sàn nhảy. Lệ vẫn nắm chặt tay Hoán. Nhưng vừa đến bìa sàn, nàng khựng lại. Vì Vân hát xong bản cuối đã xuống sân khấu và đi vội ngang sàn nhảy đến trước mặt nàng và Hoán. Vân nắm lấy tay bên kia của Hoán và kéo về phía nàng:

- Chào chị Lệ! Mình đã dành sẵn bản Tango này với Hoán rồi!

Hoán đứng như trời trồng. Mỗi tay chàng là một người đàn bà nắm chặt, không ai chịu buông ra! Hai cặp mắt Lệ và Vân nhìn nhau, miệng vẫn cố mỉm nụ cười lịch sự nhưng hai ánh lửa như điện xẹt, hào quang bay ra tứ tán. Những người chung quanh tránh hẳn ra, đợi chờ một màn scandal hấp dẫn đang diễn biến.

Hoán tìm cách dang tay ra khỏi cả Lệ lẫn Vân nhưng vô ích. Hai người đàn bà bàn tay đều nhỏ nhắn nhưng như gọng kìm chặt, móng tay sắc bấu lấy cổ tay chàng muốn bật máu. Bây giờ nụ cười không còn nữa, hai khuôn mặt hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống lẫn nhau. Hoán không biết phải làm gì nữa. Chàng thôi không dám hất tay ra mạnh hơn. Vì Hoán hiểu rằng nếu hai người buông tay ra, không nắm lấy tay chàng, chắc chắn Lệ và Vân sẽ túm lấy nhau để quần thảo ngay trên sàn nhảy!

Bách tiến tới gần ba người. Chàng theo dõi từ đầu khi Lệ đến bàn Hoán. Bách để ý thấy Tuyền đã ra ngoài lobby từ lâu, chắc hẳn không thích thú gì chuyện nhảy đầm và ra ngoài tán gẫu với bạn bè. Cảnh tượng hai người đàn bà tranh dành Hoán cần phải giải quyết ngay, nếu không buổi dạ vũ sẽ bị bể và gala của hội VSC sẽ bị mang tiếng. Tuy mới được thu nhận vào nhóm VIP, nhóm thượng đẳng sang trọng ngồi chiếu trên của hội, Bách cảm thấy có bổn phận bảo vệ cho hội khi chủ tịch là Tuyền đang vắng mặt. Hơn nữa Hoán là nhân viên của chàng, xảy ra chuyện lôi thôi dính líu đến Lệ, sẽ làm phiền cho chàng vô cùng.

Bách đến sát trước mặt Lệ và gỡ tay nàng ra khỏi tay Hoán. Chàng cúi đầu:

- Xin phép chị cho tôi mời bản nhạc này.

Không đợi Lệ trả lời, Bách kéo nàng ra sàn nhảy và ôm ngang lưng nàng đưa Lệ theo điệu nhạc sang hẳn chỗ khác tránh xa Hoán và Vân.

Cơn giận dữ làm Lệ run lên bần bật. Nàng bước theo Bách nhưng hai chân không vững như muốn khụy lại. Hơi thở nàng dồn dập muốn nghẹn. Bách ôm lấy nàng chặt hơn. Người Lệ như một khối than hồng bốc lửa của tức giận. Nàng hít lấy nhiều hơi dài và cố trấn tĩnh nhưng mắt nàng như hoa lên. Lệ biết nàng phải ra ngoài ngay nếu không nàng sẽ ngất đi vì thở quá nhanh. Chứng thở nhanh làm muốn xỉu đã xảy đến với nàng vài lần mấy năm trước và bác sĩ đã khuyên nàng phải thở trong một túi giấy một lúc lâu để chặn đứng chứng thở nhanh này.

Bách dìu nàng ra khỏi phòng nhảy. Lệ đứng tựa vào cột đá cẩm thạch và chỉ cho Bách về phía bàn ghi danh ngoài cửa phòng:

- Anh lấy hộ cho tôi túi giấy trên bàn kia.

Bách mang lại cho nàng và ngạc nhiên khi thấy Lệ bịt chặt túi giấy vào mũi và thở một lúc lâu trong túi giấy. Hơi thở nàng dần dần chậm lại và mấy phút sau nàng đã thở bình thường hơn. Lệ biết mình đã trấn tĩnh nhưng sự tức giận vẫn còn đó. Chưa bao giờ nàng cảm thấy bị sỉ nhục như thế. Và nàng biết mình phải làm gì để quên đi ám ảnh của nàng với Hoán, để cơn ghen tức với Vân được che dấu phần nào. Lệ quay sang Bách:

- Anh có đặt phòng cho đêm nay ở khách sạn rồi phải không?

Bách gật đầu. Chàng biết Lệ muốn gì. Chiếm đoạt được Lệ đêm nay chỉ vì nàng đang lên cơn ghen ngược với Vân, vì nàng muốn quên đi mối nhục vừa xảy ra trên sàn nhảy, quả tình không được vinh quang cho lắm. Nhưng Bách biết mình biết người. Lệ không hề chú ý gì đến chàng, nàng hiện đang mê say Hoán, Bách biết đây là cơ hội bằng vàng để chàng thỏa nguyện với Lệ từ bấy lâu nay. Và vinh quang hay không, Bách đâu màng đến. Biết đâu sau đêm nay, nàng mới thấy rõ Bách hơn Hoán rất xa. Chú nhỏ kia làm sao sánh với người đàn ông từng trải như chàng. Và biết đâu Lệ cũng sẽ mê chàng như đang mê Hoán. Nhằm nhò gì! Người đàn bà nào trải qua tay Bách mà không chết mê chết mệt với chàng.

Bách tin chắc như thế và chàng mỉm cười dìu Lệ vào thang máy lên lầu thứ mười sáu, nơi chàng đã thuê hẳn một suite sang trọng cho đêm nay. Tưởng là chỉ bắt được một em trẻ đẹp nào đó đi cô đơn một mình, ai ngờ lại được ngay người chàng đang mơ ước, lại có dịp cảm cho ông chủ tịch hội thêm cặp sừng dài. Cũng tốt chán! Đời đẹp như mơ thế này làm sao chán cho được!

Chương 14

Tài ngồi ngắm người nhìn bản chi thu và tổng kê tài sản của mình. Chàng không ngờ chỉ trong vòng gần một năm từ ngày gặp với Hoa, tiền bạc đã như không cánh mà bay nhiều đến thế. Tài có thói quen ghi cẩn thận tất cả chi tiêu của mình, từ số tiền lớn hàng trăm ngàn đến vài chục lẻ đồ xăng, chàng chép đầy đủ vào một cuốn sổ tay lúc nào cũng mang sẵn trong người. Mỗi cuối tuần chàng cộng sổ, so sánh với tiền checks, tiền cash..., lúc nào cũng phân minh, không sai đến một xu lẻ!

Nhưng từ ngày gặp với Hoa, tiền tiêu như nước, tuy chàng vẫn giữ thói quen ghi lại, nhưng Tài không dám cộng sổ mỗi cuối tuần nữa! Chỉ biết là chàng đã chi ra nhiều, rất nhiều. Nhưng vui vẻ mà chi và không muốn nghĩ đến số tiền là bao nhiêu! Hoa đã từng khen chàng là người hào phóng, không hề để ý đến chuyện tiền bạc tầm thường, so đo vụn vặt. Tài biết mình không phải là người như vậy, nhưng Hoa khen dồi, chàng dần dần thấy mình là người hào hoa phong nhã thật. Và chàng càng phải cố gắng quên đi những tiếc tiền mỗi lần viết check cho Hoa hay khi nàng cần những món tiền lớn, trương mục không đủ, chàng phải bán stock để rút tiền ra đưa cho Hoa.

Tài trước giờ vẫn cười nhạo những kẻ đại gái, mê muội đem tiền đi bao gái đẹp. Chàng tự hào mình là người khôn ngoan, khi nào để cho ai mê hoặc che mắt bao giờ. Nhưng từ khi gặp Hoa, chàng cố tránh để không nghĩ đến điều đó nữa. Thoảng hoặc, đôi khi ý tưởng mình đang lâm vào tình trạng mù quáng có chợt hiện đến, chàng vội vã xua đuổi ngay, không muốn suy nghĩ lâu. Nhất là khi Hoa ở sát cạnh, nựng má chàng. Chừng như Hoa có tài đọc hết ý nghĩ trong óc Tài, không bao giờ để cho bất kỳ ý tưởng xấu nào về nàng có cơ hội lẫn quẩn ở lại lâu trong đầu chàng.

Hoa cười lớn, làm duyên, hay bông đùa câu nói gì đó và Tài quên ngay, không hề thắc mắc điều gì nữa! Nhiều lúc chàng tự hỏi, không hiểu mình mê Hoa ở điểm nào? Hoa đẹp vừa phải, nhiều người đàn bà Tài từng biết và đã ngủ với, đẹp hơn Hoa nhiều. Nhưng Hoa duyên dáng và làm chàng vui vẻ bên cạnh nàng, nguồn vui chàng chưa từng được biết. Có lẽ sự mê say của chàng tùy thuộc phần lớn vào sự dễ chịu, thích thú, vui vẻ mà chỉ Hoa mới đem đến được. Và hay hơn cả là Hoa như đi guốc trong bụng chàng, như tất cả những ý thích của chàng Hoa đều

biết rõ, chàng muốn điều gì, dù ý muốn chưa thể hiện trong đầu óc, Hoa như có phép thần thông đã đoán biết trước và cho chàng toại nguyện ngay!

Tài không hiểu nổi tại sao Hoa tài tình như thế. Buổi sáng làm việc trong văn phòng, trời bỗng đổ cơn mưa và Tài thèm uống một ly cà phê sữa nóng, ăn một chiếc bánh bao của quán bà Sáu Trà Vinh, tiệm làm bánh bao nổi tiếng ở đây. Tài lác đầu, giờ này trời mưa công đâu lái xe đi xa chỉ để ăn mỗi chiếc bánh. Chàng cúi đầu làm việc giấy tờ tiếp. Và chỉ năm phút sau, chàng ngừng đầu lên đã thấy Hoa trước mặt, tay cầm túi bánh và ly cà phê sữa như phép thần trong truyện ngàn lẻ một đêm, mang đến những ước nguyện dù nhỏ nhoi nhất cho chàng. Tài không tưởng tượng tại sao Hoa ngồi ở nhà thấy trời mưa có thể đoán chàng sẽ thèm ăn món này. Và lái xe đi mua đem đến văn phòng cho chàng, trước khi Tài có ý thèm ăn chiếc bánh bao!

Hoa làm chàng vui, yêu đời, nàng lại khéo léo đề cao chàng, biết chàng hãnh diện ở điểm nào để cho Tài lên ở điểm đó. Tài có khuyết điểm nào, Hoa như không hề biết tới và để Tài hiểu là nàng không quan tâm đến! Như chuyện Hoa cao hơn Tài gần nửa cái đầu! Tài vẫn có mặc cảm mình lùn và rất khó chịu khi có ai như muốn tỏ ra cao hơn chàng, đàn ông hay đàn bà cũng thế. Từ khi gặp Tài, Hoa lúc nào cũng đi dép thấp, nàng lại hơi khòm lưng xuống một tí khi đi cạnh Tài để đỡ chênh lệch.

Nàng chọn quần áo mặc để tránh cho người khác để ý đến cặp đùi thon dài của nàng, vải áo nàng mặc đều có sọc ngang thay vì sọc thẳng để đỡ cho cảm giác cao. Khi đi dạ vũ với Tài, nàng tránh nhảy valse, lầy có hay bị chóng mặt khi quay mặc dù Hoa nhảy valse quay rất đẹp và điệu nghệ. Vì Hoa biết Valse ít người ra nhảy, khi quay phải thẳng người, ai nhìn cũng thấy ngay Hoa cao hơn Tài nhiều và sẽ làm Tài khó chịu nếu có ai sàm sì. Nhảy những điệu nhiều người ra đây sàn nhảy như rumba, boston, slow, tango, không ai để ý đến ai, nhảy lại chậm, nàng có khòm lưng một chút để cho bằng Tài cũng dễ dàng hơn!

Hoa khéo léo chọn những ưu điểm của Tài để khen một cách kín đáo, không bao giờ để lộ ra vẻ giả dối để người nghe có cảm tưởng nịnh. Biết Tài rành về địa ốc, đầu tư, Hoa hỏi những câu hỏi về nhà cửa, giá cả lên xuống, thị trường chứng khoán để Tài giảng cho nàng, mặc dù Hoa đã biết rành rồi mọi vấn đề! Và nàng chớp mắt thán phục hiểu biết sâu rộng của Tài, tự cười sự ngu dốt của mình.

Tài khoan khoái thấy Hoa phục mình và cảm thấy mình cũng khôn ngoan, giỏi hơn người thật. Mặc dù biết Tài xấu trai nhưng Hoa không bao giờ để cho Tài cảm giác là Hoa nhận thức những cái xấu của

chàng, như nàng không hề thấy cặp mắt hơi lồi của Tài hay cục yết hầu lên xuống trên cổ mỗi khi Tài nuốt nước miếng! Trái lại Hoa hay ngắm nhìn cặp tai dài có vành úp rất kín để khen tướng số của Tài rất tốt, sẽ sống lâu trường thọ. Chiếc mũi to như mũi lân của Tài được Hoa khen dồi mũi đẹp và kín, tiền vào như nước, không bao giờ chảy đi đâu, số giàu là nhờ ở chiếc mũi quý tướng!

Nhưng điều quan trọng nhất là khi ngủ với Hoa, Tài mới thấy trên đời quả thật không còn gì có thể sánh bằng. Chàng đã ngủ với nhiều người đàn bà đẹp, sexy với thân hình nóng bỏng, gợi cảm hơn Hoa. Nhưng đó chỉ là những lần trao đổi, tiền trao cháo múc, hoặc như có lần may mắn được ngủ với Lệ, Tài biết cũng chỉ vì Lệ say mềm, không biết mình ngủ với ai!

Những dịu ngọt, ân cần của Hoa trong giường ngủ làm Tài ngỡ mình trở lại thời mới lớn, nhiều mơ mộng, ước ao được nằm cạnh đàn bà đẹp và bây giờ đang được tận hưởng. Hoa chiều chuộng chàng, cho chàng những cảm giác mạnh mẽ, lạ lùng nhất chưa bao giờ được biết. Và chàng thêm muốn Hoa thường xuyên, như thể Tài mới chỉ vừa 20 tuổi, còn đầy thanh xuân, không bao giờ ngưng chán! Chàng thấy Hoa như một thứ ma túy, đã dính vào rồi lúc nào cũng khát khao đòi hưởng tiếp, không có không được.

Trong thời gian ba tháng đầu khi cặp với Tài, Hoa không hề nhắc đến chuyện tiền bạc hay đòi hỏi gì. Nàng như người bây giờ mới gặp người đàn ông xứng đáng với mình, như nàng ngủ với Tài vì yêu chàng, không cần đến bất cứ gì khác. Chỉ sau khi thấy Tài đã mê mệt, không thể dời nàng ra khỏi nữa, Hoa mới dần dần và kín đáo nhắc đến những nữ trang nàng có trước kia, đẹp biết bao nhiêu, nhưng đã phải bán rẻ cho mấy chị bạn.

Nàng kể lại cho Tài nghe chiếc vòng emerald nàng mua mấy năm trước hai mươi ngàn Mỹ Kim, lúc cần bán chỉ được có tám ngàn. Hoa lắc đầu. Em quý chiếc vòng đó lắm, màu xanh kỳ lạ, không bao giờ có thể mua lại được chiếc vòng như thế nữa!

Tài không nói gì nhưng đêm hôm sau, trước khi lên giường ngủ với Hoa, chàng mở chiếc hộp đựng một vòng emerald lớn, đẹp xanh mướt và cẩn trọng đeo lên cổ Hoa. Hoa lặng người không nói, cảm động chớp mắt liên hồi dù trong đầu nàng đang tính nhằm chiếc vòng lớn thế này đáng giá bao nhiêu. Ít ra cũng phải hơn ba mươi ngàn đô la. Nàng định giá như thế và tiếp tục chớp mắt, ôm lấy cổ Tài hôn chiếc hôn nóng bỏng nhất. Đêm đó Tài sung sướng thấy Hoa nhiệt tình như chưa bao giờ chàng được thấy. Một chiếc vòng vài chục ngàn có bao nhiêu, để

Hoa được hài lòng và ban phát cho Tài những cảm xúc chàng cần có như người đã ghiền ma túy chân chính, không có không chịu được!

Hoa không để Tài có cảm tưởng là nàng đòi Tài phải mua nữ trang. Nàng chỉ nhắc khéo khi đi dạ hội là chiếc gown nàng mặc màu hồng không thể đi với chiếc vòng màu xanh, thà nàng để ngực trần không đeo gì cả còn đẹp hơn. Và ngày hôm sau, Tài đã mua ngay một chuỗi trai đen để Hoa thử mặc với chiếc áo đi dạ vũ cho tuần sau!

Chương 15

Hoa tính nhảm trong đầu. Những nữ trang Tài mua cho nàng tuy đã nhiều nhưng tính ra tiền cũng chưa thấm vào đâu. Sau khi Tài mua tặng nàng chiếc vòng emerald và chuỗi trai đen, mỗi lần đi dạ vũ đã trở thành một thông lệ cho Tài mua nữ trang tặng nàng. Chiếc nhẫn kim cương đeo ở ngón tay gài bốn chục ngàn Mỹ Kim, vòng gấn ở tai bằng bạch kim cần kim cương hơn năm chục, cổ tay một vòng ngọc hơn hai chục, rồi một vài món khác nữa, nhưng Hoa thấy vẫn chưa bao nhiêu.

Nàng cười khinh, chừng ba trăm ngàn là cùng chứ gì! Thấm thía gì! Lúc còn làm ăn được, tiền vào như nước do mấy vụ đụng xe, mỗi tháng vào cả một hai trăm ngàn, nàng đã mua nữ trang gần cả triệu! Từ khi thua bạc ở Las Vegas nàng đã bán đi gần hết, nhưng lần này có nữ trang do Tài mua tặng, nàng đã khôn hơn, đem bỏ trong safe deposit hết, chỉ lâu lâu mang đồ thật ra trưng, còn chỉ đeo toàn đồ giả. Đeo nữ trang nửa giả, nửa thật, ăn mặc đẹp lộng lẫy như nàng, ai cũng tưởng toàn đồ thật hết! Để đó chắc ăn trong safe deposit, Hoa nhất quyết giữ của và sẽ không bao giờ bán nữa, làm chút vốn cho chắc!

Nhưng tiền nữ trang cũng chỉ tới mức vài trăm ngàn, nàng muốn lột của Tài vài triệu Mỹ Kim, phải đổi món khác! Nàng chơi hai chân hội, mỗi hội nửa triệu Mỹ Kim, Tài mỗi tháng đóng tiền cho nàng! Nàng nói dạo này tiền lời ngân hàng ít quá, em chơi hội với toàn mấy bà vợ các ông bác sĩ thẩm mỹ ở đây, mấy bà nha sĩ, luật sư không, đâu sợ bị giật hội! Tài cần răng chi tiền đóng hội, không dám thở than một câu. Chỉ cần tỏ vẻ hơi ngàn ngừ là đêm đó Tài đã thấy Hoa thay đổi liền. Đang là người nóng

bồng hừng hực những đêm trước, nàng như một tảng băng, sờ vào thấy lạnh toát, còn gì là những âu yếm Tài ghiền được hưởng mỗi đêm!

Được hơn nửa năm cặp với Tài, Hoa biết chắc Tài đã mê mệt nàng, không thể dứt ra được, nàng cần đánh mau đánh mạnh hơn! Hoa bàn với Tài, tại sao anh không mua thêm một căn nhà vacation home ở Santa Barbara. Ở Quận Cam này mãi cũng chán, mình có thêm nhà nghỉ mát ở vùng trên để thay đổi đi chơi cuối tuần có phải tiện lợi không? Mà nhà cửa mua chỉ có lên giá vùn vụt, đâu có lỗ mà sợ! Em có người bạn làm realtor cho biết ở Santa Barbara có căn nhà này đẹp lắm, đáng giá hai triệu, nhưng chủ cần bán, mình trả triệu rưỡi chắc mua được! Thấy Tài dùng dằng, Hoa bồi thêm: "Nhà mình đang ở đứng tên anh và vợ anh, có chuyện gì, em ra đường ở sao?".

Hoa bưng mặt khóc. "Mình ăn đời ở kiếp với nhau, anh lo cho vợ anh đầy đủ như vậy, còn em anh có để ý gì đâu mà!". Hoa nhắc tới vợ Tài là điều cấm kỵ, nhưng nàng thấy không dùng đòn này không xong. Vợ Tài ở một căn nhà khác trong khu Garden Grove, Tài đã thuê hẳn một người đàn bà góa từ Việt Nam sang để ở trong nhà ngày đêm trông coi cho vợ chàng. Câu chuyện vợ Tài là điều ít người biết, Tài dùng đủ cách che dấu, không muốn cho ai biết đến.

Vợ Tài nằm một chỗ không đi lại được, chân tay bị co quắp vì bị phỏng nặng hơn 10 năm trước. Tai nạn xảy ra khi vợ Tài lái xe bị một chiếc xe khác lái bậy vượt đèn đỏ đụng ngang hông. Chiếc xe Ford vợ Tài lái có thùng xăng đặt dưới gầm xe, khi đụng hông dễ bị bể và phát nổ. Xe bùng cháy và vợ Tài kẹt cứng trong xe, bị cháy gần hết thân thể, xe chữa lửa đến phải dùng máy cắt cửa xe mới lôi vợ Tài ra được. Vợ Tài được đưa vào cấp cứu chết đi sống lại mấy lần vì vết thương quá nặng và phỏng hơn 80% cấp ba. Với y khoa tân tiến và cách chữa mới nhất tại đại học UCLA, vợ Tài được cứu sống nhưng thành phế nhân suốt đời, cần người trông coi ngày đêm.

Đúng lúc đó vụ kiện công ty Ford vì chế tạo chiếc xe bị khuyết điểm do thùng xăng dễ bị nổ khi đụng ngang hông bắt đầu. Trước khi vợ Tài bị tai nạn đã có bốn trường hợp những người lái xe khác bị giống như thế. Hầu hết đều bị chết, chỉ có một người sống sót nhưng cũng tàn phế như vợ Tài. Tổ hợp luật sư Gregg, White & Stevens nổi tiếng trên New York vì các vụ kiện gọi là product liability liên lạc ngay với Tài để đứng tên trong vụ kiện toàn quốc chống hãng Ford. Với vợ Tài và một nạn nhân khác tàn phế đến mức độ khủng khiếp ra làm chứng trong phiên xử, bồi thẩm đoàn đã kết án hãng Ford bất cẩn trong việc chế tạo xe và xử hãng Ford phải bồi thường 5 triệu Mỹ Kim cho vợ Tài. Sau khi trừ chi phí

tổ hợp luật sư ăn 40%, phần vợ Tài được 3 triệu Mỹ Kim để đền bù cho thương tật tàn phế.

Với số tiền lớn do vụ kiện đem lại, Tài thấy không cần phải giữ tiệm ăn chuyên bán bún trên đường Brookhurst nữa. Tuy nhà hàng đông khách nhưng cũng chỉ kiếm tiền ở mức khá giả không thể gọi là giàu được. Tài sang lại cửa tiệm được hơn ba trăm ngàn, với số tiền 3 triệu Mỹ Kim của vợ, Tài bắt đầu kinh doanh vào địa ốc. Mua đi bán lại những khu apartments, xây shopping center cho thuê, mua đất khu gần sa mạc để đó đợi những hãng xây nhà mở mang tới gần rồi bán lại, lời gấp bốn năm lần giá mua; chẳng mấy chốc Tài đã trở thành một trong những người thành công và giàu nhất tại khu Bolsa này. Điều làm Tài bức mình nhất là đã làm giàu vì đầu tư vào địa ốc nhưng cái tên Tài bún vẫn còn đó, ai nhắc đến Tài cũng kèm theo biệt danh bún để cười ngạo, cho rằng Tài làm giàu chỉ vì bán bún!

Tài vẫn chăm lo cho vợ đầy đủ. Thực sự tiền khởi đầu do tiền của vợ Tài được bồi thường, các tài sản lúc đầu đều đứng tên vợ Tài, chỉ sau này khi tiền đẻ ra tiền, Tài mới đứng tên riêng. Nghe Hoa nhì nhằng về chuyện nhà cửa, lúc đầu Tài định lờ đi nhưng trốn tránh, nói lảng sang chuyện khác cũng không xong. Tài thấy Hoa nói có lý, căn nhà đang ở tên của hai vợ chồng Tài, nếu chàng có chuyện gì, chắc chắn hai đứa con bảo vệ cho mẹ sẽ lấy lại ngay và đuổi Hoa ra đường!

Hoa nói đến chuyện ăn đời ở kiếp với chàng và Tài tin ngay như vậy. Hoa mặt nòng âu yếm như thế phải là tình yêu đích thực, làm sao giả trá cho được. Mà Tài là người khôn ngoan, chàng chỉ đi gạt người khác, ai có thể gạt nổi chàng. Tài vẫn tự hào có mắt tinh đời, biết nhận xét người, biết dùng người. Bao nhiêu kẻ làm ăn chung với chàng hay làm công cho chàng, có ai dám qua mặt chàng đâu?

Tài không thể làm giấy tờ ly dị vợ. Tài sản hai người đứng tên chung quá nhiều, nếu chia ra chàng sẽ mất nhiều, không còn vốn làm ăn tiếp! Hơn nữa vợ Tài đi lại không được, những năm sau này bị nhiều biến chứng đủ thứ, nào là nhiễm trùng chạy vào máu phải vào nhà thương nhiều lần suýt chết, lúc khác bị sưng phổi phải thở máy cả hai ba tháng. Gần đây bắt đầu bị lở loét ở háng và hông vì nằm nhiều. Bác sĩ đã nói với chàng, nhiều lắm vợ Tài chỉ sống thêm được một hai năm là cùng. Đợi thêm một thời gian nữa vợ chàng chết, Tài sẽ làm giấy tờ chính thức với Hoa. Vì chàng biết chàng không thể rời Hoa ra được nữa. Hoa đã nói sẽ sống với chàng mãi mãi và Tài tin ngay như thế!

Chương 16

Căn nhà Tài mua đứng tên Hoa tại Santa Barbara đáng giá 1 triệu rưỡi. Cộng chung với các thứ tiền chàng mua sắm từ trước đến giờ cho Hoa, tiền 2 chân hụi, tiền nữ trang...tính ra cũng đến 3 triệu mỹ kim. Tài choáng người khi cộng số, chàng không ngờ tiền tiêu ra từ khi cặp với Hoa lên nhiều đến thế! Cứ tiêu như thế này, tài sản chẳng mấy chốc không cánh mà bay. Nhưng tiền vẫn của mình mà! Tài tự trấn an và nhủ thầm như thế. Hoa ăn đời ở kiếp với chàng, khi nào vợ Tài chết, chàng sẽ làm giấy tờ chính thức với Hoa, tiền bạc là của chung, có gì mà thắc mắc!

Nhưng tự đáy lòng Tài vẫn thấy có điều không ổn, chàng tin Hoa, nhưng tài sản chỉ có thể mỗi lúc mỗi tăng, không thể giảm đi được. Đã tiêu ba triệu cho Hoa, chàng cần phải kiếm thêm tiền để gỡ lại, càng sớm càng tốt, cho chắc ăn, ấm bụng! Tài nhìn lại giấy tờ kết toán về tài sản, về tiền thu vào mỗi tháng, tiền chi ra. Ngoài những đầu tư do tiền bồi thường vụ kiện của vợ chàng, đầu tư khác quan trọng nhất trong portfolio của chàng là công ty Thiên Long. Số tiền 28 triệu Mỹ Kim đã được giao cho chàng để đầu tư, sinh lời, tiền lời chia đôi. Tài lập nên công ty Thiên Long riêng biệt với những đầu tư khác đứng tên Tài và vợ chàng không để lẫn lộn. Số tiền 28 triệu đã được chàng dùng để đầu tư vào địa ốc, mua một khu apartments tại Santa Ana, một shopping center tại Huntington Beach, tiền còn lại dùng để mua stocks và bonds.

Chỉ trong vòng một năm, giá trị của số tiền đầu tư này đã tăng lên gần 30 triệu, chưa kể số tiền thu vào mỗi tháng do tiền thuê, tiền dividends của stocks và tiền lời do Treasury bonds. Tài thấy mình như có bàn tay vàng của vua Midas thời xưa, mớ vào đâu thành vàng đến đó. Nhưng trong 2 triệu gia tăng giá trị này, phần chàng chỉ có một nửa là một triệu Mỹ Kim, chưa thấm thía gì so với tiền chàng chi ra cho Hoa! Tài ngẫm nghĩ lại về việc đầu tư của công ty Thiên Long và thấy hơi nghi ngại. Cách đây mấy ngày chàng được chỉ thị phải sáp nhập công ty Thiên Long vào một tổ hợp mới, tổ hợp này nằm dưới quyền kiểm soát của một tổ hợp khác, theo hệ thống kim tự tháp pyramid. Công ty chóp bu nắm giữ mọi sự nằm ở vùng Caribbean, hòn đảo Cayman Island.

Tài được cho biết phải liên lạc với công ty đầu tư của vợ chồng Tuyên tại Quận Cam và việc giấy tờ sẽ do luật sư Quang đảm trách. Tài bần

khoản vì cảm thấy bắt đầu bị phiền nhiễu do việc thay đổi chủ quyền đứng tên của công ty Thiên Long. Chàng trước giờ chỉ hoạt động một mình, không dính líu đến ai, không ai nhòm ngó. Chàng nhận lời đầu tư số tiền 28 triệu Mỹ Kim cho công ty Thiên Long chỉ vì sự khẩn nài của Nguyễn Hoàng Vượng, người em họ của chàng, làm việc trong bộ Thương Mại tại Hà Nội.

Vượng biết tài chàng và đã tìm cách liên lạc với Tài từ mấy năm nay. Lần cuối cùng Vượng đích thân bay sang Cali, nài ép Tài. Vượng nói:

"Em biết anh không cần, anh đã giàu nhiều rồi. Nhưng nếu anh đầu tư cho số tiền lớn em được giao phó để đầu tư vào vùng Quận Cam, em sẽ được thưởng nhiều, đường tiến thân của em được bảo đảm. Anh giúp cho em với!".

Tài lấy làm khó nghĩ. Chàng không muốn dính líu gì đến chính quyền cộng sản Hà Nội, chẳng gì chàng cũng là người tỵ nạn từ năm 75 ở đây. Nhưng Tài không hoạt động chính trị, chàng chỉ biết đến việc kiếm tiền, đầu tư. Món tiền Vượng đưa sang, nói là của một nhóm trong bộ Thương Mại chỗ Vượng làm việc, muốn bỏ tiền đầu tư vào địa ốc tại vùng Quận Cam ở Cali và cần người giỏi giang về đầu tư và tin cậy được để làm việc này.

Tài sau cùng nhận lời để đầu tư và chàng chỉ biết một mình Vượng. Mọi việc từ đưa tiền sang đến báo cáo về tài sản của công ty Thiên Long, tiền đầu tư vào đâu, chi thu, tiền lời... mọi sự đều qua Vượng và Tài cũng không cần biết đến nhóm nào tại Hà Nội tung tiền sang Quận Cam này cho chàng đầu tư. Từ hơn một năm nay, mọi sự trôi chảy, Tài được Vượng hoan hỉ báo cho biết hẳn đã được cất nhắc lên làm lớn trong bộ Thương Mại, lại được chia tiền lời, xây nhà lớn, có xe hơi đi, con cái 2 đứa sửa soạn cho sang Mỹ du học.

Tài cũng thấy vui giúp được đứa em họ, lại có thêm vốn làm ăn. Nhưng từ khi nghe Vượng báo tin về sự thay đổi sáp nhập công ty Thiên Long vào tổ hợp công ty kiểu pyramid, chàng bắt đầu khó chịu nhưng chưa biết giải quyết ra sao. Và nghĩ đến số tiền đã chi ra cho Hoa, làm hao hụt tài sản đang có, bây giờ lại phải làm giấy tờ để sáp nhập công ty Thiên Long, làm chàng bực bội.

Tài bẻ gãy chiếc bút chì đang cầm trong tay, ném vào sọt rác. Tiếng điện thoại reo ầm ĩ làm chàng cau mày, sao không ai chịu nhắc lên nghe thế này?! Đến tiếng reo thứ ba, cô thư ký phòng ngoài mới bắt lên nghe rồi thò đầu vào phòng chàng:

- Có ông Vượng ở Việt Nam gọi sang!

Tài nhắc vội điện thoại. Giờ này ở bên đó là 3 giờ sáng. Có chuyện gì khẩn cấp để Vượng gọi chàng?

Chàng nghe tiếng Vượng hồn hển:

- Anh Tài! Nguy rồi! Mọi sự hỏng hết rồi anh ơi!

o o o

Ba ngày trước đó 5 nhân vật cao cấp đã bí mật họp kín tại một biệt thự trên Chapa. Ngôi nhà nằm trong một khu rừng hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài. Mỗi người đến riêng rẽ, chỉ có tài xế lái và một người lính hầu cận. Khi đến nơi, chiếc xe đậu ở ngôi nhà ngoài và mỗi ủy viên xuống đi bộ một mình dọc theo một con đường trải sỏi nhỏ đến căn nhà chính xây sát cạnh bờ suối. Khi người thứ năm đã đến theo giờ hẹn, cả toán không ai nói với ai câu nào vào ngồi chung quanh một chiếc bàn tròn lớn trong căn phòng đóng kín. Không ai được biết có cuộc họp mật này vì trên phương diện chính thức, cả năm người hiện đang đi công du tại nước ngoài!

Người thứ nhất lên tiếng nói bắt đầu buổi họp:

- Các đồng chí đều hiểu rõ tại sao có cuộc gặp ngày hôm nay?

Bốn người kia gật đầu. Người thứ nhất nói tiếp:

- Phong trào chống tham nhũng đã ra khỏi vòng kiểm soát của chúng ta. Không ai ngờ mức độ lên đến thế! Nếu chúng ta không khéo léo, phong trào này có thể làm nguy hại cho Đảng nặng nề, đến chỗ diệt vong chứ không phải chơi! Các đồng chí có đồng ý không?

Người nhỏ thó ngòai sát cửa sổ bĩu môi:

- Dĩ nhiên rồi! Nếu đồng chí đừng đem 300 triệu Mỹ Kim sang ngân hàng Thụy Sĩ bị chúng nó đánh hơi thấy được thì đâu đến nỗi!

Người ngồi bên cạnh cau mày:

- Lúc này không phải lúc chúng ta cãi vã, xỉa xói nhau. Đồng chí nói người ta được mà quên chuyện mình mang hơn 100 triệu sang bên Pháp đầu tư à?

Người nhỏ thó trả miếng ngay:

- Đúng rồi! Nhưng tôi đâu có đến nỗi cho ba đứa con gái và 2 thằng cháu nội mang 200 triệu Mỹ Kim sang bên Mỹ mua đất đai nhà cửa bên đó hỏi nào đâu?

Hai người còn lại này giờ chưa lên tiếng giờ tay:

- Thôi! Thôi! Đủ rồi! Xin vào chuyện chính đi!

Người đầu tiên điều khiển buổi họp tiếp tục:

- Những lần phong trào chống tham nhũng trước đều êm xuôi. Nhưng lần này tôi sợ nếu chúng ta không hy sinh một đồng chí cao cấp thì không xong. Báo chí được thả lỏng bắt đầu lăm chuyện. Chúng ta sẽ xiết lại sau. Nhưng ngay bây giờ để cho phong trào này qua đi, chúng ta cần một vụ án lớn, có thể cần hy sinh khoảng vài chục người. Tôi đề nghị chúng ta cần bản án tử hình cho một đồng chí cấp bộ trưởng, cộng thêm tử hình cho 5 đồng chí nữa và chung thân khoảng 10 người. Còn lại cũng phải từ 20 đến 30 năm khổ sai cho khoảng 20 đồng chí. Phải cho dân chúng thấy là chúng ta nhất quyết diệt tham nhũng mới được!

Người nhỏ thó lại chất vấn:

- Nhưng đồng chí chọn ai? Bộ nào cũng là người của chúng ta. Chỉ có vấn đề là không phải con cháu họ hàng gần là được.

Người đầu tiên nói:

- Tôi chọn bộ Thương Mại. Đỗ Gia Thủ không dính líu gì đến bất cứ ai trong này. Hắn gần đây lại đem tiền sang Cali đầu tư lộ liễu quá.

Cả bốn người kia đều gật đầu. Đỗ Gia Thủ không liên hệ họ hàng đến ai cả, lại còn cạnh tranh làm thiệt hại cho mấy người trong nhóm này. Tội đáng chết. Tử hình là phải!

Chương 17

Quang rút điều thuốc đưa lên miệng và châm lửa hút. Tài nhìn khói thuốc toả ra và chau mày. Chàng vốn ghét mùi thuốc lá nhưng buổi họp này quá quan trọng. Không thể chỉ vì khó chịu Quang hút thuốc mà làm lỡ chuyện được. Ba người Tài, Tuyền và Quang đã hẹn gặp nhau tại khách sạn Hilton để bàn về chuyện đầu tư, một tháng sau ngày Tài nhận được cú điện thoại của Vượng gọi sang từ Hà Nội.

Tài đã hỏi lại Vượng:

- Tại sao chú nói mọi chuyện hồng cả. Tại sao lại nguy rồi?

Vượng nói như người hụt hơi:

- Đổ Gia Thủ bị bắt rồi! Cả nhóm tụi em hơn mười người đều bị công an giữ chiều qua. Em ở Tuyên Quang mới về nên chúng nó chưa biết. Nhưng mấy xe công an vừa đến bao vây nhà em rồi. Em không thoát được đâu anh ơi!

Giọng Vượng nghẹn lại như muốn khóc:

- Em có chuyện gì anh giúp cho hai đứa con em đang học ở Chicago. Phần tiền của em anh để lại cho hai con em....Trời ơi! Chúng nó phá cửa xông vào nhà em rồi!

Đầu dây bên kia điện thoại ngưng bật. Tài sửng sờ như không tin vào tai mình. Vượng và cả nhóm tham nhũng của Đổ Gia Thủ, bộ trưởng bộ Thương Mại, đưa tiền sang Quận Cam này để đầu tư đã bị bắt hết trong phong trào bài tham nhũng đang lên như cơn sóng thần tại Việt Nam. Tài đã nghe phong phanh về việc này nhưng không ngờ Đổ Gia Thủ lại bị làm dề té thần. Chàng nghe Vượng khoe khoang tưởng Đổ Gia Thủ thế lực rất mạnh, không bao giờ có thể bị hạ bệ và tệ hơn nữa, lại bị đem hy sinh để mua sự an lành cho các tay tham nhũng gộc hơn trong chính phủ. Tiền đầu tư của nhóm này trong công ty Thiên Long chàng đang quản lý sẽ tính ra sao đây? Lại còn chuyện lập các tổ hợp công ty kiểu kim tự tháp đang do Tuyền và Quang xúc tiến sẽ như thế nào?

Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng trong đầu óc Tài. Chàng chỉ biết có mình Vượng và mọi việc giao dịch, tiền bạc thanh toán đều qua Vượng. Chàng chỉ biết sơ sài về nhóm của Vượng do Đổ Gia Thủ cầm đầu nhưng chàng chưa hề nói chuyện hay gặp tên này. Nay cả nhóm bị bắt hết, ai sẽ là người liên lạc với chàng về việc đầu tư của công ty Thiên Long? Hay sẽ không có ai cả và số tiền 30 triệu mỹ kim giá trị của công ty sẽ về tay chàng? Tài lắc đầu. Không thể dễ ăn như vậy! Đòi làm gì có chuyện hãn hữu đến thế! Mọi chuyện cứ từ từ, để theo dõi xem sao!

Tài nghe ngóng các tin tức về vụ án xử Đỗ Gia Thủ và băng đảng tham nhũng trong bộ Thương Mại qua báo chí và một số nguồn tin thân tín chàng có từ một số người chàng quen biết trong chính quyền tại Hà Nội. Tất cả đều nói Đỗ Gia Thủ kỳ này khó thoát, bản án tử hình làm gương gần như chắc chắn. Không hiểu có thêm bao nhiêu người khác trong nhóm của hắn sẽ ra pháp trường theo. Nhưng ai cũng nói tiền tham nhũng lên đến hơn trăm triệu Mỹ Kim đã bị tẩu tán ra xứ ngoài, nhiều phần sang Mỹ, nhà nước khó lòng thu hồi lại được!

Một tháng đã qua kể từ ngày Vượng gọi điện thoại báo tin cho Tài. Vụ án tham nhũng kết thúc nhanh chóng, chưa bao giờ một vụ án lớn, nhiều người bị bắt lại được tiến hành xử án mau lẹ đến thế! Đỗ Gia Thủ, người em là Đỗ Kỳ Tứ và ba người khác nữa bị kết án tử hình, trong đó có Vượng. Một số bị chung thân, còn lại đều lãnh án từ 20 đến 30 năm tù. Bản án được coi là gắt gao nhưng nhờ thế luồng sóng chống tham nhũng dấy đi nhiều.

Tài nghe tin Vượng bị xử tử thấy bồi hồi nhưng chàng đã lập ra một trust fund cho hai đứa con của Vượng đang học tại Chicago và đã chuyển phần tiền của Vượng là một triệu Mỹ Kim vào chương mục này, theo đúng lời xin của Vượng. Nhưng số tiền còn lại của công ty Thiên Long sẽ về tay ai. Còn việc đầu tư khác của tổ hợp công ty giấy tờ đang tiến hành sẽ giải quyết ra sao? Tài thấy chàng cần có buổi họp với Tuyến và Quang.

o o o

Tuyến mở đầu:

- Hai anh Tài và Quang bây giờ chắc đều biết rõ rồi. Công việc đầu tư và lập hệ thống công ty cho số tiền hơn trăm triệu Mỹ Kim này là của nhóm Đỗ Gia Thủ. Trong hơn mười công ty trên khắp nước Mỹ, chỉ có công ty Thiên Long do anh Tài quản lý là lớn nhất, chiếm đến một phần ba số tiền. Công ty chóp bu đặt tại Cayman Island có tên hai người Mỹ đứng đầu thực ra là tên giả. Hai người này chính là Đỗ Gia Thủ và em là Đỗ Kỳ Tứ. Bây giờ vụ án xử tại Việt Nam đã xong, các người cầm đầu bị tử hình cả. Chúng ta phải giải quyết cho việc đầu tư và chuyện giấy tờ của các công ty thế nào để mọi sự ổn thỏa mới được. Anh Tài có ý kiến gì không?

Tài trả lời:

- Tôi chỉ biết phần tôi là công ty Thiên Long thôi. Việc giấy tờ của các công ty khác tôi không biết đến. Nhưng điều tôi muốn hỏi là công ty

Thiên Long đã làm giấy tờ để trực thuộc công ty trên New York. Công ty tại New York là chi nhánh của công ty tại Cayman Island. Nhưng Đỗ Gia Thủ và Đỗ Kỳ Tứ đã chết, bây giờ ai là người kiểm soát công ty tại Cayman Island?

Quang lắc đầu:

- Vấn đề này phiền toái không thể tưởng tượng được! Vì Đỗ Gia Thủ và Đỗ Kỳ Tứ lấy tên giả để lập công ty tại Cayman Island, trên nguyên tắc dù hai người này đã bị án tử hình và chết tại Việt Nam, hai tên giả kia vẫn còn sống tại Cayman Island và công ty trên phương diện pháp lý vẫn còn đó.

Tài ngẫm nghĩ một lúc mới nói:

- Tôi thấy chỉ còn cách là khai phá sản cho công ty Cayman Island và công ty tại New York để sau cùng có thể rút hết tên các công ty của kim tự tháp mới có thể giải quyết chuyện giấy tờ này được.

Tuyển gật đầu:

- Tôi đồng ý với anh Tài! Để giải quyết chuyện giấy tờ sở hữu này, phải làm thế nào để khai phá sản các công ty chóp bu của kim tự tháp và phân chia tài sản lại cho các công ty con. Anh Quang thấy việc này có thể làm được không?

Quang cười:

- Chuyện giấy tờ gì tôi chẳng làm được. Nghề của tôi mà! Nhưng vấn đề chia tài sản này sẽ như thế nào?

Tuyển nhìn Tài, cặp mắt hơi nghi ngại. Tài nổi tiếng là người nhiều thủ đoạn ở đây. Tuyển vẫn gờm Tài từ lâu. Nhưng tài sản hơn trăm triệu Mỹ Kim này quá lớn. Và dịp may đã đến, không thể bỏ qua được.

- Chỉ có ba người chúng ta biết số tiền hơn trăm triệu đầu tư vào các công ty này ở đâu mà có. Bây giờ Đỗ Gia Thủ, Đỗ Kỳ Tứ và cả nhóm cầm đầu đều đã chết, không ai khác biết được nguồn gốc của tiền đầu tư này. Tôi đề nghị chúng ta chia ba số tiền này sau khi giải quyết hết việc giấy tờ. Anh Tài nghĩ sao?

Tuyển chỉ cần hỏi Tài. Chàng đã bàn với Quang và hai người đã đồng ý với nhau từ trước.

Tài nhìn Tuyền và Quang. Chàng đoán trước thế nào Tuyền cũng đưa ra đề nghị này và đúng như vậy. Những tư tưởng lớn đều gặp nhau cả! Tài cười thầm nhưng mặt vẫn lộ vẻ trầm ngâm bí ẩn!

- Thực sự tôi chỉ cần công ty Thiên Long. Nếu anh Quang làm giấy tờ cho các công ty chóp bu của kim tự tháp khai phá sản hết và tài sản của công ty Thiên Long trở lại về tôi, tôi hoàn toàn đồng ý với các anh.

Tuyền gật đầu. Công ty Thiên Long có portfolio đầu tư hơn 30 triệu Mỹ Kim, là một phần ba số tiền tổng cộng. Thế là quá đẹp rồi. Chàng và Quang sẽ chia nhau mỗi người số tiền còn lại, ngót nghét 35 triệu Mỹ Kim cho mỗi phần. Những người làm ăn lớn đều hiểu nhau cả. Xê xích vài triệu Mỹ Kim cũng không nhằm nhò gì. Chàng thầm thán phục Tài. Hiểu biết nhiều, quyết định nhanh nhẹn, không tham lam đòi hơn thua từng chút. Không lạ gì Tài thành công lớn trong thương trường ở Quận Cam này!

Ba người đứng dậy bắt tay nhau ra về. Nắng vàng tại thành phố Anaheim, bên ngoài khách sạn Hilton sao đẹp thế! Nhất là khi cả ba người bỗng dưng có được thêm tài sản hơn mấy chục triệu Mỹ Kim bỏ túi cho ấm áp cuộc đời!

Chương 18

Lệ ngồi bành chọe trong chiếc ghế bành của văn phòng giám đốc vũ trường Thiên Thanh. Nàng không thích bị lọt thỏm trong chiếc ghế vĩ đại sở hữu trước kia của tên Vũ Đóa, chủ cũ vũ trường Thiên Thanh. Nhưng Lệ chưa có thời giờ thay đổi vật dụng trong căn phòng, việc đó nàng sẽ làm sau. Chuyện cần nhất nàng sẽ giải quyết ngay tối thứ sáu này, khi ca sĩ Hoàng Vân như thường lệ đến hát tại đây. Lệ chờ đợi giây phút này, nàng nhám nháp như người đang thưởng thức món ăn ngon, thèm thuồng từ bấy lâu nay, khi nàng sẽ khoái trá nhìn thấy vẻ luống cuống ngạc nhiên của Vân nhìn ra Lệ đang ngồi trong chiếc ghế giám đốc. Vì Vân không hề biết vũ trường Thiên Thanh đã đổi chủ! Và Lệ chính là người chủ mới của Vân!

Sau buổi họp giữa ba người Tuyền, Quang và Tài, Tuyền đã về nhà nói với Lệ:

- Em không cần phải làm việc gì nữa. Mình đã kiếm đủ tiền rồi!

Chàng kể cho Lệ nghe hết về số tiền đầu tư của nhóm Đỗ Gia Thủ, bây giờ đã về tay của ba người và phần của hai vợ chồng sẽ lên đến 35 triệu Mỹ Kim. Làm việc thêm để làm chi nữa, khi chỉ cần bỏ tiền vào ngân hàng mua CD hay mua Treasury bonds, stocks loại an toàn nhất, cũng có tiền lời cả triệu Mỹ Kim mỗi năm để tiêu xài không động vào vốn!

Nhưng Lệ không đồng ý:

- Không làm việc gì làm sao chịu nổi được? Anh có muốn nghỉ anh cứ đóng cửa văn phòng trên Los Angeles để khỏi đi lại vất vả. Em vẫn giữ văn phòng dưới Orange County này. Em không thể ăn không ngồi rồi, đi du lịch suốt năm suốt tháng được.

Lệ nói xong thăm hỏi ngay. Nàng không muốn Tuyền về ở hẳn dưới Quận Cam, làm việc mỗi ngày trong cùng văn phòng với nàng. Chuyện ngoại tình của nàng sẽ gặp nhiều trở ngại hơn khi có Tuyền kề kề bên cạnh! Lệ nói chữa:

- Nhưng anh cũng không thể đóng cửa văn phòng trên Los ngay được. Còn bao nhiêu chuyện đang làm dở. Cứ từ từ rồi tính. Với lại không nên để người khác để ý, tại sao đóng cửa một văn phòng, làm việc ít đi mà có nhiều tiền như vậy! Anh thấy đúng không?

Tuyền gật đầu. Lệ lúc nào cũng tính xa. Nàng nói đúng. Chuyện có một tài sản lớn như thế không thể để lộ liễu cho người khác dòm ngó, để ý dị nghị được. Cần khéo léo hơn! Tuyền tự nhủ thầm như thế!

- Em nói cũng phải. Chuyện đóng cửa văn phòng trên Los sẽ tính sau. Anh mượn thêm người làm việc để mình đi du lịch Âu Châu cho khỏe. Đi về rồi hẵng hay.

Lệ hơi nhăn mặt. Nàng không hào hứng gì việc đi chơi Âu Châu lần thứ năm hay thứ sáu này. Toàn đi xem những lâu đài, bảo tàng viện, ngáy lên đến tận cổ. Sang Paris mãi còn thích thú gì! Máy tên bồi Pháp toàn những đùa hỡn láo, tài xế taxi chỉ toàn bọn Ả Rập, đi đường chỉ sợ dẫm phân chó! Tuyền thích đi để có dịp nói tiếng Tây, có gì hay đâu mà luyến tiếc thứ tiếng lạc hậu đó! Lệ lắc đầu:

- Anh muốn đi thì đi một mình! Em ngại đi máy bay cả ngày trời mệt lắm!

Tuyển cụt hứng. Nhưng biết tính Lệ chàng không dám nài kéo. Có lẽ chàng phải đi chơi một mình vậy! Nhưng thế cũng hay. Quang vẫn bảo chàng cù lằn! Đi Âu Châu bao nhiêu lần rồi mà chưa có lần nào trả thù dân tộc! Lần này phải trả thù cho tận tình mới được. Pháp đã đành nhưng Anh, Đức, Ý...không dính líu gì đến Việt Nam, chàng cũng phải tiện thể trả thù luôn! Già rồi mà tiền nhiều quá, không tiêu để làm gì!

o o o

Sau khi đưa Tuyển ra phi trường đi chuyến du lịch Âu Châu một tháng, Lệ về văn phòng và gọi ngay cho Vũ Đóa, chủ nhân vũ trường Thiên Thanh. Nàng nghe tiếng tên này nhưng chưa gặp bao giờ. Chỉ biết hấn nổi tiếng lưu manh, thuộc loại khó chơi. Nhưng có tên đàn ông nào ở Quận Cam này ra làm ăn mà không phải là phường lưu manh, chuyên gạt gẫm người khác? Nàng thầm nghĩ như thế và mỉm cười. Có người nào đang hoàng trên cõi đời này không nhỉ?

Đầu dây bên kia có tiếng Vũ Đóa, giọng đầy xác xược:

- Ai đó? Muốn cái gì?

Lệ trả lời:

- Tôi là Lệ. Muốn nói chuyện với anh về vũ trường Thiên Thanh.

Giọng Đóa thay đổi hẳn. Ở đây ai chẳng biết đến Lệ. Nhất là đàn ông. Đóa sung sướng thốt lên như người bắt được vàng:

- Ồ! Chị Lệ! Nghe tiếng chị lâu lắm rồi. Tôi có thể làm gì cho chị đây?

Đóa cười đều giả. Tự nhiên được Lệ gọi đến. Không lẽ Lệ nghe tiếng hấn đẹp trai! Đóa đưa tay lên vuốt tóc. Chắc mình đẹp trai thật!

Lệ trả lời:

- Tôi muốn mua lại vũ trường Thiên Thanh của anh. Giá bao nhiêu cũng được! Tôi muốn mọi chuyện xong xuôi trước ngày cuối tuần này. Lúc nào tôi đến gặp anh được?

Đóa sững sờ. Đề nghị của Lệ quá đột ngột. Nhất là câu nói của Lệ, giá bao nhiêu cũng được. Đóa không hiểu nổi. Lệ là người làm ăn, đầu tư có tiếng ở Quận Cam. Ai đi hỏi mua mà nói giá bao nhiêu cũng trả? Có điều gì uẩn khúc hấn phải coi chừng không? Mà vũ trường Thiên Thanh đang bị thêm hai vũ trường khác mới mở cạnh tranh quá nặng, chính

Đóa đang tìm cách sang lại. Hấn phải đòi giá bao nhiêu đây? Bao nhiêu câu hỏi tiếp tục quay cuồng trong đầu óc, Đóa trả lời:

- Mời chị đến đây chiều nay. Chị biết chỗ rồi phải không?

Lệ nói như người ra lệnh:

- Tôi biết! Chiều nay đúng 4 giờ tôi sẽ đến. Anh sửa soạn sẵn các giấy tờ cho tôi xem luôn.

o o o

Đóa mời Lệ vào văn phòng. Hấn xun xoe, xoa tay vào nhau, miệng cười ấi thĩa:

- Chào chị Lệ! Chị đẹp quá! Ngưỡng mộ chị lâu lắm rồi, bây giờ mới được gặp!

Lệ cười lại. Nghe Đóa bẻm mép, dù biết là nịnh bợ nhưng có ai là đàn bà mà không thích thú khi được khen đẹp! Đóa trông cũng được. Không đẹp trai lắm nhưng cũng có dáng. Có thể nàng sẽ cho hấn một dịp may sau này. Nhưng bây giờ phải giải quyết chuyện làm ăn này trước. Lệ vào đề ngay:

- Tôi muốn lấy lại vũ trường Thiên Thanh của anh như tôi đã nói sáng nay. Anh định giá bao nhiêu?

Đóa nuốt nước bọt. Mắt hấn sáng rực, mũi phập phồng. Mùi hương thoảng nhẹ từ người Lệ làm hấn ngây ngất. Được đàn bà đẹp đến chơi nhà, lại mang tiền đến cho, còn gì bằng nữa bây giờ. Đóa hỏi lại:

- Chị định mua thật à! Vũ trường này bây giờ đông khách lắm. Tôi không muốn bán nhưng được chị hỏi đến là điều vạn hạnh cho tôi. Chị cho ba trăm ngàn được không?

Hấn sang lại vũ trường Thiên Thanh một năm trước đây có đúng một trăm ngàn. Mấy tháng nay bị lỗ, hấn đang sợ phải dẹp vì không ai chịu vào. Phong trào nhảy đầm dạo này xẹp nhiều. Giới trẻ thích đi club Mỹ, giới già thích nhảy trước kia càng ngày càng già, chỉ ở nhà xem TV không chịu đi nhảy đầm như trước!

Lệ gật đầu ngay, không thêm trả giá. Nàng biết Đóa đòi nhiều. Nhưng Lệ đã quyết định rồi. Vả lại vài trăm ngàn ăn thua gì so với số tiền nàng và Tuyển đang có! Lệ rút chi phiếu ra ký ngay:

- Đây tôi viết cho anh năm chục ngàn trước. Ngày mai anh lại văn phòng tôi để làm giấy tờ sang tên, tôi sẽ viết nốt phần còn lại.

Lệ trao cho Đóa tấm ngân phiếu. Nàng dặn tiếp:

- Anh dọn ra trước ngày thứ sáu cho tôi. Tôi muốn khai trương ngay cuối tuần này!

Chương 19

Vân đậu xe ngoài cửa vũ trường Thiên Thanh. Nàng linh cảm thấy có chuyện chẳng lành. Từ sáng nàng đã gặp nhiều chuyện bực mình, chiếc xe mới làm tune up tuần trước mà đề mãi mới chịu rồ máy. Đi đường gặp toàn đèn đỏ, ra freeway 405 cũng bị kẹt chạy nhích nhích từng chút, cả tiếng đồng hồ mới đến nơi. Vân mới bước vào đã nghe anh bồi bàn nói nàng cần vào văn phòng giám đốc ngay, có việc quan trọng.

Nàng mở cửa bước vào. Vũ Đóa có chuyện gì cần muốn nói chuyện với nàng đều gọi điện thoại, có khi nào lại bày vẽ ngồi trong văn phòng triệu nàng đến như thế này. Vân chột khựng lại. Nàng tưởng Vũ Đóa ngồi trong chiếc ghế bành vĩ đại của hắn nhưng không phải. Vì chiếc ghế quay lại nửa vòng và người đàn bà ngồi lọt thỏm trong đó là người nàng không bao giờ ngờ đến. Lệ cất tiếng:

- Chào cô Vân. Mời cô ngồi xuống đây chúng ta nói ít chuyện chơi.

Vân đứng sững người. Nàng không ngồi xuống, đứng yên tại chỗ. Người đàn bà tranh giành Hoán với nàng công khai trong buổi dạ vũ đêm lễ Độc Lập bây giờ làm giám đốc vũ trường Thiên Thanh! Vân đoán ngay chuyện Lệ đã sang lại vũ trường của Vũ Đóa. Và nàng nói ngay không cần suy nghĩ lâu:

- Tôi định gặp anh Vũ Đóa. Không ngờ lại là chị. Nhưng không sao. Tôi muốn báo tin là tôi sẽ không hát ở vũ trường Thiên Thanh nữa. Tôi vừa đậu ra dược sĩ và sẽ đi làm full time ở Sav-On pharmacy nên không còn thời giờ để đi hát nữa.

Nàng nhìn Lệ thách thức và bồi thêm:

- Với lại tôi sắp làm đám cưới với Hoán nên bận rộn nhiều chuyện lắm!

Lệ uất người. Nàng không ngờ Vân ghê gớm như vậy. Tưởng sẽ được thỏa mãn trong việc ngồi bành chèo trong chiếc ghế giám đốc vũ trường để đuổi cổ Vân không cho hát ở đây nữa. Ai ngờ Vân nhanh trí đoán ra ngay và chặn họng nàng trước! Công lao bỏ ra ba trăm ngàn mua lại vũ trường để chỉ được hưởng cái sướng đuổi Vân không cho tiếp tục hát. Bây giờ lại còn tức tối hơn! Nàng gườm gườm nhìn Vân, giọng rít lên:

- Không! Cô không xin nghỉ được! Tôi đuổi cô không được đến đây hát nữa. Và đừng có hy vọng xin hát được ở chỗ khác. Sẽ không ai dám mượn cô đi hát bất cứ chỗ nào ở Quận Cam này. Có đi khỏi đây thì họa ra mới có người mượn!

Vân cười khinh:

- Chị đừng nói giọng đó! Vũ Đóa cầu khẩn tôi hát ở vũ trường này cho hẳn chứ tôi có cần đi hát đâu. Đàng nào làm đám cưới với Hoán tôi cũng sẽ nghỉ rồi.

Nàng nhắc lại chuyện đám cưới để chọc giận Lệ thêm. Và đúng như nàng nghĩ, Lệ ghen lời không nói được câu nào chỉ trừng trừng nhìn Vân như muốn ăn tươi nuốt sống.

Vân nhếch miệng cười ngạo:

- Chúc chị làm ăn phát đạt ở vũ trường Thiên Thanh này. Vũ Đóa sang lại được cho chị chắc phải ăn mừng lớn!

Nàng nói xong không để Lệ kịp trả lời, hát đầu lên và quay lưng đi ra ngay!

Lệ tím mặt. Nàng như người hết hơi, không thở được. Cơn giận bao vây lấy nàng như vòng đai của con bạch tuộc, thắt chặt. Nàng có thể làm gì bây giờ để trả đũa Vân đây? Và Hoán sắp làm đám cưới với Vân! Như thế Vân đã lấy muối ớt để thoa lên chỗ đau của nàng. Nỗi ám ảnh về Hoán đã làm Lệ như phát điên. Bây giờ lại bị Vân báo tin trước khi nàng thực hiện ý định đuổi Vân ra khỏi vũ trường. Làm sao nàng có thể chịu nổi sự tức giận này. Trả thù như thế nào đây? Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong óc Lệ và nàng gục đầu xuống bàn khóc. Đã mấy chục năm rồi nàng mới khóc lại như thế này?

o o o

Lệ quay cuốn Rolodex tìm số điện thoại của Garcia. Cách đây ba năm nàng đã biết đến tên Mễ này vì một công việc đầu tư. Tuyển cho nàng

biết việc bán khu apartment ở Rosemead hai vợ chồng nàng làm chủ bị gặp nhiều khó khăn vì có hai căn trong khu apartment building bị hai tên trong băng đảng Mễ thuê. Bọn Mễ này buôn ma túy, giết người không góm tay, không ai dám động vào vì sợ mang họa. Cảnh sát cũng không làm gì được vì băng đảng này cả ngàn tên, truy tầm không xuể. Hai căn apartment trong building của vợ chồng nàng là nơi tụ họp cho băng đảng này. Còn bọn này ở đây, không cách gì bán được vì ai cũng sợ không muốn dính.

Tuyển mua khu apartment này trước đó vì thấy giá quá rẻ. Văn phòng của chàng trên Los Angeles lúc đó mới mở nên Tuyển chưa biết nhiều về vấn đề băng đảng Mễ tại Los, chàng thấy người bán đặt giá quá thấp nên mua vội không nghiên cứu kỹ. Chàng dự định chỉ sáu tháng sau sẽ bán lại có thể kiếm lời cả vài trăm ngàn Mỹ Kim như chơi. Nhưng mua xong chỉ hai tháng chàng đã bị nhức đầu vì vụ đầu tư vội vã. Vì trong khoảng thời gian này, đã có hai vụ án mạng giết người trong khu apartment, thêm ba lần cảnh sát đến bao vây cả khu vì bắt ma túy. Tuyển bàn với Lệ phải tìm cách bán lại khu apartment ngay, để lâu chỉ mang thêm họa.

Nhưng còn hai căn làm động hội họp cho băng đảng Mễ, làm sao chàng kiếm được ai chịu mua đây? Lệ nghe Tuyển than thở không biết phải giải quyết ra sao, nàng không nói gì nhưng đã có chủ ý. Ngay hôm sau, không cho Tuyển biết nàng từ Huntington Beach lái xe lên Rosemead vào khu apartment và đến ngay căn apartment gây rắc rối cho vợ chồng nàng.

Lệ bấm chuông và một tên Mễ cao lớn, vạm vỡ ra mở cửa. Hắn xưng tên là Garcia, thuê căn apartment này. Lệ xưng mình là chủ khu apartment và không úp mở nàng vào chuyện ngay, đề nghị cho Garcia 5000 Mỹ Kim để hắn và tên bạn mượn căn kè bên dọn ra khỏi building. Garcia nhìn Lệ từ đầu đến chân. Hắn cười, nói không cần lấy năm ngàn của nàng. Nhưng nếu nàng chịu ngủ với hắn một đêm, hắn sẽ dọn ra ngay, không làm phiền cho vợ chồng nàng nữa!

Lệ ngấm nghĩa Garcia. Nàng đã ngủ với nhiều người đàn ông không phải là chồng nàng, nhưng toàn là Việt Nam, từ trước đến nay nàng chưa hề ngủ với một tên Mễ nào. Garcia to con, khỏe mạnh, đẹp trai kiểu Mỹ Châu La Tinh, trên mép để thêm tí ria trông cũng khá gợi tình! Garcia trợn tròn mắt ngạc nhiên không ngờ Lệ nhận lời ngay, hắn chỉ bông đùa, không hề hy vọng một người đàn bà Á Châu đẹp, quyền rũ như Lệ lại chịu ngay việc ngủ với hắn, như thể đưa tay đón nhận uống một ly nước coca mời khách đến chơi nhà, không một chút thắc mắc!

Lệ dực Garcia và tên bạn trong băng đảng căn apartment dọn ra ngay hôm sau. Và nàng cho hắn số phòng 104, khách sạn Bonaventure ở downtown Los Angeles, căn phòng nàng thường mượn mỗi lần ngoại tình khi có dịp đi từ Huntington Beach lên Los, lo việc đầu tư cho chồng!

o o o

Đã ba năm Lệ không liên lạc với Garcia, nàng không hiểu hắn còn giữ số điện thoại cầm tay này hay đã đổi. Hay hắn đã chết trong ngõ hẻm tăm tối đầu đó của một trong những con đường cụt, nhỏ hẹp của Los Angeles. Những tay chơi băng đảng Mỹ thường không thọ lâu, hay nếu không chết cũng nằm một xương trong nhà tù.

Nàng bấm số gọi. Tiếng Garcia trả lời phía bên kia. Lệ nhắc tên mình và Garcia la lớn mừng rỡ. Hắn không bao giờ ngờ Lệ, người tình Á Châu một đêm đã cho hắn bao cảm giác kỳ diệu, còn nhớ đến hắn và liên lạc lại.

Lệ hẹn Garcia ngày hôm sau, cũng lên đứng phòng 104 của khách sạn Bonaventure. Nàng muốn gặp hắn và có chuyện cần nhờ hắn giúp. Sau khi hẹn Garcia xong, Lệ ra nhà băng lấy ra hai mươi ngàn Mỹ Kim tiền mặt. Nàng sẽ trả số tiền này cho Garcia để làm một chuyện nàng muốn làm. Là thuê Garcia để giết Vân, người tình địch nàng thù hận nhất trên cõi đời này. Và mối thù đó phải trả bằng mạng sống của Hoàng Vân, cựu ca sĩ của vũ trường Thiên Thanh, người đã đại dột bước nhằm chân vào cõi đời của nàng. Còn sai lầm nào bằng sai lầm này, khi chỉ có cái chết của kẻ thù mới làm nguôi được cơn tức giận này của Lệ!

Chương 20

Bách gắn đường dây điện thoại vào một hộp đen to bằng hộp bánh, vào khe nhỏ có để chữ output, khe input chằng cắm đầu dây của máy điện thoại để đầu giường. Chiếc hộp đen này là máy phá nghe lén tối tân nhất hiện nay, tất cả cuộc điện đàm đều được chuyển sang những tín hiệu bí mật và người nghe ở đường dây bên kia phải có cùng loại máy và cùng tần số mới có thể chuyển những tín hiệu sang âm thanh để nghe hiểu được.

Giờ này là nửa đêm tại California, bên Việt Nam là buổi trưa. Bách đã được dặn phải gọi đúng giờ, chỉ khi nào có chuyện cần kíp lắm chằng

mới được gọi vào giờ bất thường. Và phải đổi tần số cũng như dùng ám hiệu khác. Bách đợi có tiếng người trả lời đường dây bên kia và chàng nói ngay: "Trời đang mưa lớn ở Yên Bái". Người ở đầu bên kia đáp lại: "Bão đã tới Tuyên Quang rồi". Ám hiệu trao đổi đã ổn thỏa, Bách vào đề ngay:

- Tôi biết được người nào đầu tư cho Đỗ Gia Thủ ở bên Cali. Tên này là Đoàn Trọng Tuyển, làm chủ một công ty đầu tư về địa ốc khá lớn ở đây. Có thể có một tay luật sư ở Westminster hợp tác với hắn, hai đứa này là bạn nối khố như hình với bóng, nên chắc phải làm ăn chung với nhau. Còn ngoài ra có ai khác thì tôi chưa được biết.

Người ở đầu dây bên kia nói:

- Đồng chí cần điều tra thêm. Tôi muốn biết tất cả những người dính vào việc đầu tư cho Đỗ Gia Thủ tại Cali. Và quan trọng nhất là số tiền đầu tư hơn trăm triệu Mỹ Kim của hắn hiện nằm trong tay ai!

Bách trả lời:

- Tôi cần người có thể tin cậy được để làm việc này. Đồng chí cho người đó liên lạc với tôi càng sớm càng tốt để xúc tiến.

Người kia nói:

- Tôi đã có sẵn. Ngày mai tôi sẽ cho hắn ta lên gặp đồng chí.

Bách đặt máy điện thoại xuống. Chuyện không muốn làm chàng vẫn phải làm. Và Bách có linh cảm điều không lành. Như một cơn bão sắp thổi tới, cuốn trôi tất cả những gì chàng khó nhọc gầy dựng từ hai mươi năm qua. Chàng ở bên Mỹ này quá lâu, dĩ vãng tưởng đã quên và những gì thuộc phần đất bên kia tưởng cũng không còn ai nhắc nhở và nhớ đến. Và Bách nghĩ rằng đời chàng đã thuộc hẳn phía bên này đại dương, chàng chỉ cần tiếp tục làm giàu và hưởng thụ đời sống.

Nhưng tất cả đột nhiên thay đổi từ hai tháng trước. Hôm đó, cô thư ký văn phòng gọi vào phòng trong chỗ Bách ngồi và nói có người khách nằng nặc đòi gặp chàng tận mặt, nói có việc quan trọng và khẩn cấp không thể trì hoãn. Bách nhìn ra ngoài cửa kính phân cách phòng chàng và phòng khách đợi. Một người dáng cao lớn, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai, vẻ nóng nảy đi lên đi xuống thúc dục cô thư ký. Bách nói qua intercom bảo cô thư ký cho khách vào. Hắn mở cửa đi vào ngay và đứng yên nhìn Bách nói như ra lệnh:

- Trời đang mưa lớn ở Yên Bái!

Bách choáng người như có búa tạ ngàn cân đập vào đầu. Câu ám hiệu chàng đã phải học thuộc từ gần ba mươi năm trước ngày vượt biên, chôn vùi trong ký ức, tưởng chừng sẽ không bao giờ phải nghe đến, nay đột nhiên trở lại như một con rắn nằm trong hang ẩn nấp và ngủ quên bỗng vùng dậy để cắn vết thương chí độc vào cổ Bách. Chàng ấp úng nói không ra hơi:

- Bão đã tới Tuyên Quang rồi!

Người khách lạ gật đầu xác nhận ám hiệu trả lời của Bách. Hắn nói:

- Anh đã được đánh thức. Kể từ nay anh sẽ phải báo cáo mỗi tháng về trung ương mọi sự kiện xảy ra tại vùng này. Anh sẽ nhận được chỉ thị phải làm gì trong lãnh vực chuyên môn của anh.

Hắn đưa cho Bách gói đồ lớn xách sẵn trong tay:

- Đây là máy phá nghe lén anh cần dùng mỗi khi gọi về trung ương. Cách dùng và ám hiệu đã viết sẵn trong tờ giấy đi kèm. Anh xem xong phải đốt ngay.

Hắn quay người đi ra. Nhưng đến cửa người khách lạ chợt quay lại và mỉm cười với Bách:

- Tướng X nói với tôi anh thế nào cũng thành công lớn. Anh giỏi lắm! Tạo được cơ sở và thành đạt thế này không phải là thường. Tướng X quả có mắt tinh đời! Ông gửi lời hỏi thăm anh!

Bách rùng mình. Ngày cuối cùng chàng gặp tướng X đã là 30 năm. Người trưởng phòng tình báo không ai biết được tên tuổi và rất hiếm người được gặp mặt, chỉ được nhắc đến là tướng X, đã cho 10 người trong nhóm của chàng lên văn phòng và dặn dò:

- Các đồng chí được nhà nước tuyển lựa đặc biệt để vượt biên sang nước ngoài. Nên nhớ là từ bây giờ trở đi các anh sẽ có đời sống mới, hoàn toàn đoạn tuyệt với đời sống trước. Các anh sẽ nằm yên, không được liên lạc cho đến khi có người đánh thức dậy, có thể là 20, 30 năm hay hơn nữa. Nhưng ngày đó sẽ đến và tôi biết chắc các anh sẽ hoàn thành sứ mệnh được giao phó!

Tướng X nhìn vào mắt từng người. Tâm thức bé nhỏ, phải ngược mắt lên nhưng cặp mắt lạnh và sắc như mắt rắn chiếu sâu đến tận tâm can

người đối diện làm ai cũng phải rùng mình sợ hãi! Bách không thể nào quên được cảm giác ớn lạnh khi Tướng X nhìn chàng. Cho đến 30 năm sau!

Chàng đã vượt biên trên chiếc tàu của Sở Tình Báo nguy trang làm tàu đánh cá, đi từ Hải Phòng, lẫn lộn trong số những tàu vượt biên của bọn Tàu sống ngoài Bắc và đang tìm đường thoát khỏi Việt Nam đến Hồng Kông. Chính phủ cộng sản đã tìm cách tống khứ đám dân Tàu sinh sống hàng bao nhiêu đời tại xứ Việt, với cuộc chiến biên giới Tàu-Việt sắp đến giai đoạn gay go, đoàn người gốc Tàu này tìm cách chạy và tỵ nạn như biết bao người Việt khác tại miền Nam đã vượt biên sau ngày 30 tháng 4 năm 75.

Sở tình báo do Tướng X cầm đầu đã đưa ra kế hoạch gài người vào dân tỵ nạn để nằm vùng cho những hoạt động kiêu vận trên khắp thế giới. Một số lớn đi từ miền Nam trà trộn vào các thuyền vượt biên và được giao cho nhiệm vụ hoạt động gần và ngắn hạn. Nhưng chương trình đặc ý nhất của Tướng X là kế hoạch xa, tuyển lựa những nhân viên trẻ ưu tú và khôn ngoan nhất của Sở Tình Báo để nằm tiềm ẩn trong những cộng đồng người Việt tỵ nạn khắp nơi. Những nhân viên này có thể nằm yên hàng một, hai chục năm hay lâu hơn nữa trước khi được đánh thức. Một số nhân viên tình báo đặc biệt hơn cả và thành công lớn trong những cộng đồng người Việt, hoặc giàu có hoặc đạt được nhiều uy tín, vẫn được Phòng Kiêu Vận của Sở Tình Báo theo dõi và để nằm yên lâu hơn nữa cho đến ba mươi năm sau mới được đánh thức để hoạt động cho Tướng X.

Mười người đi cùng với Bách trong chuyến tàu vượt biên từ Hải Phòng là những nhân viên tình báo trẻ và giỏi nhất của Tướng X. Chọn lựa kỹ càng và huấn luyện đầy đủ, nhóm này được đặt kỳ vọng là sẽ thành công lớn trong những cộng đồng người Việt khắp nơi, có uy tín và ảnh hưởng rộng rãi và sẽ được đánh thức ở giai đoạn 30 năm trong chương trình của Tướng X để lũng đoạn và kiểm chế các cộng đồng người Việt tỵ nạn ở các thành phố đông người Việt nhất trên thế giới.

Bách là nhân viên cuối cùng của Tướng X tại Quận Cam được đánh thức sau đúng 30 năm. Những hoạt động của Bách được theo dõi kỹ lưỡng, mức kiếm tiền và tài sản của Bách được báo cáo về Sở Tình Báo đầy đủ và chính xác. Cho đến khi Bách được thu nhận vào trong nhóm lãnh đạo VIP của hội VSC, hội của những người giàu và thành công nhất của Quận Cam, quyết định đánh thức Bách của Phòng Kiêu Vận được Tướng X phê chuẩn. Nhất là sau khi Đỗ Gia Thủ bị bắt và xử tử hình vì tội tham nhũng, câu hỏi cần được giải đáp của Tướng X,

người đã ra lệnh loại trừ Đỗ Gia Thủ sau buổi họp kín thượng đỉnh tại Chapa, là số tiền hơn 100 triệu Mỹ Kim của nhóm Đỗ Gia Thủ đầu tư tại Mỹ, đã lọt vào tay ai?

Chương 21

Bằng dùng lưới lam lách vào ổ khóa và lựa chiều dùng nhẹ sức vặn. Có tiếng tách và chàng xoay ổ đấm cửa, chiếc cửa mở tung. Bằng mỉm cười thích thú. Nghề mở khoá chàng đã thiện nghệ và nổi tiếng trong khoá học của Sở Tình Báo tại Lạng Sơn. Ngoài tài mở bất cứ loại khoá nào dù tối tân và cầu kỳ đến mức nào đi nữa, Bằng còn đứng đầu lớp về tài thiện xạ. Chàng bắn không cần nhìn đến đối tượng và không bao giờ trật. Và Bằng đã được chọn để gia nhập tổ ám sát của Sở Tình Báo, nơi quy tụ những nhân viên tài ba và thượng thặng bậc nhất, được tuyển chọn do chính Tưóng X, một hãnh diện không nhỏ cho người được ân huệ này!

Cách đây hai ngày chàng đã nhận được chỉ thị để đến gặp Bách, chủ nhân của công ty bảo hiểm Bách Việt. Bằng đã được báo cho biết Bách chính là tài sản vừa được đánh thức của Sở Tình Báo sau ba mươi năm nằm ngủ yên trong cộng đồng người Việt tỵ nạn tại Quận Cam. Và chàng được đặt dưới sự chỉ huy và điều động của Bách, để làm mọi việc cần thiết cho những kế hoạch của Tưóng X. Bằng mừng rỡ. Chàng đã chán ngấy việc sống ở Quận Cam này trong hai năm nay, kể từ ngày được Phòng Kiều Vận của Sở Tình Báo cho sang Mỹ để hoạt động tại vùng này. Lại còn phải đóng vai trò người chồng thứ ba cho Liên, người đàn bà nổi tiếng trong giới người Việt ở đây vì chuyện ba chồng. Bằng biết đây là đòn trả đũa của thằng Hiệu, tên bắt tài lúc nào cũng đứng sau chàng trong mọi cuộc thi của khoá huấn luyện của Sở Tình Báo, nhưng chỉ vì có gốc gác lớn, đã được cất nhắc để lên làm trưởng phòng Kiều Vận. Và Hiệu đã luôn luôn ghen tức với Bằng, tìm đủ cách để dèm và đày đọa Bằng. Tệ hại nhất là đã ra lệnh là Bằng phải tiếp tục đóng vai chồng ba cho Liên, dù Bằng đã nhiều lần yêu cầu để Sở Tình Báo cho chàng những nhiệm vụ khác và thay đổi môi trường hoạt động tại một địa phương không phải là Quận Cam.

Bằng đến gặp Bách tại một tiệm ăn nhỏ kín đáo, ít người. Bách nói:

- Em làm việc ở văn phòng kế toán của bà Liên là tiện lợi lắm. Tôi cần em điều tra về văn phòng luật sư Quang, cũng nằm ngay trong building chỗ em làm việc. Tất cả những tài liệu gì về việc đầu tư của tên này chung với vợ chồng Tuyền và Lệ, tôi muốn biết mọi chi tiết. Nhưng cần nhất là kín đáo, đừng để lộ ra là chúng ta đang để ý và điều tra hẳn.

Bằng mỉm cười:

- Thưa anh, việc điều tra mật, không để cho đối tượng biết là nghề của em. Anh đừng lo, em sẽ chu toàn mọi việc.

Bách nhìn Bằng chăm chú:

- Tôi đã được nghe giới thiệu nhiều về em, tốt nghiệp thủ khoa khoá 46 của Sở. Em là người có nhiều tài năng, tại sao Sở không dùng em vào những việc khác?

Bằng biết Bách ám chỉ việc chàng đang sống với Liên, làm trò cười cho mọi người vì chuyện làm chồng thứ ba của Liên. Bách thừa biết mọi chuyện của những nhân viên như Bằng đều do chỉ thị của Sở Tình Báo.

Bằng lắc đầu:

- Anh sống ở Mỹ đã ba mươi năm, không liên lạc với Sở nên anh chưa rõ những thay đổi hiện nay. Em không thể nói nhiều hơn. Nhưng nếu anh có dịp để liên lạc thẳng được với Tướng X, xin anh nói lại để thay đổi cho em vào một nhiệm vụ khác. Hay đổi cho em sang làm việc tại một địa phương nào đó như Houston chẳng hạn!

Bách gật đầu:

- Em lo việc này cho tôi xong xuôi, tôi sẽ giúp em chuyện đó!

o o o

Bằng cầm chiếc bút đầu gắn ngọn đèn nhỏ rọi vào văn phòng luật sư Quang. Giờ này đã quá nửa đêm, không còn ai trong building nhưng Bằng vẫn cẩn thận chỉ dùng ngọn đèn nhỏ xíu để tìm đường đi tới bàn làm việc của Quang. Chàng đã tắt hệ thống báo động của cả building nên không sợ nhân viên an ninh nào vào bất chợt và có nhiều thời giờ để xem hết tất cả những chồng hồ sơ của Quang liên hệ tới công ty đầu tư của Tuyền. Quang đã đưa những chuyện giấy tờ này thị thực ở văn phòng kế toán của Liên nên Bằng biết hồ sơ nào quan trọng, giấy tờ nào không cần thiết.

Chàng dùng một chiếc bút khác đầu gắn máy chụp ảnh để chụp tất cả những hồ sơ liên hệ đến công ty đầu tư của Tuyền và công ty đầu tư Thiên Long của Tài. Hồ sơ về công ty chóp bu ở đảo Cayman Island cũng nằm trong xấp này và được Bằng chụp lại hết. Giấy tờ khai phá sản và số tiền đầu tư hơn trăm triệu Mỹ Kim được phân chia giữa Tuyền, Quang và Tài ra sao được Quang ghi chép đầy đủ, kể cả những hồ sơ chuyển tiền wire transfers sang những trương mục của ba người ra sao và ngày nào đều có đủ. Bằng mỉm cười. Chàng không ngờ mọi sự dễ dàng như vậy. Quang là người lại ghét dùng computer, mọi sự đều được ghi chép trên giấy trắng mực đen nên công việc của Bằng mới thành giản dị như vậy. Nhưng nếu Quang có để mọi hồ sơ trên computer Bằng cũng tìm ra. Chỉ mất công hơn một chút vì phải tìm cách truy ra password để vào nhưng Bằng đã học đủ để làm được mọi việc này, dù phức tạp đến đâu đi nữa.

o o o

Bằng gặp lại Bách ngày hôm sau cũng trong cùng tiệm ăn. Chàng đưa tất cả những hình chụp hồ sơ của Quang cho Bách. Bằng nói:

- Em đã xem kỹ rồi. Tiền đầu tư của Đỗ Gia Thủ do ba tên Tuyền, Quang và Tài nắm hết. Chúng nó cũng khôn lắm. Hai tên Tuyền và Tài em không biết nhưng tiền của tên Quang này đã được phân phối vào nhiều trương mục của nhiều ngân hàng khắp nơi. Hắn cũng đầu tư vào nhiều thứ khác nhau: bất động sản, stocks, bonds. Nhiều trương mục không đứng tên hắn nhưng đứng tên bà con của hắn. Em không nghĩ mình có thể truy hồi số tiền này lại được.

Bách trầm ngâm:

- Bọn này toàn là bọn cáo già cả. Tiền đã vào tay chúng rồi khó lấy lại được. Nhưng việc này sẽ do Sở quyết định. Tôi sẽ báo cáo về trung ương công việc làm tốt của em. Có chỉ thị gì mới tôi sẽ cho em biết sau.

Chương 22

Cuộc họp giữa 4 người Bách, Tuyền, Quang và Tài được tổ chức tại khách sạn Intercontinental. Bách đã gọi về Hà Nội và báo cáo tất cả cho Sở Tình Báo những hoạt động của ba người nắm giữ số tiền đầu tư của nhóm Đỗ Gia Thủ tại Quận Cam. Chàng cho biết về những khó khăn để

thu hồi lại số tiền hơn trăm triệu Mỹ Kim đã được chia ba giữa Tuyền, Quang và Tài. Theo tài liệu do Bằng chụp hình lại trong văn phòng luật sư của Quang, số tiền này đã được phân tán hết, Bách xin chỉ thị của Tướng X để giải quyết trường hợp ba người này.

Câu trả lời đến thẳng từ Tướng X, không phải qua trung gian của phòng Kiều Vận như mọi khi. Lệnh của Tướng X là án tử hình cho cả ba tên. Để làm gương cho những kẻ nắm giữ những số tiền lớn được Hà Nội tung ra để đầu tư vào những thị trường của các nước ngoài, đặc biệt tại Hoa Kỳ. Đỗ Gia Thủ tham nhũng để đạt được tài sản khổng lồ hơn trăm triệu Mỹ Kim mang đầu tư ở Mỹ, nhưng tiền này cũng là tiền của nhà nước. Đỗ Gia Thủ đã bị xử tử nhưng những kẻ thừa cơ trục lợi chiếm đoạt số tiền này cũng phải đền tội theo! Tướng X ra lệnh cho Bách điều động ban ám sát đặt tại Quận Cam để thi hành quyết định. Và Bằng chính là người đứng đầu ban ám sát này!

Bách suy nghĩ nhiều về lệnh giết cả ba người Tuyền, Quang và Tài. Chàng không tiếc thương gì ba tên này. Dám lường gạt và chiếm đoạt số tiền lớn đến thế chết là đáng tội. Nhưng cả trăm triệu đô la không thu lại được là điều đáng tiếc. Bách đã ở Hoa Kỳ ba mươi năm, chàng đã tiêm nhiễm lý tưởng của cuộc đời tại đây. Là kiếm ra tiền nhiều chừng nào hay chừng đó, kể gì nữa đến tư bản hay cộng sản. Hay tiền của nhà nước với tiền của chính mình. Tại sao chàng không lợi dụng dịp này để kiếm thêm tiền cho chính bản thân chàng?

Bách biết hầu như tất cả những nhân vật lớn tại Việt Nam đều như Đỗ Gia Thủ. Là đã kiếm chác cho chính họ hay gia đình những tài sản khổng lồ và đều theo nhau đem tiền sang đầu tư tại ngoại quốc. Đỗ Gia Thủ chỉ là một trong những người nắm giữ những chức vụ lớn tại Việt Nam mang tiền sang đầu tư tại Mỹ. Và đã bị làm dẽ tể thần hy sinh cho phong trào bài tham nhũng đang lên như diều tại Việt Nam. Nhưng những kẻ làm lớn khác đang có tiền đầu tư tại đây đều sợ lâm vào tình trạng như Đỗ Gia Thủ. Là bị chính những người thân tín nắm giữ tiền đầu tư tại nước ngoài lường gạt và lấy trọn nếu có điều gì xảy ra. Như trường hợp bộ ba Tuyền, Quang và Tài đã mưu mô để hưởng trọn số tiền hơn trăm triệu Mỹ Kim của Đỗ Gia Thủ.

Bách không ngạc nhiên về lệnh ám sát cả ba người. Tướng X cũng như những nhân vật đầu não khác đều có tiền đầu tư tại Hoa Kỳ. Họ muốn một bài học cho những người đang nắm tiền của họ bên này. Là đừng giờ quẻ, tìm cách bịp bợm gạt gẫm. Sẽ phải trả giá bằng chính mạng sống của mình! Bách dĩ nhiên phải thi hành lệnh của Tướng X. Nhưng chàng phải làm thế nào để hưởng lợi trong khi thi hành mệnh lệnh đây?

Bách gọi cho văn phòng của từng người. Chàng để lại message là cần gặp cả ba người tại khách sạn Intercontinental về chuyện Đỗ Gia Thủ. Bách tin chắc Tuyền, Quang và Tài khi nghe đến tên Đỗ Gia Thủ sẽ phải đến ngay. Và quả đúng như vậy!

Bách đã làm copy những tài liệu Bằng chụp tại văn phòng Quang và chàng đưa mỗi bản cho từng người. Mặt của Tuyền, Quang và Tài nhợt nhạt hẳn khi mở ra đọc những trang giấy liệt kê từng chi tiết về số tiền hơn trăm triệu được chia ba. Bách nhìn chăm chú vào từng người và chàng lên tiếng:

- Tất cả các hoạt động của các anh chúng tôi đều biết rõ. Đỗ Gia Thủ đã bị xử tử hình vì tội tham nhũng những tài sản của hắn đều thuộc về nhà nước. Các anh giữ số tiền này là lấy cắp của nhân dân. Tuy nhiên nếu các anh chịu trả lại số tiền này, chúng tôi có thể châm chước và thứ tội cho các anh.

Tuyền nhìn lên. Bách đứng chấp tay sau đít khinh khỉnh đi qua lại như thầy giáo đang giảng bài cho học trò. Chàng không ngờ tên Bách làm bảo hiểm chính Tuyền đã thương lượng để ăn chia số tiền bảo hiểm cho công ty đầu tư lại là tên cộng sản nằm vùng tại Quận Cam. Chàng tự trách mình không điều tra kỹ trước khi gọi đến Bách. Nhưng hắn nằm vùng quá kỹ như thế ai ngờ đến được!

Tuyền thừa biết việc ăn trọn số tiền của Đỗ Gia Thủ thế nào cũng gặp rắc rối. Nhưng chàng hy vọng không ai đoán được công ty của chàng đã được hai anh em họ Đỗ giao tiền để đầu tư. Chính người em của Đỗ Gia Thủ đã đến gặp chàng và cho biết ngoài hai anh em ra không ai được biết về chuyện đầu tư được giao cho công ty của Tuyền. Tại sao Bách tìm ra được? Và Bách là nhân viên tình báo nằm vùng của Hà Nội. Nhưng ngoài hắn ra ở Quận Cam này còn những ai nữa?

Quang tức giận nhìn xấp giấy tờ lấy từ văn phòng của chàng. Quang tự trách mình đã không cẩn thận cất những tài liệu này trong safe box của nhà băng, để bừa bãi trong ngăn kéo của bàn giấy, kẻ nào cạy cửa vào cũng lấy được! Nhưng sự đã rồi! Bách đã nắm được tất cả tài liệu của chuyện đầu tư tiền của Đỗ Gia Thủ, tệ hại hơn nữa, việc chia ba và phân phối tài sản đều bị biết rõ như thế. Làm sao để đối phó đây? Quang trước giờ không dính líu gì đến những chuyện phạm pháp, chàng chỉ lo việc giấy tờ, mọi sự đều do Tuyền tính toán. Không hiểu Tuyền sẽ làm gì trước nguy cơ do Bách đem đến này?

Tài hết nhìn Bách lại quay sang nhìn Tuyền và Quang. Chàng trước giờ vẫn kính nể tài làm ăn của Tuyền nhưng Tài không ngờ Tuyền quá tin và sơ hở giao phó việc cho Quang và bất cẩn để ra nông nỗi này. Về giáo hoạt của Bách làm Tài nghi ngờ không biết tên này còn mảnh lối nào chưa giở ra. Nếu đúng Bách là nhân viên tình báo của Hà Nội và đòi lại hết số tiền đầu tư của Đỗ Gia Thủ, chàng sẵn sàng trả để mọi sự được yên. Nhưng nếu Bách chỉ bịp bợm, vì một cơ gì đó nắm được những tài liệu của Quang, tìm cách làm tiền và không phải do lệnh của Sở Tình Báo tại Hà Nội, chàng sẽ phải giải quyết ra sao?

Tài đã nghe tiếng về những chuyện làm ăn không lương thiện của hãng bảo hiểm Bách Việt của Bách tại Quận Cam này. Việc Bách chỉ bịp xuông hy vọng ba người sợ đem tiền trả cho Bách ăn không cũng là chuyện có thể xảy ra lắm. Nhưng nếu Bách nói thật và Tài không chịu trả tiền, hấn có thể làm chuyện gì? Và số tiền hơn ba chục triệu cho mỗi người quá lớn. Làm sao chàng có thể khơi khơi trả lại cả một tài sản như vậy? Chàng có thể làm gì đây để đối phó với tên Bách này?

Bách tiếp tục nói, không màng đến những bản khoản cả ba người đối diện đang quay cuồng với những ý nghĩ trong đầu.

- Chúng tôi không bắt các anh trả ngay tức khắc số tiền lớn này. Nhưng nội trong năm ngày, mỗi anh phải chuyển bằng wire transfer sang trương mục sau đây tại nhà băng Credit Suisse ở Thụy Sĩ số tiền là 10 triệu Mỹ Kim. Sau đó một tháng là 10 triệu Mỹ Kim nữa. Và một tháng nữa là số tiền còn lại cho đủ số tiền các anh đã lấy của Đỗ Gia Thủ. Như thế các anh có thời giờ để bán các bất động sản hay stocks và bonds các anh đã dùng tên người khác để đầu tư. Nên nhớ là chúng tôi muốn thu hồi đủ hết số tiền của Đỗ Gia Thủ, kể cả tiền lời từ đó đến nay. Một xu cũng không thể thiếu!

Chương 23

Garcia nhìn bóng Vân bên kia đường của trường đại học Dục Khoa tại Long Beach, đang đợi đèn để đi về phía bãi đậu xe. Hấn tắc lưỡi, tự nhủ người đẹp như thế làm gì nên tội để Lệ thuê hấn giết! Garcia sờ tay vào túi quần. Bọc tiền toàn giấy một trăm dày cộm, đúng ba mươi ngàn Mỹ Kim. Ba mươi ngàn còn lại sẽ được Lệ trả thêm sau khi hấn thanh toán Vân. Món tiền lớn nhưng đối với Garcia cũng không phải ghê gớm gì.

Hắn buôn bán ma túy mỗi ngày cũng cả chục ngàn, nhưng hắn nhận lời Lệ vì được hứa hẹn sẽ được ngủ với Lệ thêm nhiều lần nữa. Garcia không thể quên được đêm đầu tiên được hưởng điểm phúc với Lệ mấy năm trước. Tại sao trên đời có thể có người đàn bà toàn hảo như Lệ. Hắn đã ngủ với đủ loại người, từ những đàn bà Mỹ bản xứ mê mệt vì hắn, những người đẹp đa tình từ Venezuela, những nàng da trắng tóc vàng mắt xanh đẹp như mơ từ Texas, những cô gái Tàu tóc dài đến chân nhập cảng lậu từ vùng Fusan, hắn đã nếm mùi đủ cả nhưng không ai được như Lệ.

Garcia mừng như bắt được vàng khi Lệ gọi hắn. Lời yêu cầu của Lệ làm hắn khựng lại đôi chút, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm. Việc giết người đối với Garcia như việc ăn uống, bình thường không có gì phải thắc mắc. Hắn đã giết ít ra cũng hơn chục mạng trong các vụ bán nhau, thanh toán vì ma túy. Trong băng đảng Mỹ ở Los Angeles này, cấp bậc và quyền lợi tùy thuộc vào việc đã giết bao nhiêu người trong băng đảng cạnh tranh vùng đất bên cạnh. Garcia leo lên chức phó đảng trưởng cũng nhờ tài bán và tài xử dụng dao lúc nào hắn cũng nhét trong cặp quần. Garcia mê mê lơ lơ. Hắn phân vân không biết nên thanh toán Vân ngay trong bãi đậu xe này hay bắt cóc Vân lên xe hắn tới chỗ vắng khác trước khi thi hành bản án cho Lệ.

Garcia lắc đầu. Hắn còn nhiều việc phải làm trên Los, không thể ở lâu dưới Long Beach này. Hắn sẽ chờ Vân mở cửa vào xe nàng và sẽ lái ngang cho nàng một phát súng ngay khi nàng đóng cửa xe. Khẩu súng có gắn hãm thanh sẽ không gây tiếng động nào, Garcia sẽ vọt xe đi ngay khi Vân gục chết trên tay lái. Không ai biết được chuyện gì đã xảy ra trong buổi chiều chạng vạng tối ở đây. Và chỉ khi nào xe an ninh của đại học tuần tiểu đi ngang chỗ này mới khám phá ra vụ án mạng. Giản dị và thuận tiện hơn cả. Garcia chờ Vân đã băng ngang đường và đang tiến đến chiếc Honda Accord để mở cửa vào xe.

Chuông điện thoại cầm tay để trong ngăn nhỏ cạnh cần sang số của Garcia bỗng reo vang. Hắn chửi thề nhấc điện thoại. Giờ này còn bị phá thói. Hắn tự nhủ phải nhớ tắt điện thoại cầm tay lần tới khi đi thi hành chuyện giết người như vậy! Tiếng Lệ vang lên phía bên kia:

- Ngưng hết mọi chuyện đi Garcia!

Hắn ngẩn người. Đàn bà lạ thật! Thay đổi như chong chóng!

- Cái gì? Có chuyện gì đây?

Lệ trả lời:

- Tao không cần mày giết con nhỏ đó nữa! Tha cho nó lần này! Nhưng tao cần mày cho một chuyện khác. Một tên đàn ông, không phải đàn bà. Mày không sợ bị Chúa phạt vì tội giết đàn bà đâu! Và tao sẽ trả một trăm ngàn!

Garcia cười:

- OK! Sao cũng được! Nhưng phải cho biết chi tiết tối nay trong khách sạn chứ!

Thế là tốt hơn cả! Garcia chưa bao giờ giết một người đàn bà nào từ trước đến nay. Hắn vẫn cho rằng giết đàn ông không có tội, nhưng giết đàn bà sẽ bị Thượng Đế trừng phạt. Garcia tuy vào băng đảng, buôn bán ma túy, giết người không góm tay nhưng vẫn chịu khó đi nhà thờ mỗi ngày Chủ Nhật! Thói quen từ bé không bỏ được!

Garcia thở phào. Lệ có kẻ thù là đàn ông cần phải thanh toán là tốt hơn cả. Hắn không cần thắc mắc gì nữa. Lại còn tăng giá lên một trăm ngàn Mỹ Kim. Và được ngủ với Lệ đêm nay khi nàng đến khách sạn cho hắn biết chi tiết về tên đàn ông nàng muốn cho ra đi khỏi cuộc đời này!

o o o

Hôm Tuyến đi với Quang và Tài để gặp Bách, Lệ không được biết nhưng nàng đoán ngay có chuyện chẳng lành khi Tuyến về. Mặt chàng sa sầm, không nói câu nào, ngồi thừ người trên sofa, uống rượu hết ly này đến ly khác. Lệ hỏi:

- Có chuyện gì lôi thôi hả anh?

Tuyến lắc đầu:

- Không phải chỉ lôi thôi không. Có thể nguy hiểm là đằng khác!

Lệ ngạc nhiên. Nàng chưa bao giờ thấy Tuyến sợ hãi. Chàng là người thâm trầm, cứng cỏi, có chuyện gì chàng chẳng dối phó được. Dĩ nhiên ngoại trừ chuyện bị vợ cho mọc sừng thường xuyên! Lệ hỏi lại:

- Anh bị tên Tài làm phiền phải không? Em thấy tên đó khó chơi lắm! Nhưng chuyện chia tiền ổn thỏa rồi cơ mà!

Tuyến lắc đầu. Chàng nói:

- Không phải Tài! Thành Bách! Em biết thằng Bách bán bảo hiểm chứ gì?

Lệ gật đầu. Nàng dĩ nhiên biết Bách tường tận. Ngủ với tên này hai lần. Một lần đêm lễ Độc Lập buổi gala của hội Vietnamese Social Club. Nàng không định ngủ lại với Bách lần nào nữa, một lần là quá đủ rồi! Nhưng mới tuần trước nàng đi party một mình ở nhà người bạn, gặp lại Bách, nàng uống rượu say mèm không lái xe được phải nhờ Bách đưa về và ngủ với hắn thêm lần nữa!

Tuyển giải thích cho nàng về buổi họp ba người chàng, Quang và Tài với Bách và những đe dọa của Bách nếu không trả lại số tiền đầu tư của Đỗ Gia Thủ. Tuyển nói:

- Anh chắc nó là nhân viên tình báo của Hà Nội thật! Nó biết hết mọi chuyện. Lại còn chụp được đủ tài liệu trong văn phòng của Quang! Quang nó cầu thả quá! Nhưng dù cho nó có cẩn thận hơn nữa, bọn tình báo của Việt Cộng này chúng nó đã để ý thì có dấu đến mấy chúng cũng tìm ra! Anh chỉ không hiểu tại sao chuyện lúc đầu Đỗ Gia Thủ đưa tiền cho mình đầu tư lại lộ ra được?

Lệ tím mặt. Nàng biết ngay chính nàng là người đã cho Bách biết về chuyện Đỗ Gia Thủ đưa tiền cho vợ chồng nàng. Đêm ngủ với Bách lần thứ nhì, nàng say mèm và nhớ loáng thoáng là Bách đã gặng hỏi về chuyện đầu tư. Hình như có lúc cao hứng nàng đã khoe là tài sản bây giờ cả vài chục triệu Mỹ Kim và Bách đã khen ngợi rồi rót thêm rượu cho nàng uống và hỏi về chuyện làm ăn. Có lẽ lúc nào đó say quá nàng không giữ nữa đã lộ ra cho Bách biết về chuyện Đỗ Gia Thủ!

Tuyển tức giận dần ly rượu xuống bàn:

- Thằng Bách này đòi mình trả hết tiền cho nó. Nhưng anh nghi nó định qua mặt cả bọn tình báo của Hà Nội. Nó đòi mình chuyển tiền về chương mục ở Thụy Sĩ. Nhưng vấn đề là có yên được với chúng nó không?

Lệ hỏi lại chồng:

- Anh định làm sao?

Tuyển lắc đầu:

- Anh không biết nữa! Anh sẽ bàn với Quang và Tài. Có thể mình phải trả mới yên được. Nhưng thằng Bách này anh nghi lắm. Có thể nó định lừa mình đây!

Lệ không nói thêm. Nàng tự trách mình đã không cẩn thận để Bách moi ra được chuyện Đỗ Gia Thủ. Lỗi ở nàng cả! Và nàng sẽ xử sự với tên Bách này dù cho Tuyền, Quang và Tài có định làm gì đi nữa.

Lệ quay mình đi lên lầu. Nàng vào phòng làm việc riêng của nàng, đóng cửa và gọi cho Garcia.

Chương 24

Garcia dùng kìm cắt đường dây của hệ thống báo động và lách chiếc khóa cửa sau nhà. Đêm đen như mực, yên tĩnh như tờ. Một tiếng tách nhỏ và Garcia đã lén được vào trong bếp. Hắn đã được Lệ cho biết Bách ở một mình trong căn nhà sang trọng này của Laguna Beach. Garcia chửi thề. Ngôi nhà cả triệu đô la, rộng mênh mông mà chỉ một người ở. Quả là tội đáng giết! Hắn đã được Lệ trả trước 50 ngàn Mỹ Kim, cặp tiền dày cộm hắn nhét trong chiếc túi quần dưới chân cho chắc, không muốn để ngoài xe, sợ tên nào cạy cửa!

Garcia lần cầu thang lên lầu kiểm master bedroom. Giờ này là 2 giờ sáng, nạn nhân của hắn chắc chắn phải ngủ say như chết. Garcia chưa quyết định sẽ hành thủ bằng dao hay bằng súng có gắn hãm thanh. Hắn thích dùng dao nhưng nếu Bách ngủ say, hắn sẽ cho một phát súng giải quyết nhanh chóng và sạch sẽ hơn. Garcia thăm nhử vào trong phòng sẽ tính sau.

Cửa phòng ngủ không khóa, mở hé sẵn như chờ đón. Garcia hơi động lòng, nhưng gạt bỏ ý nghĩ. Bách ở nhà một mình không có ai, cần gì phải đóng cửa phòng ngủ. Hắn nhìn vào. Thân người đắp chăn trùm lên cả đầu, nằm nghiêng cong như con tôm, lặng yên không tiếng ngáy. Garcia nâng súng và nhắm đạn liên tiếp. Những tiếng bụp nhỏ do đạn ghim vào chăn nhưng thân người không nhúc nhích. Garcia thấy có điều không ổn. Hắn tiến lại gần.

o o o

Bách giật mình tỉnh giấc khi nghe có tiếng động khế dưới nhà. Tiếng tách nhỏ từ cửa nhà bếp vọng lên làm Bách biết ngay có kẻ lén vào nhà. Phải là tay chuyên nghiệp vì hệ thống báo động không kêu, ắt hẳn đã bị cắt. Bách nhồm dậy. Chàng với tay lấy khẩu súng giấu trong ngăn kéo ngay đầu giường. Tiếng chân người đi lên cầu thang đang tiến về

phía phòng ngủ. Chàng túm mấy chiếc gối xếp lại làm hình người và kéo chăn phủ lên trên. Sau đó chàng mở hờ cánh cửa và nấp sát bên tường.

o o o

Garcia ngẩn người khi kéo chiếc khăn và khám phá ra mấy chiếc gối bung tung tóe vì đạn bắn. Hắn chưa kịp tỉnh trí đã cảm thấy nòng súng lạnh dí sau lưng và tiếng người ra lệnh cho hắn bỏ súng. Garcia giơ ngang cánh tay cầm súng ra xa và để rơi xuống. Nhưng ngay khi tiếng động của chiếc súng đập vào sàn vang lên, hắn đã quay phắt người lại và gạt mạnh tay về phía sau. Bách loạng choạng trúng đòn lùi lại, khẩu súng trong tay chàng cũng rơi xuống đất. Bách không ngờ phản xạ của kẻ đột nhập cũng nhanh như thế, nhưng những huấn luyện của trường tình báo Lạng Sơn đã trở lại cùng chàng .

Bách co người vừa kịp thoát lằn dao chém tới của Garcia.

Chàng tay không chống lại với tay dao của Garcia nhưng Bách không sòn lòng. Bách tung chân đá vào tay cầm dao của Garcia. Chiếc dao rơi ra và Bách đá liên hoàn thêm hai miếng vào cầm Garcia. Hắn ngã người nằm sõng soài nhưng Garcia nhồm dậy ngay và dùng đầu húc vào Bách đứng trước mặt. Hai người ôm nhau lăn tròn. Garcia chụp hai tay vào cổ Bách bóp mạnh. Hắn to hơn Bách nhiều và sức ép của tay làm Bách ngạt thở. Nhưng Bách đã xỉa hai ngón tay vào thẳng cặp mắt của Garcia. Máu phun ra có vòi, Garcia rú lên rùng rợn đưa tay lên ôm mặt. Bách chặt mạnh cườm tay liên tiếp vào cổ Garcia. Hắn oạt người ra sau và nằm im không nhúc nhích. Bách nhặt khẩu súng có gắn sẵn ống hãm thanh của chính Garcia và chàng dí thẳng vào ngực trái của Garcia thả phát súng ân huệ vào ngay tim tên Mẽ.

Bách đứng dậy. Chàng vào phòng tắm lau chùi vết máu phun bắn lên người và thay quần áo. Bách thông thả làm vừa suy nghĩ cách giải quyết thi thể của Garcia. Chàng không thể nào gọi cảnh sát đến làm biên bản và khai báo lời thôi. Garcia đến bằng xe, chắc hẳn đậu ngay trước cửa nhà. Chàng sẽ lái xe hắn vào garage và sẽ nhét xác hắn vào thùng xe đằng sau. Sau đó chàng sẽ móc xe hắn vào chiếc RV lớn của chàng thường dùng đi camping và lái lên đường vòng lên núi. Và đẩy xe của Garcia xuống vực. Cảnh sát có kiểm tra cũng chỉ nghĩ là một vụ thanh toán của các bọn băng đảng gốc Mẽ. Bách nghĩ đến chuyện gọi Bằng để phụ một tay nhưng chàng gạt ý nghĩ đó ngay. Không thể để cho người thứ hai nào khác biết chuyện Garcia lên vào tìm cách giết chàng và bị chàng ra tay trước.

Nhưng còn một chuyện Bách phải làm trước khi lôi xác Garcia xuống garage. Chàng phải biết ai đã thuê hẳn đến giết chàng!

Bách lần tay vào các túi áo túi quần của Garcia. Chàng lôi ví, chìa khoá xe ra. Và từ trong chiếc túi rộng của chân quần Garcia, Bách kiếm được điều chàng muốn biết. Kẹp chung với gói tiền 50 ngàn đô la là một mảnh giấy có ghi số điện thoại cầm tay Bách đã quen thuộc vì đã gọi số này nhiều lần. Số điện thoại của Lệ!

o o o

Bách lái chiếc RV lớn có móc chiếc xe của Garcia phía sau đã hơn hai tiếng đồng hồ. Chàng ra khỏi Los Angeles đã khá xa và quẹo vào con đường lên núi nhỏ và dốc. Trời chưa bắt đầu sáng, vẫn còn tối đen và Bách hy vọng lên cao hơn nữa chàng sẽ tìm được chỗ thuận tiện để đẩy xe xuống vực. Bách moi trong túi quần ra chiếc điện thoại cầm tay. Chàng đợi đến giờ này mới gọi cho Bằng, chắc hẳn Bằng cũng vừa tỉnh dậy. Nhân viên tình báo đã được huấn luyện để không bao giờ ngủ trễ, 4 hay 5 giờ sáng đã phải tỉnh giấc để luyện thở và tập các thế võ, dù ở đâu cũng thế. Bách bấm số gọi cho Bằng. Có tiếng Bằng đầu bên kia. Bách nói:

- Tôi muốn em thi hành ngay kế hoạch 321. Không thể trễ hơn được. Cả ba tên. Và cố gắng để thực hiện trong cùng một ngày hay hai ngày là cùng, để chúng không sửa soạn đề phòng được.

Bằng trả lời, giọng tỉnh táo như người đã thức dậy từ lâu:

- Em sẽ làm ngay. Anh yên chí. Mọi sự sẽ chu toàn. Em sẽ báo cáo sau.

Bách gạt đầu và tắt máy. Chàng thích lối trả lời của Bằng. Ngắn gọn và đầu ra đó. Lệnh của chàng đưa ra sẽ được thực hiện đến nơi đến chốn. Thực ra lệnh đã được đưa ra từ Hà Nội từ mấy ngày trước. Nhưng chàng đã để đó, hy vọng ba tên sẽ chuyển tiền sang trương mục của chàng ở Thụy Sĩ. Đằng nào Bách cũng sẽ ra lệnh cho nhóm ám sát của Sở Tình Báo ở Quận Cam này thanh toán Tuyền, Quang và Tài. Nhưng chàng hy vọng ít nhất cũng bỏ túi được 30 triệu Mỹ Kim trước khi thi hành bản án của Tướng X đã ra lệnh. Nhưng nếu Lệ đã thuê Garcia để tìm cách giết chàng, Bách không thể chần chừ được nữa. Vì nếu Tướng X biết được chàng trái lệnh tìm cách tống tiền ba tên kia, chính Bách cũng có thể lãnh án tử hình được lắm!

Nhưng lệnh từ trung ương là chỉ ám sát ba tên Tuyền, Quang và Tài, để trừng phạt tội dám chiếm đoạt tiền đầu tư của Đỗ Gia Thủ và để làm

gương cho các kẻ đang nhận tiền đầu tư ở Hoa Kỳ cho các tay đầu xỏ của cộng sản Việt Nam. Lệnh của tướng X không nói gì đến Lệ, vợ của Tuyền. Nhưng chính Lệ là người đã thuê Garcia để tìm cách giết chàng. Bách thầm nghĩ chính chàng sẽ phải thanh toán cả Lệ để chuyện chàng tìm cách tống tiền ba tên kia không lộ ra thêm được.

Bách lắc đầu. Tuy Lệ tìm cách giết chàng, nhưng Bách vẫn mê Lệ. Chàng đã được ngủ với Lệ hai lần, nhưng chàng muốn Lệ sẽ về hẳn tay chàng. Bách chưa hề yêu ai, nhưng chàng mê Lệ thật tình. Có lẽ chàng yêu Lệ chăng? Và bây giờ phải tìm cách giết nàng! Sao đòi oái oăm như thế nhỉ? Bách thở dài. Làm sao được bây giờ!

Chương 25

Quang đứng lên vươn vai và nhìn đồng hồ. Đã hơn 7 giờ, chàng có hẹn ăn tối với một thân chủ ở dưới Long Beach và chàng phải đi ngay mới kịp hẹn. Quang ở lại muộn để giải quyết vài chuyện giấy tờ và khi trời chạng vạng tối, chàng mới xong công việc. Cô thư ký đã về sớm, Quang khóa cửa và đi xuống bãi đậu xe dưới khu building. Giờ này lên xa lộ 405 hy vọng đã bớt kẹt xe hơn. Quang tự nhủ thầm.

Chàng lên xa lộ và vui mừng thấy ít xe chạy. Điều hiếm có vì thông thường dù gọi là xa lộ, nạn kẹt xe đã làm chàng phải chạy như rùa bò. Quang rò thêm ga. Chiếc xe vọt đi nhanh, cảnh sát giờ này chắc cũng đi ăn nhậu cả, không sợ bị phạt bậy! Quang khoan khoái thấy mọi sự đều trôi chảy cho chàng khoảng thời gian gần đây. Số tiền hơn 30 triệu Mỹ Kim của Đỗ Gia Thủ phần chia cho chàng đã được đầu tư cẩn thận vào các trương mục stock của Merrill Lynch, Charles Schwab, Fidelity. Quang chia đều số tiền cho nhiều hãng khác nhau, mua stocks, mua bonds, đầu tư vào bất động sản... Chàng tính nhắm với mức tiền lời lên vùn vụt, chàng có thể về hưu sớm không cần làm gì, dù mỗi năm tiêu cả nửa triệu hay một triệu Mỹ Kim đi chẳng nữa! Đòi sao đẹp quá! Sức khỏe chàng dồi dào, không mang bất cứ một tật bệnh gì, không phải lo cho ai, lại dư thừa tiền bạc thế này. Còn ước muốn gì nữa bây giờ!

Quang nở nụ cười khi thấy chiếc xe SUV chạy sau chàng suốt từ quãng đường Magnolia ra xa lộ định vọt lên qua mặt. Quang ít khi nào để xe khác đòi vượt chàng, chàng đạp lút ga bỏ xa chiếc SUV. Xe chàng là xe

thể thao của Ý, làm sao chiếc SUV của hãng General Motors bì kịp được. Nhưng Quang chưa kịp cười đắc thắng đã nhăn mày. Vì đằng xa đã thấy các xe chạy chậm hẳn và nhất là lane của chàng kẹt nhiều hơn lane chiếc SUV bên cạnh, vẫn cố vượt lên. Quang định đổi lane nhưng không kịp, chiếc SUV đã chạy ngang xe chàng. Cửa kính chiếc SUV hạ xuống và Quang thấy dáng một thanh niên Á Châu chắc hẳn là Việt Nam ngồi lái. Hẳn chạy ngang đúng tầm xe chàng và Quang giật nảy mình khi thấy một họng súng thò ra từ cửa xe. Nhận thức từ mắt chàng vừa lên đến não bộ, Quang định hụp đầu xuống nhưng không còn kịp nữa, viên đạn từ nòng súng bên chiếc xe SUV đã xuyên từ thái dương bên phải chàng thấu qua thái dương phía bên kia. Chiếc xe Quang lái đập vào thành chắn, bay lên không hai vòng rơi xuống đường và nổ tung tạo thành khối lửa lăn tròn. Chiếc SUV đã vượt lên khá xa và đổi quặt sang bên phải một lúc ba lanes liền để vào con đường nhỏ chạy ra khỏi xa lộ 405 và vọt đi mất hút.

o o o

Trời đã tối hẳn. Bằng ra khỏi chiếc SUV đậu dưới chân đồi và ước tính quãng đường phải trèo lên để vào đến sân sau nhà của vợ chồng Tuyến và Lệ. Không khó khăn gì! Chàng nhủ thầm. Hàng rào chắn bọc sân sau nhà vòng theo đỉnh đồi nhỏ không cao lắm. Chàng chỉ nhún người đánh đu cũng nhảy được qua hàng rào dễ dàng. Giờ này chắc chưa ai biết về cái chết của Quang. Chỉ khi nào các đài TV chiếu hình vào buổi tối và đúng giờ tin tức, mới lộ chuyện Quang chết. Phần lớn các đài TV cũng sẽ coi đây là một chuyện bắn drive-by shooting, đang xảy ra nhan nhản trên xa lộ của miền Nam Cali, gần như thường xuyên. Sẽ còn lâu trước khi cảnh sát tìm được danh tính của người bị bắn chết. Vì xe nổ tung cháy như vậy, đợi xe chữa lửa đến rồi điều tra cũng còn phải đến ngày hôm sau mới biết đích xác ai bị bắn.

Bằng cạy chiếc cửa sau sân nhà. Căn nhà tối om, ngoại trừ chút ánh sáng hắt ra từ phòng làm việc của Tuyến. Bằng nhón người lên nhìn vào. Chỉ có bóng của Tuyến ngồi trong chiếc ghế bành của phòng làm việc. Không thấy bóng dáng Lệ đâu. Bằng thở phào. Chàng mừng rỡ vì Lệ không có nhà. Lệnh Bằng nhận được là ám sát cả ba người Quang, Tuyến và Tài, không nói gì đến vợ các tên này. Nhưng nếu Lệ ở trong nhà, có thể Bằng cũng sẽ phải giết Lệ luôn để bịt miệng, điều chàng không hề muốn làm. Nên chỉ có mình Tuyến trong căn nhà rộng, không có bóng dáng người nào khác là điều lý tưởng cho công việc của Bằng.

Mọi sự trở thành giản dị và nhanh gọn, như mọi công việc của Bằng vẫn thường làm. Chàng xoay quả đấm mở cửa vào phòng làm việc của

Tuyển. Tuyển ngừng đầu lên, chưa kịp cất tiếng hỏi, họng súng từ tay Bằng đã khạc đạn. Viên đạn duy nhất bắn ra ghim thẳng vào trán Tuyển, bật ngửa người chàng ra đằng sau. Mắt chàng vẫn mở trừng trừng, nhưng không còn ghi nhận bất cứ điều gì nữa, kể cả hình ảnh của kẻ sát nhân đứng trước mặt.

o o o

Lệ đậu xe trước sân nhà. Nàng có linh cảm điều không lành. Suốt từ sáng đến tối nàng đã gọi Garcia bằng điện thoại cầm tay phải đến hàng vài chục lần. Nhưng hắn không hề trả lời. Lệ đoán Garcia đã thất bại trong việc ra tay với Bách vì nàng đã dặn Garcia phải gọi cho nàng ngay sau khi thanh toán xong Bách. Nàng gọi thử ra văn phòng Bách và được cho biết Bách cũng không làm việc ngày hôm nay. Lệ không biết ra sao nữa. Chuyện gì đã xảy ra trong căn nhà của Bách. Và hai người, ai sống ai chết? Hay cả hai cùng chết! Lệ thoáng mỉm cười. Nếu được như vậy thì còn gì bằng! Nhưng đời đâu dễ chiều người như thế!

Lệ mở cửa bước vào trong nhà. Ánh sáng từ phòng làm việc của Tuyển hắt ra theo cánh cửa mở hé. Lệ chau mày. Tuyển bao giờ cũng đóng cửa, không khi nào mở hé như thế. Tính chàng cẩn thận, đầu đó vào nếp, không bao giờ làm khác. Lệ cất tiếng gọi Tuyển. Không ai trả lời. Nàng mở toang cửa phòng làm việc và nhìn vào. Tiếng rú từ trong cổ họng nàng vừa thoát ra Lệ đã đưa tay lên miệng ôm chặt. Nàng đứng ép người vào cạnh tường, tay lục ví tìm chiếc súng nhỏ hộ thân nàng lúc nào cũng mang theo. Nhưng Lệ không thấy động tĩnh gì. Nàng men theo bờ tường ra ngoài phòng khách chính. Không dấu vết gì và cũng không có tiếng động nào. Nàng nghe có tiếng rò máy xe ở phía sau nhà và đi vòng ra phía sau. Dưới chân đồi, nàng thoáng thấy bóng một chiếc SUV vọt nhanh theo con đường nhỏ chạy vòng và biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Lệ vào lại trong nhà. Nàng không vào lại phòng làm việc của Tuyển nữa. Hình ảnh Tuyển ngửa người ra sau, ngay giữa trán một lỗ sâu hoắm rỉ máu, đủ làm Lệ buồn ói. Nàng theo phản xạ định nhắc điện thoại gọi 911 nhưng kịp ngưng lại. Và nàng tính toán rất nhanh. Nếu nàng về sớm trước nửa giờ, chắc chắn tên sát nhân sẽ giết cả nàng cùng với Tuyển. Gọi cảnh sát đến nàng sẽ phải tiếp tục ra mặt làm đích cho kẻ giết người. Tốt nhất là nàng biến đi hẳn, để không ai biết nàng ở đâu và không tìm ra tung tích. Ngày mai khi người Mỹ làm việc lau chùi đến sẽ khám phá ra Tuyển bị giết và báo cảnh sát, Lệ quyết định sẽ im hơi lặng tiếng và ẩn náu để mặc cho cảnh sát điều tra, nàng phải bảo vệ lấy thân

trước và tìm cách đối phó với ban ám sát của Bách và đồng bọn tại Quận Cam này.

Lệ ra xe mở máy chạy. Nàng gọi thử cho Quang, không có ai trả lời. Không biết sự gì đã xảy ra và Quang còn sống hay cũng đã bị giết chết. Nàng gọi số điện thoại cầm tay của Hoa và ngạc nhiên thấy có tiếng Hoa trả lời. Lệ nghĩ rằng cả Hoa và Tài chắc cũng đã chết. Nhưng bọn giết người chưa đến nhà Tài. Lệ nói ngay khi Hoa vừa cất tiếng hello:

- Hoa! Mà nghe cho kỹ đây! Tuyền vừa bị giết chết! Tao không gọi được cho Quang. Chắc cũng chết rồi. Bọn giết người vừa đi ra khỏi nhà tao chừng nửa tiếng đồng hồ. Mà và Tài phải đi ra khỏi nhà ngay bây giờ. Chúng nó chắc sắp đến rồi. Đi ngay đi! Rồi gọi lại cho tao biết!

Chương 26

Hoa bỏ điện thoại cầm tay xuống, mặt tái mét. Nàng nói mãi mới ra thành lời:

- Anh Tài! Lệ vừa gọi. Tuyền bị bắn chết rồi. Nó vừa về đến nhà thấy Tuyền bị giết. Nó bảo bọn sát nhân chắc sắp đến đây. Mình phải đi ngay!

Tài run giọng:

- Lệ nói phải rời nhà ngay à!

Hoa nhắc ví đeo lên vai. Nàng cầm chùm chìa khóa xe dúi vào tay Tài:

- Đi ngay! Mau lên!

Hai người hối hả chạy vội xuống sau nhà. Tài bấm cửa mở garage. Chiếc cửa mở từ từ, Tài chửi thề. Sao cửa mở chậm quá vậy. Chàng rú máy xe, chiếc Mercedes vọt nhanh ra đường. Tài phóng xe gần lút ga. Đến đoạn đường queo chàng suýt đâm phải một chiếc SUV màu đen đang chờ tới. Tài nhìn trong kính chiếu hậu. Linh tính báo cho chàng biết chiếc SUV này là của bọn sát nhân. Đúng như thế! Khúc queo của đường lớn vào nhà chàng chỉ có một quãng ngắn và Tài có thể thấy chiếc SUV thắng gấp dừng ngay trước nhà chàng!

Tài nhấn thêm ga. Chiếc Mercedes chồm lên phóng nhanh hơn và chẳng mấy chốc Tài đã thấy xa lộ trước mặt. Chàng vào ngay và đi lẫn vào đoàn xe đang chạy. Lúc đó Tài mới thở phào. Chàng quay lại hỏi Hoa:

- Em thử gọi lại Lệ xem.

Hoa bấm điện thoại. Chỉ có tiếng máy trả lời. Chắc hẳn Lệ đã tắt điện thoại cầm tay và đã đi ẩn trốn ở đâu đó. Hoa hỏi Tài:

- Minh đi đâu bây giờ hả anh?

Tài không nói. Đầu óc chàng còn đang bấn loạn về tin cái chết của Tuyền. Và Quang nhiều phần chắc cũng đã bị giết. Chàng và Hoa may mắn được Lệ về đến nhà sớm và khám phá ra cái chết của Tuyền đã báo động cho chàng kịp thời! Chỉ chậm mấy phút nữa và chiếc SUV của bọn sát nhân ập tới, chàng và Hoa chạy đâu cho thoát!

Tài suy nghĩ một lúc. Chàng sẽ phải đối phó ra sao đây? Trước hết phải tìm một chỗ để bọn sát nhân không tìm ra được. Rồi mọi sự hậu tính. Chàng và Hoa không thể đến nhà họ hàng hay người quen vì chàng tin chắc bọn sát nhân đã điều tra và biết hết những địa điểm này. Tốt hơn cả là Hoa và chàng kiếm những khách sạn nào ở xa, mọi sự trả bằng tiền mặt để không tung tích. Rồi tính kế sau!

Tài đổi xa lộ đi về hướng Riverside. Chàng sẽ vào một thành phố nhỏ nào đó để ngủ đêm nay. Lệ chắc cũng đã làm như chàng. Và ngày mai sẽ liên lạc lại để xem phải làm gì trước nguy cơ này.

o o o

Ba người ngồi nhìn nhau không nói. Phần ăn sáng trên bàn không ai đụng đến. Chỉ uống cà phê hết chén này đến chén khác. Hoa ái ngại nói với Lệ:

- Mà không ngủ được gì đêm qua à!

Lệ lắc đầu. Nàng cũng như Hoa và Tài, đã vào một khách sạn nhỏ để ngủ qua đêm. Trời tờ mờ sáng nàng ra ngay không muốn ở lại lâu. Và gọi cho Hoa. Hoa chỉ cho nàng đường đến khách sạn hai người đang ở và hẹn gặp ăn sáng để bàn tính.

Tài nhìn Lệ:

- Chắc chị giờ này biết mọi sự rồi. Bọn sát nhân này do Sở Tình Báo của Hà Nội ra lệnh để thanh toán chúng tôi. Chúng đã hạ thủ được Quang và Tuyến rồi. Bây giờ chỉ còn tôi. Tôi không nghĩ chúng định giết cả chị hay Hoa nhưng không biết được.

Lệ hỏi lại Tài:

- Bây giờ anh tính thế nào?

Tài lắc đầu:

- Tôi chưa biết! Nhưng mình không thể trốn chui trốn nhủi mãi được. Sẽ có lúc chúng tìm ra. Bọn này là bọn giết người chuyên nghiệp, chúng có đủ phương tiện để điều tra. Trừ khi mình hoàn toàn mai danh ẩn tích ở đâu đó, hay sang một xứ khác, không liên lạc với bất cứ ai!

Hoa trầm ngâm một lúc mới lên tiếng:

- Em nghĩ mình không thể sống như vậy được. Thà chết còn hơn! Chỉ có cách đánh nước bài liều. Là làm náo loạn lên hết. Như em đã làm ở Las Vegas hồi trước với bọn Mafia!

Lệ và Tài đều biết chuyện của Hoa đã ra tố cáo với FBI về việc Mafia của sòng bài đòi giết nàng nếu không thanh toán món nợ. Và mọi sự đã êm thấm cả với nước bài liều của nàng! Là bọn Mafia phải ngậm đắng nuốt cay xóa nợ cho nàng và không dám đụng chạm gì đến Hoa. Chỉ cấm nàng không bao giờ được trở lại Las Vegas hay đến bất cứ sòng bài nào khác!

Lệ gật gù:

- Mà nói có lý! Không thể trốn mãi được! Phải làm sao để chúng không dám đụng đến mình nữa mới có thể yên được.

Tài không nói. Chàng thấy Hoa lạc quan quá! Không thể so sánh phương cách làm việc của Sở Tình Báo của Hà Nội với bọn Mafia ở Hoa Kỳ. Có gì bảo đảm là bọn sát nhân kia chịu nhường bước chỉ vì sợ tai tiếng hay vì sợ FBI? Nhưng Tài nghĩ lại. Tình báo cũng khác gì Mafia! Chúng cũng phải tính toán lợi hại chứ! Vả lại chàng đã nghĩ nát óc đêm qua. Không còn cách nào khác là đánh nước bài liều như Hoa đề nghị.

Lệ hỏi lại:

- Anh Tài nghĩ sao? Hoa đưa giải pháp ra mặt làm công khai mọi chuyện và làm âm ỉ lên tôi thấy chỉ còn cách đó.

Tài gật đầu:

- Được rồi! Nhưng mình phải tính cách nào để có hiệu quả nhất.

Tài đưa ra một bản giấy khổ lớn và bắt đầu ghi từng phần của kế hoạch. Như Hoa đã định liệu đêm qua. Chàng thầm cảm ơn Thượng Đế đã an bài cho chàng có Hoa bên cạnh trong những giây phút nguy hiểm của đời sống. Vì những tính toán của Hoa quá thần diệu. Và nhiều phần sẽ đem lại thành công để giải quyết cho ba người khổ nạn kinh khủng này!

Chương 27

Cuộc họp báo được tổ chức tại khách sạn Hilton năm ngày sau khi Quang và Tuyền bị giết chết. Hai vụ án mạng còn nóng hổi và cảnh sát không có chút manh mối nào để điều tra. Lệ đã gọi cho cơ quan cảnh sát tại Orange County và thông báo cho biết nàng sẽ có mặt trong buổi họp báo và sẽ cho biết tất cả các chi tiết cần thiết về vụ án mạng của chồng nàng. Nhưng nàng chưa muốn ra mặt để gặp giới chức điều tra vụ án vì nàng lo sợ cho tính mạng của chính nàng, đang bị nhóm sát nhân lùng giết.

Hoa cũng gọi cho nhân viên FBI nàng quen biết trong vụ nàng tố cáo bọn Mafia của sòng bài trên Las Vegas định thủ tiêu nàng mấy năm trước. Hoa kể sơ về việc Quang và Tuyền bị giết chết và nàng khẳng định ngay đây là công việc cơ quan phản gián FBI phải điều tra vì tình báo của Hà Nội đã ngang nhiên hoạt động ngay trên phần đất của Hoa Kỳ và đã ám sát hai người bạn làm ăn chung với vợ chồng nàng. Hoa cho biết nàng có đủ bằng chứng để buộc tội và sẽ phanh phui mọi sự trong buổi họp báo tại khách sạn Hilton. Sau cuộc họp báo Tài và nàng sẽ về văn phòng FBI để chính thức lấy lời khai và đưa các dữ kiện và chứng cứ nàng đang hiện có. Nhưng Tài và nàng cũng như Lệ không thể gặp ngay vì còn đang ẩn trốn bọn sát nhân. Nàng cũng yêu cầu FBI phối hợp với cảnh sát địa phương để bảo vệ an ninh trong buổi họp báo.

Trong khi đó Tài tìm cách để liên lạc với văn phòng của dân biểu Hạ Viện Robert Gallagher của Quận Cam. Chàng trước kia đã đóng góp cho quỹ tái ứng cử của dân biểu này. Tài cho biết chàng đã gửi ngân phiếu 10,000 Mỹ Kim về văn phòng dân biểu Gallagher và hứa hẹn sẽ làm những buổi gây quỹ vận động trong cộng đồng người Việt cho ông này trong kỳ bầu cử sáu tháng sắp đến. Nhưng chàng yêu cầu dân biểu Gallagher cho người đến dự buổi họp báo chàng sắp tổ chức tại Hilton về việc tình báo Hà Nội sang Hoa Kỳ để ám sát những người làm business đụng chạm đến quyền lợi của họ. Dân biểu Gallagher vốn chống cộng triệt để, nghe người chief of staff nói lại về lời yêu cầu của Tài đã gọi lại cho chàng biết ông sẽ đích thân đến tham dự buổi họp báo của chàng!

Tài cũng gọi mời hai tờ báo Los Angeles Times và tờ Register của Orange County, các đài truyền hình của ABC, NBC, CBS và Fox đến dự buổi họp báo của chàng, Hoa và Lệ. Chàng cho biết sẽ phanh phui về bí mật của hai vụ án mạng và những dính líu của tình báo Hà Nội. Nghe nói có dân biểu Gallagher cũng sẽ tham dự, các tờ báo lớn và đài truyền hình đều hứa sẽ cho phóng viên đến để lấy tin và thu hình cho TV.

o o o

Buổi họp báo được tổ chức theo đúng ngày giờ ấn định. Cảnh sát địa phương và các nhân viên FBI đã bố trí cẩn thận để canh chừng cẩn mật, chỉ những người có giấy mời mới được vào và khám xét để xem có dấu vũ khí không! Tài, Hoa và Lệ đến khách sạn Hilton bằng cửa sau và đến thẳng phòng họp sau khi Hoa đã gọi điện thoại cho nhân viên FBI nàg quen để gặp ba người ngoài bãi đậu xe. Trong 5 ngày trước buổi họp, họ đã thay đổi chỗ ở nhiều lần và chỉ vào những motel nhỏ, dùng tiền mặt để trả tiền phòng, không dám dùng credit card. Tất cả mọi liên lạc họ đều dùng điện thoại công cộng ngoài đường, để không ai có thể truy lùng dấu tích.

Theo lời khuyên của Hoa, Tài đã sửa soạn để trình bày tất cả mọi sự kiện bằng Power Point, chiếu hình lên màn ảnh. Chàng đưa ra tất cả mọi chi tiết từ đầu về việc đầu tư của nhóm Đỗ Gia Thủ, đến những hình thức công ty kiểu kim tự tháp do Tuyền và Quang bày ra, công ty của chàng tại California cũng nằm trong hệ thống này. Nhưng điều quan trọng nhất là video chàng đã thu được bằng đầu chiếc bút giả chàng đã mang theo và kín đáo thu hình tất cả những lời đe dọa của Bách khi gặp chàng, Tuyền và Quang để tìm cách tống tiền đòi chia số tiền hơn trăm triệu Mỹ Kim. Khi chiếu video này lên màn ảnh, ai cũng thấy những chứng cứ rành rành về việc Bách là nhân viên tình báo và đã sơ hở nói

hết những dính líu của tình báo Hà Nội trong việc đe dọa và ám sát các người làm business như Tuyền, Quang và Tài của Quận Cam, tiểu bang California này.

o o o

Sau buổi họp báo Tài, Hoa và Lệ đã về sở cảnh sát cũng như sau đó đến văn phòng FBI để chính thức lấy lời khai. Nhân viên an ninh cũng được cử để bảo vệ ba người ngày đêm đề phòng bọn sát nhân. Nhưng sau khi các đài TV phát hình buổi tối hôm đó và báo chí viết bài tường thuật ngày hôm sau, Hoa nói với Tài và Lệ, cho kẹo Bách và các tay sát nhân của hắn cũng không dám đụng đến ba người. Nhưng Bách ngay đêm đó đã biến mất và cảnh sát hiện đang truy lùng ráo riết để điều tra về vụ giết Tuyền và Quang.

Trong khi đó dân biểu Gallagher đã dùng thế lực của mình tại Hạ Viện để yêu cầu bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ cũng như bộ Tư Pháp điều tra trực tiếp và đòi làm sáng tỏ vụ scandal rộng lớn này. Dĩ nhiên trên phương diện chính thức, các lời buộc tội của Tài đều bị phủ nhận nhưng điều ngầm hiểu nếu có chuyện gì xảy ra cho ba người, ai cũng biết ngay đây là việc làm của tình báo Hà Nội hoạt động ngay phần đất Hoa Kỳ, điều đại kỵ và FBI không thể nhắm mắt bỏ qua được!

Tài còn đánh thêm một ngón đòn nữa để bảo đảm an ninh và hy vọng Sở Tình Báo sẽ dễ yên cho cả ba người trong tương lai. Là chàng tuyên bố sẽ trao trả tất cả số tiền của Đỗ Gia Thủ đầu tư bên Hoa Kỳ trở về Việt Nam, dưới hình thức các tổ chức từ thiện giúp trẻ em nghèo, cô nhi viện, xây trường học... Nhưng tiền được trao cho các cơ quan từ thiện Hoa Kỳ, có giấy tờ sổ sách chứng minh và được quản trị và giám sát do một ủy ban có chàng, Hoa và Lệ đứng đầu để trông coi.

Chương 28

Bóng đen trèo qua hàng rào và nhảy xuống sân. Căn nhà làm bằng gỗ nằm trên đỉnh đồi của vùng Aspen, tiểu bang Colorado. Mùa này đã hết tuyết và những du khách trượt tuyết không còn nên chung quanh vắng ngắt. Mây đen phủ kín bầu trời làm khung cảnh tối om, không ai nhìn thấy được kẻ đang xâm nhập vào căn nhà. Bóng đen tìm cách cạy cửa nhưng chiếc cửa không khóa mở tung dễ dàng và người lạ lách mình vào phòng khách.

Căn phòng đột nhiên bừng ánh sáng như bao ngọn đèn được bật lên cùng một lúc. Kẻ xâm nhập đứng ngẩn người nhìn vào chiếc ghế bành ở góc phòng đang được xoay lại với Bách ngồi chễm chệ, khẩu súng chĩa thẳng về phía trước:

- Mãi giờ này em mới đến hả Bằng?

Bằng nhích người một chút nhưng Bách đã nói ngay:

- Đứng yên! Em biết tôi bắn chính xác nhất trong khóa Lạng Sơn 17 rồi mà! Từ từ lấy súng trong cặp quần bỏ xuống đất. Cả khẩu nhỏ dấu dưới bắp chân nữa. Rồi ngồi xuống ghế chúng ta nói chút chuyện chơi!

o o o

Vụ scandal do buổi họp báo của Tài, Hoa và Lệ tại Quận Cam đã làm sôi động dư luận và ảnh hưởng nặng nề đến quan hệ ngoại giao Hoa Kỳ và Việt Nam. Quốc Hội Hoa Kỳ do sự thúc đẩy của dân biểu Gallagher đã làm một buổi điều trần mời cả ba người Tài, Hoa và Lệ ra để trình bày về việc Sở Tình Báo Hà Nội đã ngang nhiên cho người sang Hoa Kỳ tổ chức ám sát các thương gia có đụng chạm đến việc đầu tư của các tay gộc tham nhũng trong chính quyền cộng sản. Chính dân biểu Gallagher đã nói với Tài. Là buổi điều trần trước Hạ Viện sẽ bảo đảm sinh mạng cho ba người chắc chắn hơn bao giờ hết. Sẽ không một ai dám đụng đến một sợi lông của ba người! Vì với việc nổi tiếng do TV toàn quốc chiếu hình buổi điều trần, các vàng Sở Tình Báo cũng không dám động tịnh gì nữa!

Ngay buổi chiều khi Tài, Hoa và Lệ họp báo, Bách đã bỏ trốn ngay. Cơ quan FBI truy tầm ráo riết và cho tên cùng hình Bách lên bảng 10 người đầu sỏ FBI đang lùng bắt. Nhưng Bách biệt tăm, không hề lộ dạng hay liên lạc với bất cứ ai. Nhiều người cho rằng Bách đã chạy sang Mexico ngay hôm đó và đã lấy vé máy bay xuống tận Nam Mỹ ẩn náu, FBI còn khuya mới bắt được! FBI có thể chịu thua, chỉ còn cách cho tên Bách lên bảng 10 kẻ hàng đầu bị truy nã, hy vọng sẽ có người ham thưởng chỉ điểm chỗ Bách trốn. Nhưng Bách còn bị truy lùng bởi một kẻ thù nguy hiểm hơn nhiều. Là chính Sở Tình Báo Hà Nội đã tung hết lực lượng để tìm cho ra Bách với bất cứ giá nào!

Tướng X của Sở Tình Báo bị kiểm thảo và khiển trách nặng nề. Không ai dám nghĩ đến chuyện cách chức và cho Tướng X về vườn, quá nhiều bí mật của các kẻ cầm đầu cao cấp nhất bị Tướng X nắm giữ. Nhưng vụ scandal quá lớn và ảnh hưởng nặng nề đòi hỏi những trừng phạt thích đáng. Tướng X có thể thoát nhưng những thuộc hạ cấp dưới phải lãnh

đạn thay. Phó giám đốc Lê Hựu bị sa thải, ba người trưởng ban bị xuống cấp và đày đi những vùng hẻo lánh nhất. Cả văn phòng kiêu vận bị thanh trừng và thay thế bằng những khuôn mặt mới. Nhưng lệnh trên đưa xuống, kẻ gây ra tội nặng nhất phải đền tội bằng mạng sống. Và kẻ đó chính là Bách!

Tướng X căm hận nhất. Bách là một trong những học trò đặc ý và đặt nhiều kỳ vọng của Tướng X. Những tưởng Bách sẽ là nhân viên đặc lực và sẽ leo lên để cầm đầu và huy động được cả cộng đồng lớn nhất của người Việt hải ngoại ở Quận Cam, Cali. Ai ngờ Bách ham tiền làm sai mệnh lệnh để cho Tài thu video được chứng cứ Bách là nhân viên Sở Tình Báo và chỉ huy vụ ám sát Tuyển và Quang. Tội Bách quá lớn và bản án tử hình được chính Tướng X phê chuẩn. Ngoài nhóm ám sát của Bằng đã nằm sẵn tại Hoa Kỳ, Tướng X phái thêm hai nhóm của tổ ám sát nữa sang Hoa Kỳ để truy lùng Bách cho bằng được và thi hành bản án càng sớm càng tốt, dù có tốn hao nhân lực và tiền bạc đến đâu đi nữa!

Tin tức đầu tiên cho biết Bách có thể đang hiện diện ở Rio de Janeiro của Brazil. Từ Quận Cam, Bách đã lái xe vượt biên giới sang Mexico nhưng sau đó đã lấy vé máy bay đi xuống Rio. Sau hơn một tuần truy lùng, nhóm ám sát ba người đã vây được Bách tại một con đường cụt sau khách sạn Bách đang trú ngụ. Nhưng tài thiện xạ của Bách nổi tiếng từ khóa học tình báo tại Lạng Sơn không phải là điều ngoa. Cả ba nhân viên ưu tú của Sở Tình Báo đều bị Bách bắn hạ hết!

Nhóm ám sát thứ hai sau đó ba tuần đã điều tra được Bách hiện đang ở Toronto, và toán 5 người đã sang ngay để tìm giết Bách. Nhưng sau khi tìm được Bách ở một căn apartment trong khu Chinatown, hai người đã bị Bách bắn hạ và Bách vẫn thoát thân được. Tướng X được tin đã nổi khùng lên! Năm nhân viên tình báo đã bị thiệt mạng trong khi Bách vẫn nhớn nhỡ! Lệnh được đưa ra mọi công việc của Sở Tình Báo phải ngưng hết, để tất cả thời giờ và tài nguyên, nhân lực tìm cho ra Bách cho bằng được, với mọi giá và không thể trễ nãi hơn nữa!

Chính tướng X đã gọi cho Bằng trực tiếp. Những quan hệ cá nhân và cảm tình trước giờ giữa hai người phải dẹp bỏ hết, Bách đã trở thành kẻ thù số 1 của Sở Tình Báo và Bằng phải ra công ra sức để thi hành bản án xử tử Bách. Tướng X cho Bằng biết hai nhóm ám sát đã thất bại trong việc tìm giết Bách và nếu Bằng thành công trong việc này, ông sẽ cất nhắc Bằng lên những chức vụ cao nhất xứng đáng với tài năng của Bằng.

Bằng thừa hiểu lý do tại sao Tướng X cử hai nhóm ám sát sang để truy lùng giết Bách. Ông sợ Bằng làm việc lâu với Bách đã có cảm tình cá nhân và không thể ra tay để thi hành bản án. Nay đã bị thiệt hại nặng, chết cả 5 người nhân viên tình báo, đến nước cùng mới cần đến Bằng để làm việc này. Bằng hứa sẽ không để chuyện tư xen vào chuyện công và chàng sẽ thực hiện công tác giao phó, dù chàng có thân thiết và nể trọng Bách đến đâu đi nữa.

Ngay sau khi điều tra ra Bách hiện đang ở Aspen, Bằng thông báo cho Tướng X biết và yêu cầu để mình chàng hoàn tất sứ mạng, chàng không muốn thêm người, chỉ vướng chân vướng cẳng và khó khăn hơn trong việc thanh toán Bách.

Chương 29

Bằng ngồi xuống ghế trước mặt Bách. Khẩu súng của Bách đã hạ xuống để trong lòng nhưng Bằng biết bất cứ lúc nào Bách cũng có thể bắn hạ chàng dễ dàng. Cả hai khẩu súng mang theo trong người đã phải tháo bỏ xuống đất, Bằng có cảm tưởng trần trụi, chàng không hiểu Bách muốn đối xử với chàng như thế nào.

Bách một tay vẫn giữ khẩu súng, tay kia rót rượu vào chiếc ly trước mặt. Chàng hỏi Bằng:

- Em uống chút cognac này không?

Bằng lắc đầu. Bách cười:

- Tôi quên! Em không bao giờ uống rượu mà. Chỉ cà phê buổi sáng thôi phải không?

Bằng im lặng không nói. Bách muốn gì đây? Chàng tự hỏi và ngẫm thán phục người đàn anh khoá trước. Đã giết 5 người ưu tú hàng đầu của Sở Tình Báo trong hai vụ ám sát, nay đối diện chàng vẫn thản nhiên và ngọt ngào với chàng như hai anh em kết nghĩa.

Bách uống cạn ly rượu một hơi. Chàng ngắm nghía Bằng một lúc lâu rồi nói:

- Em biết rằng tôi có thể bắn em lúc em mới mở cửa bước vào. Nhưng tôi không làm chuyện đó. Nếu là một nhân viên khác của Sở, dĩ nhiên tôi không ngần ngại gì. Nhưng em khác! Em hiểu điều đó chứ?

Bằng gật đầu. Chàng vẫn không nói tiếng nào.

Bách tiếp tục:

- Tôi muốn đề nghị với em một chuyện. Tôi không muốn bị săn đuổi mãi như thế này. Dù hôm nay tôi có bắn em đi nữa, Tướng X sẽ có người khác. Nếu em giúp tôi để báo cáo là đã hạ được tôi, tôi sẽ chia với em một nửa số tiền tôi đã kiếm được hàng gần ba mươi năm nay. Em sẽ có 5 triệu Mỹ Kim để sống một đời huy hoàng tại đây. Em nghĩ sao?

Bằng lắc đầu:

- Làm sao có thể gạt Tướng X được?

Bách cười:

- Tôi đã có sẵn xác chết của một tên vô gia cư. Em chỉ việc đốt căn nhà này, báo cáo là đã giết được tôi và đốt nhà để phi tang cho cảnh sát khỏi điều tra lời thôi. Tôi để lại sợi dây đeo cổ và vài vật dụng khác của riêng tôi để chứng minh đây là xác của tôi. Tướng X không ở Hoa Kỳ làm sao biết được. Chỉ dựa vào lời của em hay có gửi thêm toán điều tra khác, thấy có chứng tích chiếc vòng và vật dụng riêng của tôi sẽ không nghi ngờ gì được.

Bằng hỏi:

- Rồi anh sẽ làm gì?

Bách trả lời:

- Tôi sẽ biến mất. Lần này sẽ không ai còn kiếm ra được. Dù cả em nữa!

Bằng gật đầu. Chàng vẫn thắc mắc tự hỏi tại sao Bách có thể để cho hai nhóm ám sát kia kiếm ra được tung tích dễ dàng như thế? Thì ra Bách đã có chủ tâm. Bách đã để lộ cố tình cho biết chỗ chàng trú ẩn tại Rio de Janeiro để nhóm ám sát đầu kiếm ra và bị bắn hạ vì Bách biết trước. Nhóm thứ hai tại Toronto cũng đã vào tròng của Bách đưa ra và bị bắn thêm hai người vì Bách gạt cho biết chỗ chàng ở và đã sửa soạn trước để ra tay triệt hạ.

Bằng tự hỏi thăm việc chàng điều tra ra chỗ Bách ở tại Aspen này có lẽ cũng do chính Bách đưa chàng vào trông. Kế hoạch của Bách tinh thâm thật!

Biết rằng Tướng X sẽ tận dụng nhân lực để tìm cho ra chàng cho bằng được, Bách đã sửa soạn cả đề sau khi hai nhóm ám sát đầu thất bại, Tướng X sẽ phải cho Bằng đi kiếm chàng. Và Bách đã tìm cách để chiêu dụ Bằng với số tiền 5 triệu Mỹ Kim, hy vọng sẽ qua mặt được Tướng X và biến mất không ai ngờ đến là chàng còn sống nữa.

Năm triệu Mỹ Kim! Số tiền quá lớn! Chàng làm việc ở văn phòng kế toán của Liên, giúp việc làm thuê cho bao nhiêu người làm ăn tại Quận Cam, có ai có tài sản lên đến 5 triệu Mỹ Kim đâu? Đây là người Việt sống tại Hoa Kỳ hướng gì người ở tại Việt Nam. Gia đình chàng ở Sơn Tây có bao giờ dám nghĩ đến chuyện có một ngàn Mỹ Kim, nói gì đến 5 triệu! Nhưng Bằng biết nếu chàng phản lại Tướng X và chuyện lộ ra, chàng sẽ bị án tử hình, gia đình ở Việt Nam với mấy đứa em có thể cũng bị giết theo. Làm sao chàng dám theo đề nghị của Bách?

Và nghe những lời dụ dỗ của Bách với mỗi nhữ tiền 5 triệu Mỹ Kim, đột nhiên những cảm tình của chàng với Bách từ trước đến nay bỗng tiêu tan hết. Bách coi thường chàng quá. Bằng không phải người ham tiền đến mức đem tiền ra nhữ sẽ làm chàng tối mắt. Nhưng chàng vẫn không thay đổi thái độ. Bằng nói với Bách:

- Anh nghĩ là chuyện giả xác chết sẽ qua mặt được mọi người tất cả sao?

Bách mừng thầm trong bụng. Bằng hỏi chàng câu này là có ý siêu lòng. Chàng bồi thêm:

- Chắc chắn! Em đừng lo! Tôi đã liên lạc được với người chuyên khám nghiệm tử thi tại đây. Hắn ta sẽ làm giấy chứng là xác chết bị cháy trong căn nhà là tôi mà!

Bằng gật đầu. Chàng muốn đánh lạc hướng Bách và để Bách không đề phòng nữa. Ngọn dao lưỡi lam nhỏ giấu trong vai áo đã được chàng làm vài cử động rơi dần xuống cánh tay, giấu dưới tay áo vải. Chỉ cần một cái hất nhẹ, ngọn dao sẽ rơi vào bàn tay chàng dễ dàng.

Bằng cười nói với Bách:

- Em thấy cũng được. Nhưng lần này phải phá lệ. Em sẽ uống với anh một ly rượu cho việc thỏa thuận này.

Bách nhìn Bằng ngạc nhiên một lúc, chùng như có thoáng nghi ngờ nhưng chợt phá lên cười:

- Hoan hô Bằng! Được rồi! Em uống với tôi một ly!

Bách quay sang nắm lấy chai rượu định rót. Bằng hất nhẹ cánh tay, ngọn dao rơi vào bàn tay chàng và Bằng tung mạnh về phía trước. Lưỡi dao vọt nhanh cắm vào cổ Bách. Máu phun ra có vòi. Bách bỏ chai rượu đưa tay ôm cổ. Bằng đứng lên định phóng người sang để kết liễu nhưng Bách đã thu hết tàn lực dùng tay kia nắm lấy súng và bóp cò. Viên đạn lia khỏi nòng ghim ngay vào tim Bằng và Bằng ngã người ra phía trước. Hình ảnh cuối cùng còn được ghi nhận trong óc Bằng trước khi mọi sự vụt tắt là Bách ngã vật ra phía sau. Lưỡi dao ghim sâu vào động mạch cổ đã cắt đứt mạch máu và Bách chết ngay khi máu không còn được bơm lên óc.

Chương 30

Liên nhận được tin Bằng chết ngày nàng làm đám táng cho Đạm, người chồng thứ nhất của nàng. Đạm chết trong cơn đau tim dữ dội buổi sáng sau khi ngủ với Liên. Trong khoảng ba tháng từ khi Bằng ra đi trong cuộc săn đuổi Bách, Liên như người mất hồn vì thiếu vắng người chồng thứ ba. Để bù lại, Đạm và Phú ra công ra sức để chiều nàng mỗi đêm. Nhưng Đạm đã lớn tuổi, thân thể bạc nhược, cố gắng quá độ đã làm chàng lên cơn đau ngực nhiều lần nhưng vẫn dấu không cho Liên biết. Đạm lại không chịu đi bác sĩ khám bệnh dù bị đủ chứng, áp huyết cao, tiểu đường. Đạm cũng nghi mình bị đau tim nhưng chàng mặc kệ, quan niệm thà chết ngay vì đau tim còn hơn sống lây lất nếu bị stroke, bán thân bất toại nằm liệt giường liệt chiếu, dở sống dở chết hàng chục năm.

Và đúng như Đạm hằng tiên đoán, chàng chết mau chóng. Buổi sáng hôm đó Liên tỉnh giấc dậy thấy Đạm lạnh cứng, ngưng thở. Nàng hoảng hốt lay Đạm nhiều lần không thấy nhúc nhích, Phú từ phòng bên chạy sang khi nghe tiếng la khóc của Liên. Sờ Đạm đã lạnh nhiều, Phú biết có làm hô hấp nhân tạo cũng vô ích và gọi 911 để xe cứu thương đến đưa xác Đạm đi. Trước ngày làm đám táng Đạm, Phú đã báo cho Liên biết chàng sẽ đi lên New York để sống. Phú sống cảnh chồng bé thứ hai với Liên đã chán, chàng chỉ ở lại vì thân thiết với Đạm như hai anh em.

Đạm đã chết, Phú thấy không còn lý do gì ở lại. Người em họ chàng mở tiệm ăn trên New York đã nhiều lần gọi chàng lên để giúp làm ăn, Phú thấy đây là cơ hội tốt để thoát cảnh chồng bé với Liên. Và chàng dự định sẽ đi ngay khi làm đáng táng cho Đạm xong.

Buổi sáng trước khi hạ huyết cho Đạm, cú điện thoại đã đánh thức Liên dậy. Bên kia đầu dây là sở cảnh sát tại Aspen, báo tin Bằng đã chết trong một vụ án mạng song đôi. Bằng để tên nàng và số điện thoại trong ví nên cảnh sát đã gọi báo cho nàng biết, đồng thời cũng hỏi nàng về kẻ bị chết thứ hai là Bách, không có giấy tờ gì trong người và cảnh sát không biết thân nhân là ai. Liên bàng hoàng. Nàng không bao giờ biết đến quá khứ của Bằng, cũng như không bao giờ ngờ Bằng lại dính líu đến chuyện scandal do Bách gây ra, đang làm sôi động Quận Cam ai cũng nói đến.

Có lẽ mọi tai họa sẽ dồn dập đến cùng một lúc như một thứ định luật tự nhiên. Liên thầm nghĩ. Đang là người đàn bà ba chồng nổi tiếng, sống đề huề vui vẻ. Công việc làm ăn sung túc đều đặn với lợi tức vào như nước, đủ cho nàng nuôi cả ba ông chồng. Đùng một cái, hai người chồng thứ nhất và thứ ba chết trước sau vài ngày, người chồng thứ hai bỏ nàng đi tha phương tiểu bang khác. Liên trở thành người cô đơn không còn ai. Nàng không biết phải làm gì nữa. Mọi sự đều trở thành vô nghĩa. Và dục tình cũng theo ba người chồng của nàng đột nhiên biến mất khỏi tâm trí Liên. Nàng muốn tìm một ý nghĩa khác cho cuộc sống. Và nàng nhắc điện thoại để gọi đến Lệ, báo tin về cái chết của Bách và Bằng, để Lệ an tâm là mọi chuyện về vụ scandal và vụ án về cái chết của Tuyên và Quang đã được giải quyết xong, không còn phải làm Lệ lo âu và sợ hãi nữa.

Đồng thời Liên cũng báo cho Lệ nàng sẽ nhận lời để giúp Lệ trong việc điều hành tổ chức từ thiện Lệ, Hoa và Tài đã sáng lập cho việc giúp đỡ cô nhi và giáo dục trẻ em nghèo tại Việt Nam.

o o o

Tài đưa ra ý kiến sẽ trả hết số tiền đầu tư của Đỗ Gia Thủ bằng cách lập một quỹ từ thiện để giúp người nghèo tại Việt Nam thực ra lúc đầu là để chạy khỏi nguy hiểm bị Sở Tình Báo Hà Nội tiếp tục cho người ám sát. Nhưng sau khi ra Hạ Viện điều trần và vụ scandal nổ quá lớn, Tài biết sinh mạng ba người đã được bảo đảm, việc trả lại tiền có thể không cần nữa. Nhưng Lệ nghĩ khác. Nàng đã thay đổi hẳn từ khi thấy Tuyên bị bắn chết và trong những ngày chạy trốn bọn sát nhân. Cái nhìn của nàng về cuộc đời bỗng khác trước nhiều. Tất cả mọi ham muốn không còn nữa. Về tiền bạc, về dục tình. Ngay cả những đồ kỵ ghen ghét và

những cơn tức giận thường xuyên vây bủa cũng không còn nữa. Nàng thấy thanh thản. Ngay cả trước khi biết được tin về cái chết của Bách. Những lo âu sợ hãi tan biến, nàng thấy ý kiến về tổ chức từ thiện Tài đưa ra như một biện pháp để giải quyết khó khăn cho ba người mang ý nghĩa khác và trở thành ám ảnh mới cho nàng.

Lệ thuyết phục Tài và Hoa hãy tiến hành trong việc lập tổ chức từ thiện. Số tiền nàng hiện có quá lớn sau khi Tuyền chết. Tất cả tài sản về tay nàng lên hàng vài chục triệu Mỹ Kim, nàng tiêu dùng đến bao giờ mới hết. Và dù Tài và Hoa không cộng tác, nàng sẽ đứng ra làm một mình. Hai người sau khi suy nghĩ vài ngày đã nhận lời và đóng góp một nửa số tiền hưởng lợi do tài sản của Đỗ Gia Thủ. Lệ thấy thế cũng được. Nàng không muốn ép thêm. Vì nàng thay đổi nhưng Tài và Hoa khác nàng. Chịu trả lại một nửa để giúp người nghèo cũng là quý lắm rồi. Và cũng là cả hàng hai chục triệu Mỹ Kim, đâu phải ít!

Quỹ từ thiện của Lệ có số tiền quá lớn nên nàng phải tổ chức và điều hành chu đáo. Nàng muốn tiền đến thẳng những người nghèo, nhất là những cô nhi và trẻ em nghèo thiếu học, không phải lại rơi vào tay của những kẻ quyền hành tham nhũng ăn chặn tại Việt Nam. Vì nàng không thể về Việt Nam, nàng cần đại diện để trực tiếp điều hành và người nàng chọn chính là Liên!

o o o

Đám cưới của Hoán và Vân tổ chức nhỏ nhưng thân mật. Vân ra trường với mảnh bằng dược sĩ và nàng muốn làm đám cưới ngay sau ngày lãnh bằng. Hoán đã ra riêng làm một văn phòng đại diện cho hãng bảo hiểm State Farm. Hãng bảo hiểm Bách Việt đã giải tán sau khi Bách chết và phần lớn những thân chủ lương thiện cũ đều về với Hoán. Những công việc ma đầu của Bách trước kia đều tứ tán và lọt vào tay những công ty bảo hiểm bất lương khác nhan nhản tại Quận Cam! Vì đời sống tại đây đâu ngừng lại sau khi công ty Bách Việt tan rã!

Lệ và Hoa, Tài cũng như Liên đều có mặt trong buổi đám cưới của Hoán và Vân. Hai người đàn bà nhìn nhau không còn chút thù hằn của tranh dành Hoán ngày trước. Lệ chúc mừng cô dâu mới:

- Chúc em và Hoán những ngày hạnh phúc nhất. Và chúc thêm em điều này nữa. Là có một đời sống bình thường.

Lệ nheo mắt nhìn Hoán. Và bắt lấy tay Vân. Nàng nói tiếp:

- Bình thường là hơn cả. Hoán ạ! Và Vân nữa! Hãy cảm ơn Thượng Đế đã cho em được sự bình thường. Đây là ân sủng của Ngài riêng tặng cho em đây!

Mọi người trong bàn cưới dục hai người hôn nhau. Lệ nhìn Hoán ôm hôn Vân như người chị cả nhìn hai đứa em nhỏ. Và nàng bỗng thấy hai người đẹp đôi quá. Ánh sáng từ nụ hôn tỏa ra như bao trùm lấy Lệ và cặp vợ chồng mới. Đẹp như cuộc đời trước mặt của Hoán và Vân. Và cũng đẹp lạ thường cho cuộc đời mới của Lệ. Thanh thản, bình thường và giản dị. Như ý nghĩa của đời sống đích thực Thượng Đế đã dành cho con người.

-----HẾT-----

Nguồn:<https://vietmessenger.com/books/?title=ngon%20lua%20hong%20hoa%20ng>

www.vietnamvanhien.org

